

NHỮNG BẤT HẠNH CỦA
SOPHIE

NỮ BÁ TƯỚC DE SÉGUR



Những Bất Hạnh Của Sophie

Comtesse de Segur

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)

Chương 1

Con búp bê bằng sáp

- Vú ơi, vú! - Một ngày nọ Sophie vừa kêu to vừa chạy ào vào phòng chị vú. - Vú hãy tới mau mở cái hộp ba con gửi về cho con từ Paris. Con tin rằng đây là một con búp bê bằng sáp, vì ba đã hứa cho con.

Chị vú: - Cái hộp ở đâu?

Sophie: - Trong phòng đợi. Vú tới ngay đi, vú, con van vú mà.

Chị vú đặt mớ đồ khâu xuống và theo chân Sophie. Một cái hộp bằng gỗ màu trắng đặt trên chiếc ghế dựa. Chị vú mở nó ra. Sophie thấy một cái đầu tóc vàng và xoăn của con búp bê xinh đẹp bằng sáp. Cô bé reo lên mừng rỡ và muốn chụp lấy con búp bê còn bọc trong tờ giấy bao.

Chị vú: - Hãy coi chừng đó! Cô đừng lấy ra, chưa được đâu. Cô sẽ làm bể con búp bê vẫn còn dây cột đó.

Sophie: - Vú cởi dây đi, vú hãy bứt chúng ra, mau lên đi vú, để con được bế con búp bê của con.

Chị vú cầm cây kéo của mình, cắt dây, bóc ra những lớp giấy và Sophie có thể cầm lên con búp bê xinh đẹp nhất cô chưa trông thấy bao giờ. Má nó màu hồng có lúm đồng tiền, mắt xanh và sáng, cổ, ngực, tay bằng sáp, xinh xắn và mũm mĩm.

Trang phục thật giản dị: một chiếc áo dài bằng vải bông mịn thêu đường viền, một dây thắt lưng xanh, vớ vải bông và giày ống đen bằng da đánh vécni.

Sophie hôn nó hơn hai mươi lần, và ôm nó trong tay, cô bắt đầu nhảy múa. Anh họ cô, Paul, năm tuổi, vừa đến thăm cô, cũng chạy ào tới theo tiếng reo mừng của Sophie.

- Paul, hãy nhìn con búp bê xinh đẹp cha em gửi về nè! - Sophie kêu lên.

Paul: - Đưa nó cho anh, anh phải trông thấy nó rõ hơn.

Sophie: - Không, anh sẽ làm nó bể thôi...

Paul: - Anh cam đoan với em là anh sẽ giữ gìn nó. Anh sẽ trả nó cho em ngay mà.

Sophie đưa con búp bê cho anh họ, dặn dò cậu phải ráng cẩn thận đừng đánh rơi nó. Paul xoay nó, ngắm nghía mọi phía, rồi vừa trả nó lại cho Sophie, vừa lắc đầu.

Sophie: - Tại sao anh lắc đầu?

Paul: - Bởi vì con búp bê này không được chắc chắn. Anh sợ em sẽ làm nó bể thôi.

Sophie: -Ồ! Anh yên tâm đi, em sẽ giữ gìn nó cẩn thận, sẽ không bao giờ nó bể được. Em sẽ nói mẹ mời Camille và Madeleine tới ăn trưa với chúng ta, để cho họ thấy con búp bê xinh đẹp của em.

Paul: - Họ sẽ làm nó bể thôi.

Sophie: - Không, họ rất tốt bụng nên sẽ không làm em buồn bằng cách làm bể con búp bê tội nghiệp của em đâu.

Ngày hôm sau, Sophie chải gỡ tóc và mặc quần áo cho búp bê của cô bởi các bạn chắc hẳn sẽ tới. Khi mặc quần áo cho nó, cô thấy nó nhợt nhạt.

- Có thể nó lạnh, - cô nói, - hai bàn chân nó lạnh cứng. Mình sẽ cho nó sưởi chút nắng để các bạn thấy mình chăm sóc nó chu đáo.

Sophie chuẩn bị mang con búp bê ra chỗ có ánh nắng mặt trời trên cửa sổ phòng khách.

- Con làm gì bên cửa sổ đó, Sophie? - Mẹ cô hỏi.

Sophie: - Con muốn sưởi ấm con búp bê của con, mẹ à. Nó lạnh quá.

Bà de Réan: - Coi chừng, con sẽ làm nó chảy ra đó.

Sophie: -Ồ không đâu mẹ, không có gì nguy hiểm, nó cứng như gỗ ấy mà.

Bà de Réan: - Nhưng sức nóng sẽ làm nó mềm đi, chuyện không may sẽ tới với nó cho mà xem.

Sophie không muốn tin lời mẹ, cô đặt con búp bê nằm sòng soài dưới ánh mặt trời nóng như thiêu.

Vừa lúc đó, cô nghe có tiếng xe: các bạn cô tới. Cô chạy ra đón, Paul đang đợi họ trên bậc thềm. Họ chạy ào vào phòng khách và cùng nói một lúc. Dù nóng lòng muốn thấy con búp bê, đầu tiên họ phải chào bà de Réan, mẹ của Sophie, rồi sau đó mới tới gặp Sophie đang vừa ôm con búp bê vừa nhìn nó vẻ lo lắng...

Madeleine, nhìn con búp bê. - Con búp bê mù, nó không có mắt.

Camille: - Tiếc làm sao! Nó xinh quá!

Madeleine: - Nhưng làm sao nó bị mù vậy? Nó phải có mắt chứ.

Sophie không nói gì. Cô nhìn con búp bê và khóc.

Bà de Réan: - Sophie, mẹ đã nói với con là chuyện không may có thể tới với con búp bê của con nếu con khẳng khẳng để nó dưới ánh mặt trời. May mắn sao mặt và tay nó chưa kịp chảy ra. Nào, đừng khóc nữa. Mẹ là thầy thuốc rất khéo tay, mẹ có thể trả lại cho nó đôi mắt.

Sophie, khóc. - Không được đâu, mẹ, chúng không còn ở đó nữa.

Bà de Réan cầm lấy con búp bê vừa mỉm cười vừa lắc lắc nó. Nghe như có một cái gì đang lăn trong đầu nó.

- Chính đôi mắt gây ra tiếng động con đang nghe đó. - Bà de Réan nói. - Sáp đã chảy quanh hai con mắt và chúng rơi xuống. Nhưng mẹ sẽ thử chữa để búp bê lại có mắt. Các con hãy cởi quần áo cho nó để mẹ đi chuẩn bị dụng cụ.

Paul và ba cô bé xúm vào con búp bê, cởi quần áo cho nó. Sophie không khóc nữa, cô nóng lòng chờ đợi chuyện gì sẽ xảy ra.

Người mẹ trở lại, cầm kéo, tách phần thân thể ghép với đầu ở ngực. Hai con mắt trong cái đầu

rơi xuống đầu gối của bà, bà gấp chúng bằng kẹp, đặt chúng lại đúng chỗ, và để nó không rơi ra nữa, bà đổ vào đầu và hai hốc mắt chất sáp nấu chảy bà vừa mang lại trong cái xoong nhỏ. Đợi một lúc cho sáp nguội, rồi bà lại ghép phần thân vào đầu.

Các cô bé không nhúc nhích. Sophie nơm nớp nhìn tất cả những thao tác của mẹ, bởi cô lo sợ công việc không được êm đẹp. Nhưng khi thấy con búp bê của mình sửa chữa xong vẫn xinh đẹp như trước, cô nhảy lên ôm cổ mẹ và hôn bà mười lần.

- Cám ơn, mẹ yêu, - cô nói, - cám ơn mẹ. Chắc chắn lần sau con sẽ nghe lời mẹ.

Bọn trẻ vội mặc lại quần áo cho búp bê, đặt nó trên một chiếc ghế bành nho nhỏ và vừa dịu nó đi dạo trong tiếng hoan hô vang dậy vừa hát:

*Hoan hô mẹ!
Con mài mòn mẹ bằng những nụ hôn.
Hoan hô mẹ!
Mẹ là thiên thần của chúng con...*

Con búp bê sống thật lâu trong sự chăm sóc chu đáo, trong tình yêu thương đậm đà của bọn trẻ, nhưng dần dà nó mất đi những nét quyến rũ.

Đây là lý do tại sao mọi chuyện lại diễn ra như thế:

Một bữa nọ, Sophie nghĩ cần phải tắm gội cho búp bê, vì người ta vẫn tắm gội cho trẻ con.

Cô lấy nước, bọt biển, xà phòng và bắt đầu lau rửa con búp bê. Cô lau rửa nó kỹ lưỡng tới độ đã bóc đi tất cả những màu sắc của nó: má và môi nó trở nên nhợt nhạt như thể bị bệnh và không còn màu sắc gì. Sophie tắm tức khóc, nhưng con búp bê trông vẫn nhợt nhạt.

Một bữa khác, Sophie nghĩ cần phải làm cho tóc nó xoăn, thế là cô dùng giấy cuốn để làm xoăn tóc nó, cô hơi gần sắt nóng để tóc xoăn hơn. Khi cô tháo giấy cuốn tóc vẫn còn ở trong, sắt quá nóng, và Sophie đã đốt cháy tóc con búp bê của cô. Sophie khóc, nhưng con búp bê vẫn trọc đầu.

Một bữa khác nữa, vì quá bận tâm tới việc giáo dục con búp bê của mình, Sophie muốn dạy nó làm những chuyện phi thường. Cô treo nó lên bằng một sợi dây cột ở hai cánh tay. Con búp bê không dính chắc nên rơi xuống và gãy một cánh tay. Bà mẹ cố gắng sửa chữa nó nhưng vì thiếu những mảnh cần thiết, bà phải đốt sáp, nên cánh tay trở nên ngắn hơn.

Một lần khác, Sophie nghĩ rằng việc ngâm đôi bàn chân có thể rất có ích cho búp bê của cô bởi người lớn vẫn thường dùng cách đó. Cô đổ nước sôi vào một cái xô nhỏ, nhúng hai bàn chân búp bê vào đó, nhưng khi cô nhấc nó ra, hai bàn chân đã chảy và rơi vào trong nước. Sophie khóc, nhưng con búp bê vẫn không có chân.

Sau tất cả những chuyện không may đó, Sophie không còn yêu con búp bê của cô nữa. Nó đã trở nên góm guốc và bị bạn cô chế giễu. Cuối cùng, một bữa chót, Sophie muốn dạy nó trèo cây, cô giúp nó leo lên một cành cây, đặt nó ngồi xuống, nhưng nó không ngồi vững nên đã rơi xuống, đầu va vào đá và vỡ thành trăm mảnh. Sophie không khóc, nhưng cô mời các bạn đến mai táng cho búp bê của cô...

Chương 2

Đám tang

Một buổi sáng Camille và Madeleine đến để dự đám tang con búp bê. Hai cô bé rất phấn khích. Paul và Sophie cũng hạnh phúc không kém.

Sophie: - Mau lên các bạn, bọn tớ đang chờ các bạn để làm quan tài cho búp bê.

Camille: - Nhưng chúng ta sẽ đặt nó vào đâu đây?

Sophie: - Mình có một cái hộp đựng đồ chơi đã cũ, vú của mình đã bọc nó bằng vải chóc bầu hồng trông xinh lắm, các bạn hãy đến xem.

Các cô bé chạy tới nhà bà de Réan, chị vú đã làm xong chiếc gối và chiếc nệm định đặt vào hộp.

Các cô cậu đều trầm trồ chiếc quan tài đẹp mắt đó. Họ đặt con búp bê vào đó, và để không ai trông thấy cái đầu bể, đôi chân đã chảy và đôi cánh tay đã gãy, họ phủ lên nó một mảnh chăn trải giường bằng lụa trơn màu hồng.

Bọn trẻ đặt hộp lên một cái cang người mẹ đã sai làm cho họ. Mọi người đều muốn khiêng nó. Sau một hồi bàn cãi, bọn trẻ quyết định Sophie và Paul sẽ khiêng cang, Camille và Madeleine một người sẽ đi đằng sau và một người đi đằng trước, xách theo một giỏ hoa và lá.

Khi đám rước tới khu vườn nhỏ của Sophie, bọn trẻ đặt chiếc cang với cái hộp xuống đất. Các cô cậu bắt đầu đào hố, họ cho cái hộp xuống đó, đặt hoa và lá lên trên, rồi phủ đất mà họ đã đào lên và trồng lên đó hai cây hoa đình. Họ đổ đầy nước vào những thùng tưới bé nhỏ của họ để tưới cho hai cây hoa đình. Đây là cơ hội của những trò chơi mới và những trận cười vui vẻ, bởi bọn trẻ tưới nước vào chân nhau, vừa đuổi bắt vừa cười vang. Bọn nhỏ chưa bao giờ trông thấy một đám tang nào vui hơn. Điều đó cũng đúng thôi vì người chết là một con búp bê cũ kỹ không màu sắc, không tóc, không chân và không đầu, không ai còn yêu thương luyến tiếc nó. Ngày hôm đó kết thúc thật vui. Khi Camille và Madeleine ra về, hai bạn yêu cầu Sophie và Paul đập vỡ một con búp bê khác để bắt đầu một lễ mai táng vui nhộn như vậy...

Chương 3

Vôi

Cô bé Sophie không vâng lời. Mẹ cô đã cấm cô một mình vào trong sân nơi đám thợ hồ đang xây một cái nhà cho lũ gà mái, công và gà Nhật.

Sophie rất thích nhìn các chú thợ nề làm việc. Khi mẹ cô tới đó, bà luôn dẫn cô theo, nhưng bà ra lệnh cho cô phải ở bên bà. Còn Sophie chừng như lúc nào cũng muốn chạy sang bên phải hoặc bên trái, một hôm cô hỏi bà:

- Mẹ, tại sao mẹ không muốn một mình con đi xem các chú thợ nề?

Bà de Réan: - Bởi vì các chú thợ nề luôn ném đá và bởi vôi có thể gây nguy hiểm cho con.

Sophie: - Nhưng mà, mẹ...

Bà de Réan, ngắt lời cô. - Con im đi, coi nào! Mẹ không muốn con vào sân mà không có mẹ.

Sophie cúi đầu, không nói gì. Nhưng mặt cô có vẻ sa sầm và tự nhủ:

- Mình cứ đi. Mình thích điều đó nên mình sẽ đi.

Cô không phải đợi lâu để có cơ hội không vâng lời mẹ. Một giờ sau, người làm vườn tới tìm bà de Réan để chọn giống cây mủ hạc. Thế là Sophie còn lại một mình, cô chạy ra mở cửa và vào sân. Các chú thợ nề mãi làm việc không để ý tới Sophie đang thích thú quan sát họ. Cô đứng bên cạnh một cái chậu to đầy ắp vôi trắng như kem.

- Thứ vôi này trắng và đẹp làm sao! - Cô nhủ thầm. - Nó phải êm ái và dễ chịu lắm dưới đôi bàn chân. Mình sẽ băng qua cái chậu bằng cách lướt trên mặt như trên băng vậy.

Sophie vừa đặt bàn chân trên vôi vừa nghĩ rằng nó rất chắc chắn. Nhưng bàn chân cô lún xuống, để khỏi ngã, cô đặt luôn bàn chân kia xuống, thế là cô lún sâu tới nửa ống chân. Cô kêu lên, một chú thợ nề chạy vội tới, nhắc cô lên, đặt xuống đất và nói:

- Cô hãy tháo giày và vớ ra mau lên. Chúng cháy hết rồi. Nếu cô cứ giữ chúng, vôi sẽ làm phỏng chân cô đấy.

Sophie nhìn đôi chân: cô thấy giày và vớ cô đen ngòm như từ trong lửa ra. Cô gào to hơn, càng to hơn nữa khi cô cảm giác như bị kim châm do chất vôi làm phỏng chân cô. May thay chị vú ở cách đó không xa. Chị chạy tới lột giày và vớ của Sophie, chùi chân cô bằng tấm tạp dề của mình, ôm cô trong tay và đưa cô về nhà. Trong lúc cô được đưa trở về phòng thì bà de Réan cũng vừa về tới.

- Chuyện gì vậy? - Bà de Réan lo lắng hỏi. - Con tự làm hại con, phải không?

Sophie lấy làm xấu hổ, không đáp. Chị vú kể cho người mẹ nghe chuyện gì đã xảy ra.

- Nếu tôi không tới kịp, có lẽ đôi chân của cô cũng cùng tình trạng với chiếc tạp dề của tôi.

Bà xem, nó đầy những lỗ, nó đã bị vôi làm cháy.

Bà de Réan quay sang Sophie nói:

- Này cô, lẽ ra tôi phải đánh đòn cô vì tội không vâng lời. Nhưng Thượng đế lòng lành đã phạt cô. Vậy cô sẽ không phải chịu hình phạt nào khác ngoài việc đưa cho tôi đồng năm frăng cô giữ cho lễ hội trong làng, để mua lại một tấm tạp dề cho vú của cô.

Sophie cố xin tha chuyện đồng năm frăng cũng vô ích, người mẹ vẫn lấy nó. Sophie vừa khóc vừa tự nhủ, rằng lần khác cô sẽ không tới nơi nào cô không được tới nữa...

Chương 4

Những con cá bé nhỏ

Sophie là một cô bé dai dột. Cô thường làm bậy mà không nghĩ tới việc đó. Một ngày nọ câu chuyện này đã xảy ra cho cô:

Mẹ cô có những con cá bé nhỏ không dài hơn một cây kim. Bà de Réan rất đòi yêu quý những con cá bé nhỏ của bà, chúng sống trong một cái chậu đầy nước, dưới đáy có cát để chúng có thể vùi mình lẫn tránh trong đó. Mỗi buổi sáng, bà de Réan đều mang bánh mì tới cho những con cá bé nhỏ của bà. Sophie thích thú nhìn chúng lao vào những vụn bánh mì và tranh giành nhau để đớp được chúng.

Một hôm, cha cô cho cô một con dao xinh xắn bằng đồng mồi. Sophie rất thích con dao, cô thường dùng nó để cắt bánh mì và những trái táo của cô.

Một buổi sáng, Sophie đang bày trò chơi, chị vú cho cô những chiếc lá xà lách, cô đòi thêm dầu và giấm.

- Không được đâu. - Chị vú đáp. - Tôi rất muốn cho cô muối, nhưng dầu lẫn giấm thì không, chúng có thể làm dơ áo cô.

Sophie lấy muối, rắc chúng lên mớ xà lách, nhưng muối vẫn còn nhiều.

- Giá như mình có cái gì để ướp muối nhỉ? - Cô nhủ thầm. - Có lẽ mình phải có thịt và cá... Ai! Ý kiến hay đó! Mình sẽ ướp những con cá nhỏ của mẹ, mình sẽ cắt chúng ra thành lát với con dao của mình, mình sẽ ướp tất cả những con cá. Trò này sẽ vui biết mấy!

Thế là Sophie không nghĩ rằng những con vật bé bỏng đó sẽ rất đau đớn khi bị ướp sống hoặc cắt thành lát. Sophie chạy vào phòng khách, đến bên chậu cá, vớt sạch cá và đặt chúng lên một cái đĩa lấy từ mớ đồ chơi của cô, rồi quay trở lại chiếc bàn con, lấy vài con cá bé nhỏ đáng thương trong số đó rồi đặt chúng lên một cái đĩa to. Nhưng lũ cá, không được thoải mái khi ở ngoài nước nên luôn quẫy và cố sức nhảy. Để giữ chúng yên, Sophie đổ muối lên lưng, lên đầu, lên đuôi chúng... Một lúc sau chúng nằm im: những con vật bé nhỏ đáng thương đã chết. Khi cái đĩa của cô đã đầy, cô lấy ra những con khác và bắt đầu cắt chúng thành lát. Dưới nhát dao đầu tiên, những con cá khốn khổ vặn vẹo trong tuyệt vọng, nhưng chúng nhanh chóng trở nên bất động, bởi chúng đang chết dần. Sau con cá thứ hai, Sophie nhận ra mình đã giết chúng, khi cắt chúng ra từng mảnh. Cô lo lắng nhìn những con cá ướp muối và thấy chúng cũng đã chết hết. Mặt Sophie trở nên đỏ như một trái anh đào.

- Mẹ sẽ nói gì đây? - Cô nhủ thầm. - Làm sao giấu được chuyện này?

Cô nghĩ ngợi một hồi. Mắt cô chợt sáng lên, cô đã tìm ra một phương cách tuyệt hảo để mẹ cô không nhận ra điều gì.

Cô gom thật nhanh tất cả những con cá ướp và đã cắt ra, đặt chúng trở lại trong đĩa, bước êm ra khỏi phòng và lại cho chúng vào chậu.

- Mẹ sẽ tin. - Cô nói. - Rằng chúng đã đấu đá nhau, chúng đã xâu xé nhau và chết hết. Mình sẽ chùi sạch những cái đĩa, con dao của mình và dọn sạch muối: vú không để ý tới chuyện mình đã đi bắt những con cá.

Sophie rón rén trở về phòng, lại ngồi xuống chiếc bàn con và tiếp tục chơi với mớ đồ đạc của mình. Một lúc sau cô đứng dậy, lấy một cuốn sách và nhìn vào các bức ảnh. Nhưng cô vẫn lo lắng không yên, cô luôn tưởng như nghe thấy tiếng chân mẹ bước tới.

Bỗng nhiên, Sophie rùng mình, đỏ cả mặt. Cô nghe giọng bà de Réan đang gọi những người giúp việc. Cô nghe bà lớn tiếng như thể bà đang la mắng. Những người giúp việc chạy tới chạy lui.

Sophie sợ mẹ gọi vú, gọi chính cô. Nhưng rồi tất cả lặng yên, cô không nghe thấy gì nữa.

Chị vú cũng nghe tiếng động nên lấy làm lạ, rồi bỏ bộ đồ khâu bước ra ngoài.

Một lát sau, chị trở vô.

- May sao, - chị nói với Sophie, - cả hai chúng ta đều ở trong phòng, không thò chân ra ngoài!

Cô hãy thử tưởng tượng mẹ cô vừa đi thăm những con cá của bà. Bà thấy chúng chết hết, một số con còn nguyên vẹn, những con khác lại bị cắt ra từng mảnh. Bà cho gọi tất cả những người giúp việc tới để hỏi ai đã làm chết những con vật đáng thương của bà. Nhưng không ai có thể nói được điều gì.

Bà hỏi tôi cô có ở trong phòng khách hay không...Tôi đã trả lời bà rằng cô đang chơi trò cho búp bê ăn trong căn phòng nhỏ của cô.

- Thật kỳ lạ, - bà nói, - tôi có thể đoán chắc rằng chính Sophie đã làm trò tệ hại này.

- Ô! Thưa bà, - tôi đã trả lời bà, - Sophie không có khả năng làm một điều độc ác đến vậy đâu.

Sophie không nói gì, cô vẫn ngồi im và đỏ mặt vì xấu hổ, đầu cúi xuống, mắt đăm lẹ. Có lúc cô muốn thú thật với vú là chính cô đã gây ra tất cả, nhưng cô thiếu can đảm. Thấy cô buồn, chị vú tưởng chính cái chết của những con cá bé nhỏ đáng thương khiến cô phải buồn khổ.

- Vú tin chắc, - chị nói, - là cô cũng buồn như mẹ cô, về tai họa xảy ra cho những con vật bé nhỏ đáng thương đó. Thôi cô đừng nghĩ tới chuyện đó nữa hãy lại đây vú sửa soạn cho cô để tới phòng khách, sắp tới giờ ăn tối rồi.

Sophie để mặc chị vú chải tóc, tắm rửa cho mình mà không nói lời nào. Khi cô bước vào phòng khách, mẹ cô đã có mặt ở đó.

- Sophie, - mẹ nói, - vú đã kể cho con chuyện gì xảy ra cho những con cá nhỏ của mẹ chưa?

Sophie: - Rồi, mẹ ạ.

Bà de Réan: - Nếu vú không cam đoan với mẹ rằng con vẫn ở lại với vú trong phòng con từ lúc con rời khỏi mẹ, mẹ có thể nghĩ rằng chính con đã làm cho chúng chết. Mẹ tin rằng chú giúp việc Simon mỗi sáng phải thay nước và cát trong chậu đã giết chết những con cá đáng thương của mẹ để khỏi phải chăm sóc chúng. Do đó ngày mai mẹ sẽ đuổi việc chú ấy.

Sophie, hoảng sợ. - Ô! Mẹ, chú ấy thật đáng thương! Chú ấy với vợ và các con chú sẽ ra sao, hờ mẹ?

Bà de Réan: - Mặc kệ chú ấy. Đáng ra chú ấy không nên giết những con cá nhỏ của mẹ.

Sophie: - Nhưng không phải chú ấy, mẹ à! Con cam đoan với mẹ là không phải!

Bà de Réan: - Làm sao con biết không phải chú? Mẹ thì mẹ tin rằng chính chú, chỉ có thể là chú ấy thôi, và ngay ngày mai, mẹ sẽ cho chú ra đi.

Sophie, khóc và chấp hai bàn tay lại. - Ô! Không! Mẹ đừng làm vậy. Chính con đã vớt những con cá nhỏ và đã giết chúng.

Bà de Réan, kinh ngạc. - Con à? Điên rồi thật! Con yêu những con cá nhỏ đó, lẽ nào con làm chúng đau đớn và chết đi! Mẹ thấy rõ là con nói vậy để bênh vực cho chú Simon...

Sophie: - Không đâu mẹ, con bảo đảm với mẹ là chính con đấy. Con không muốn giết chúng. Con chỉ muốn ướp chúng, vì con nghĩ rằng muối chắc sẽ không làm chúng đau, bởi chúng không kêu la gì cả. Nhưng khi con thấy chúng chết, con đã cho chúng vào chậu trở lại, lúc đó vú đang làm việc nên không thấy con ra, vào.

Trong giây lát, bà de Réan rất đổi kinh ngạc trước lời thú nhận của Sophie đến nỗi bà không thể nói được gì. Sophie ân hận ngược mắt nhìn mẹ và thấy đôi mắt của mẹ nhìn cô đăm đăm, nhưng không tỏ vẻ giận dữ hoặc nghiêm khắc.

- Sophie, - cuối cùng bà de Réan nói, - nếu mẹ tình cờ biết được những gì con mới kể cho mẹ, có thể mẹ sẽ trừng phạt con một cách nghiêm khắc không thương xót. Nhưng con đã thú nhận lỗi lầm của mình để mình oan cho chú Simon, cho nên con đáng được tha thứ. Do đó mẹ sẽ không trách mắng con vì mẹ tin chắc rằng con đã cảm thấy mình độc ác tới đâu đối với những con cá nhỏ bé đáng thương đó.

Khi thấy Sophie khóc, bà tiếp lời:

- Con đừng khóc, Sophie, cũng đừng quên rằng thú thật lỗi lầm của con tức là làm cho chúng được tha thứ.

Sophie lau mắt, cô cảm ơn mẹ nhưng suốt ngày hôm ấy cô vẫn thấy buồn buồn vì đã gây ra cái chết cho những người bạn cá bé nhỏ...

Chương 5

Con gà giò đen

Mỗi buổi sáng Sophie đều đi với mẹ vào sân nuôi gà vịt. Bà de Réan đã cho ấp những quả trứng để nở ra những con gà mái có lông tuyệt đẹp. Mỗi ngày bà đều cùng với Sophie đến xem những con gà con đã ra khỏi trứng của chúng chưa. Sophie mang theo bánh mì trong một cái rổ nhỏ, cô bóp vụn ra cho những con gà mái. Sophie reo cười, chạy nhảy. Những con gà mái chạy theo cô: điều đó làm cô rất đổi thích thú.

Bấy giờ, mẹ cô đang bước vào một hành lang dài và đẹp là nơi ở của những con gà mái. Sophie tới gặp bà khi tất cả bánh mì của cô đã được bóp vụn. Cô thích thú nhìn những chú gà con vừa chui ra khỏi lớp vỏ của chúng. Một buổi sáng, khi Sophie bước vào chuồng gà, cô thấy mẹ đang nâng niu một chú gà con đẹp tuyệt, ra đời đã một tiếng đồng hồ.

Sophie: - A! Chú gà con xinh quá, mẹ ơi! Lông nó đen như lông một con quạ.

Bà de Réan đặt nó trở lại bên con gà mái đang ấp. Bà vừa mới đặt nó xuống thì con gà mẹ mổ một phát ra trò vào con gà con đáng thương. Bà de Réan vỗ một cái vào mỏ con gà mái hung dữ, nâng con gà con đang vừa ngã vừa kêu chiêm chiếp lên, rồi lại đặt nó xuống bên con gà mái. Lần này con gà mái trở nên dữ tợn, mổ vào con gà con đáng thương hai, ba nhát và rượt đuổi nó khi nó tìm cách quay trở lại.

Bà de Réan chạy tới bắt lấy con gà con sắp bị mẹ nó giết chết tới nơi.

- Chúng ta sẽ làm gì với con gà con này đây? - Bà nói. - Không thể để nó ở với người mẹ ác độc của nó, có thể gà mẹ sẽ giết nó. Nó đẹp quá và dù sao mẹ vẫn muốn nuôi nó.

Sophie: - Mẹ này, mẹ hãy để nó vào một cái thúng lớn trong phòng chơi của con. Chúng ta sẽ cho nó ăn, và khi nó lớn, chúng ta sẽ đưa nó trở lại chuồng gà.

Bà de Réan: - Mẹ nghĩ con có lý. Con hãy cho nó vào cái rổ đựng bánh mì của con và mang nó đi. Chúng ta sẽ thu xếp cho nó một cái giường...

Sophie chuẩn bị cho chú gà con một món ăn gồm trứng, bánh mì và sữa mà cô đã nghiền nát và trộn lẫn trong một tiếng đồng hồ. Con gà con đau đớn, nó buồn bã, nó không muốn ăn, nó chỉ nhiều lần uống nước lạnh.

Ba ngày sau những vết thương của gà con được chữa lành, và nó dạo chơi trước bậc thềm của khu vườn. Một tháng sau, nó đã có được một vẻ đẹp đáng chú ý và rất to con so với tuổi của nó. Lông nó màu xanh đen thật hiếm thấy, trơn láng và óng ánh như thể nó vừa từ trong nước bước ra. Mỏ và chân màu hồng, dáng đi oai vệ đầy tự hào, đôi mắt lạnh và sáng. Người ta không bao giờ trông thấy một con gà giò nào đẹp hơn.

Sophie đảm trách việc chăm sóc con gà. Cô mang thức ăn đến cho nó. Cô canh giữ khi nó dạo chơi trước nhà. Ít ngày sau, người ta phải đưa nó vào chuồng, bởi nhiều lúc Sophie phải chạy theo nó. Thậm chí có lần nó đã suýt chết chìm. Thế là mẹ cô cấm cô không được để nó ra khỏi chuồng.

- Ở đây có nhiều kên kên có thể cướp nó đi. - Bà de Réan nói.

Nhưng Sophie, vốn không hay vâng lời, vẫn tiếp tục lên lút thả nó ra. Một bữa nọ, cô mang con gà giò ra trước nhà. Nó mê mải tìm kiếm những con mòng và những con sâu trong cát. Sophie lo chải gỡ tóc cho con búp bê của cô cách đó vài bước. Khi ngược mắt nhìn lên cô kinh ngạc thấy một con chim to tướng với cái mỏ quặp hình móc câu đang đáp xuống cách con gà giò vài ba bước. Nó dữ tợn nhìn con gà giò và nhìn Sophie vẻ sợ hãi. Con gà giò không động đậy, nó ngồi xếp xuống run rẩy.

- Con chim mới lạ lùng làm sao! - Sophie nói.

Cùng lúc đó, con chim kêu lên một tiếng man rợ xé tai và xông vào con gà giò, tóm gọn nó trong những cái vuốt, rồi vỗ cánh bay mau.

Sophie lặng người sững sờ. Người mẹ đã chạy tới khi nghe tiếng kêu của con chim. Bà hỏi Sophie chuyện gì xảy ra. Sophie kể lại rằng một con chim đã cướp đi con gà giò.

- Điều đó có nghĩa là con chim kia là một con kên kên, con đã để nó cướp đi con gà giò xinh đẹp của mẹ. Giờ đây con chim hung dữ đó đã giết, đã cắn xé nó. Còn con sẽ phải trở về phòng con, con sẽ ăn tối và sẽ ở lại đó cho tới chiều nay, để tập vâng lời hơn vào một lần khác...

Sophie cúi đầu, buồn bã đi về phòng mình.

Cô ăn tối với món súp và đĩa thịt chị vú mang vô cho cô. Chị vú vốn rất yêu cô nên chị đã khóc khi thấy cô khóc. Sophie khóc cho con gà giò đáng thương mà cô sẽ còn tiếc thương lâu lắm.

Chương 6

Con ong

Một bữa nọ, Sophie và Paul, anh họ của cô, đang chơi trong phòng, họ vui chơi bằng cách bắt những con ruồi. Bắt được chúng, họ bỏ vào một cái hộp giấy cha họ đã làm cho.

Khi đã bắt được nhiều ruồi, Paul muốn thấy chúng làm gì trong hộp.

- Hãy đưa cho anh cái hộp, - cậu nói với Sophie lúc đó đang cầm chiếc hộp, - chúng ta hãy nhìn xem những con ruồi đang làm gì.

Sophie đưa cho Paul cái hộp. Chúng thận trọng mở hé một cánh cửa con của cái hộp. Paul ghé mắt sát vào chỗ hở và kêu lên:

- A! Buồn cười thật! Chúng bay loạn xạ! Chúng đánh nhau. Một con đang cắn chân cô bạn của nó kia... những con khác đang giận dữ... ồ! Chúng nó đấu đá nhau dữ dội làm sao! Có mấy con rơi xuống kia! Chúng đang nhồm dậy kia....

- Đến lượt em, để em nhìn với, anh Paul. - Sophie nói.

Paul không đáp, vẫn tiếp tục nhìn và kể lại điều cậu trông thấy.

Sophie sốt ruột, cô nắm một góc hộp và kéo nhẹ. Paul lại kéo về phía cậu. Sophie tức giận, kéo mạnh hơn một chút. Paul kéo mạnh hơn nữa. Sophie làm cho cái hộp bị xô động mạnh đến rách toang. Những con ruồi bay ào ra ngoài và đậu trên mắt, trên má, trên mũi của Paul và Sophie, họ phải vỗ mạnh lên người để đuổi chúng.

- Đó là lỗi của anh, - Sophie nói với Paul, - nếu anh chiều em hơn, anh đã đưa cho em cái hộp và chúng ta đã không làm nó rách.

- Không, đó là lỗi của em! - Paul đáp. - Nếu em không nóng ruột đợi cái hộp thì chúng ta vẫn còn nó.

Sophie: - Anh ích kỷ, anh chỉ nghĩ tới anh thôi.

Paul: - Còn em thì giận dữ như những con gà tây trong trang trại.

Sophie: - Tôi không muốn chơi với một cậu con trai hung dữ như cậu, thừa cậu.

Paul: - Tôi cũng vậy, tôi không muốn chơi với một cô gái hung dữ như cô, thừa cô.

Và cả hai đều dỗi, mỗi người đi về cái góc của mình. Sophie mau chóng cảm thấy buồn chán, nhưng cô muốn cho Paul tin rằng cô vẫn vui đùa thích thú, thế là cô bắt đầu hát. Bỗng nhiên, cô vui lên hẳn khi thấy một con ong to tướng đang đậu yên lặng ở một góc của cửa sổ. Sophie biết loài ong hay đốt, vì vậy cô không tìm cách bắt nó bằng các ngón tay của mình. Cô rút khăn tay trong túi, nhẹ nhàng đặt lên con ong và tóm lấy nó trước khi con vật đáng thương kịp bay thoát.

Đang buồn chán, Paul nhìn Sophie và thấy cô đang bắt ong.

- Em sẽ làm gì với con vật này? - Cậu hỏi Sophie.

Sophie, gay gắt. - Hãy để em yên, đồ hung dữ, chuyện này không can hệ tới anh.

Paul: - Cô bé hung dữ, đi đi! Anh không muốn nói với em tiếng nào nữa.

Và Paul xoay ghế lại để khỏi trông thấy Sophie đang lại bận rộn với con ong của cô. Cô nhấc thật nhẹ một góc khăn tay, siết nhẹ con ong giữa các ngón tay qua lớp khăn để nó khỏi bay, và rút con dao nhỏ trong túi ra.

- Mình sẽ cắt đầu nó, - cô nghĩ thầm, - để trừng phạt nó về tất cả những vết đốt nó đã gây ra.

Quả nhiên, Sophie đặt con ong xuống đất đồng thời vẫn giữ nó qua lớp khăn, rồi bằng một nhát dao cô cắt đầu nó. Tiếp theo, vì thấy chuyện đó cũng vui, cô tiếp tục cắt nó ra từng mảnh.

Cô quá bận bịu với con ong nên không nghe tiếng mẹ cô bước vào. Thấy cô quỳ gối và gần như bất động, bà rón rén tới gần xem cô đang làm gì. Bà trông thấy cô đang cắt cái chân cuối cùng của con ong đáng thương.

Phần nộ trước sự hung ác của Sophie, bà de Réan kéo mạnh tai cô.

Sophie kêu lên một tiếng, đứng phắt dậy và run rẩy trước mẹ.

- Cô là một con bé ác độc, cô làm cho con vật này đau đớn, bất chấp những gì tôi đã nói khi cô ướp muối những con cá của tôi.

Sophie: - Mẹ ơi, con bảo đảm với mẹ là con quên.

Bà de Réan: - Tôi sẽ làm cho cô nhớ, thưa cô, trước hết bằng cách tước con dao của cô, tôi sẽ chỉ trả lại cô trong một năm, tiếp theo bắt cô phải đeo trên cổ những mảnh ong này xâu trong một dây băng cho tới khi nào chúng rơi xuống thành tro bụi.

Sophie chỉ hoài công cầu xin, van nài mẹ đừng bắt cô mang con ong như vòng đeo cổ, mẹ cô đã sai đem tới một dây băng màu đen, bà xâu những mảnh của con ong và đeo chúng vào cổ Sophie.

Trong một tuần, những mảnh ong vẫn còn nguyên vẹn. Nhưng một hôm, trong lúc chơi đùa Paul đã làm bẹp chúng đến nỗi chỉ còn lại dây băng. Cậu chạy báo cho dì cậu, bấy giờ bà mới cho phép cậu tháo sợi dây con ở cổ Sophie. Và từ đó cô không bao giờ làm đau đớn một con vật nào nữa...

Chương 7

Mái tóc ướt

Sophie rất đỗi đáng. Tuy vậy cô lại không xinh đẹp. Cô có một khuôn mặt to, rất tươi vui, với đôi mắt xám xinh đẹp, một chiếc mũi hỉnh khá to, một chiếc miệng rộng luôn sẵn sàng để cười, một mái tóc vàng, không xoăn, cắt ngắn như tóc con trai. Cô thích mặc đẹp nhưng cô luôn ăn mặc cầu thả, mùa đông cũng như mùa hạ, chỉ một chiếc áo dài giản dị bằng vải trúc bầu trắng, hở vai và tay ngắn, đôi vớ hơi rộng và đôi giày bằng da đen. Không bao giờ có nón lấn găng tay.

Mẹ cô nghĩ tốt nhất là tập cho cô quen với nắng, mưa, gió và cái lạnh.

Điều Sophie mong muốn nhiều nhất là có được một mái tóc xoăn. Đây là điều khổ nhất mà cô đã tưởng tượng ra.

Một buổi chiều, mưa rất lớn và trời nóng bức đến nỗi các cửa sổ và cửa ra vào phải mở toang.

Sophie đang đứng bên cửa. Mẹ cô đã cấm cô ra ngoài, thỉnh thoảng cô đưa tay ra để đón mưa, rồi cô vươn cổ ra một chút để đón vài giọt mưa trên đầu. Cô nhớ tóc Camille xoăn hơn khi ướt.

- Nếu mình làm ướt mái tóc của mình, - cô nói, - có thể nó sẽ xoăn.

Vậy là Sophie đi ra ngoài bất chấp trời mưa, thò đầu dưới máng xối sung sướng đón nhận tất cả dòng nước mưa. Khi tóc đã ướt đầm, cô trở vào phòng khách vừa bắt đầu lau đầu bằng chiếc khăn tay vừa chăm chút cho tóc dựng ngược lên để làm cho chúng xoăn.

Sophie muốn chạy trốn vào phòng mình khi cô phải đối mặt với mẹ. Nhưng Sophie vẫn đứng im và run rẩy. Mình mấy ướt đầm, mái tóc dựng đứng. Mẹ cô bật cười.

- Đây là một ý tưởng tốt đẹp mà cô có được đấy. - Bà nói. - Cô vẫn không vâng lời như mọi khi. Để phạt cô, cô sẽ phải ăn tối trong tình trạng như thế này, tóc chĩa lên trời, áo ướt đầm, để cha cô và Paul, anh họ cô, trông thấy những phát minh đẹp đẽ của cô.

Bà de Réan vừa dứt lời, Paul bước vào cùng ông de Réan. Cả hai dừng bước sững sờ trước cô bé Sophie đáng thương đang đỏ mặt, xấu hổ, buồn rầu và trông rất buồn cười; thế là cả hai cùng phá lên cười.

Bà de Réan: - Đương nhiên đây là một phát minh để làm cho tóc nó xoăn. Nó rất muốn tóc nó xoăn như tóc của Camille, cô bé ấy đã thấm ướt chúng để làm cho chúng xoăn. Sophie đã nghĩ mình cũng sẽ được như vậy.

Ông de Réan: - Muốn đom dáng thì như vậy đó! Người ta muốn trở nên xinh đẹp nhưng cuối cùng lại biến mình thành xấu tệ.

Paul: - Sophie đáng thương, em hãy lau cho khô mau đi!

Bà de Réan: - Không, nó sẽ phải ăn tối với mái tóc dựng đứng đẹp đẽ như thế.

Paul, ngắt lời bà giọng đầy thương cảm. - Ồ! Thưa dì, con xin dì hãy tha cho nó. Sophie đáng thương, trông nó mới khổ nỗi làm sao!

Ông de Réan: - Anh cũng đồng ý với Paul, em yêu à, anh xin em tha thứ cho con lần này. Nếu nó còn tái phạm chúng ta sẽ phạt nặng hơn.

Sophie: - Con cam đoan với cha là con sẽ không làm vậy nữa.

Bà De Réan: - Để làm vui lòng cha cô, tôi cho phép cô vào phòng thay đồ, nhưng cô sẽ không được ăn tối với chúng tôi.

Sophie phải ăn tối một mình trong phòng sau khi đã chải gỡ tóc và mặc quần áo.

Từ hôm đó, Sophie không còn thử đầm mưa để làm cho tóc xoăn nữa.

Chương 8

Đôi lông mày bị cắt

Còn một điều nữa Sophie rất mong muốn là có được đôi lông mày thật đậm. Một bữa người ta nói trước mặt cô là cô bé Louise de Berg có thể sẽ xinh đẹp hơn nếu có lông mày. Sophie có đôi lông mày thưa, chúng lại có màu vàng nhạt đến nỗi thật khó mà nhận ra nó có hay không.

Cô cũng nghe nói rằng để làm cho lông mày rậm và tóc mọc dày thêm, người ta phải thường xuyên cắt chúng.

Một hôm, Sophie ngẩng mình trong gương và thấy lông mày mình quá thưa thớt.

- Vì tóc sẽ mọc dày hơn khi người ta cắt chúng, - cô tự nhủ, - nên lông mày vốn là những sợi tóc nhỏ cũng phải làm vậy. Mình sẽ phải cắt để chúng mọc lại thật dày.

Thế là Sophie lấy kéo cắt đôi lông mày càng ngắn càng tốt. Cô ngẩng mình trong gương, nhưng thấy điều đó chỉ tạo cho cô một khuôn mặt rất buồn cười, nên cô không dám trở vô phòng khách.

- Mình sẽ đợi, - cô nói, - tới khi bữa ăn tối dọn ra, mọi người sẽ không nghĩ tới việc nhìn ngắm mình trong lúc ngồi vào bàn.

Nhưng vì không thấy cô tới, mẹ cô đã sai Paul tìm cô.

- Sophie, Sophie, em ở đó hả? - Paul vừa kêu lên vừa bước vô. - Em làm gì đó? Ra ăn tối đi.

- Dạ, dạ, em tới đây. - Sophie vừa trả lời vừa đi thụt lùi để Paul không trông thấy cặp lông mày đã bị cắt của cô.

Sophie đẩy cửa bước vô.

Cô vừa mới đặt chân vô phòng khách mọi người trông thấy cô đã phá lên cười.

- Cái mặt gì kỳ vậy? - ông de Réan kêu lên.

- Nó đã cắt lông mày! - Bà de Réan sửng sốt.

- Trông nó buồn cười làm sao! Trông nó buồn cười làm sao! - Paul nói.

- Thật lạ lùng, đôi lông mày bị cắt làm nó thay đổi biết mấy. - ông d'Aubert, cha của Paul nhận xét.

- Tôi chưa bao giờ trông thấy một khuôn mặt nào kỳ dị vậy. - Bà d'Aubert tuyên bố.

Sophie tay buông thõng, đầu cúi gằm, không biết ẩn núp nơi đâu. Do đó cô thấy hài lòng phần nào khi mẹ bảo cô:

- Cô hãy biến về phòng cô đi, thưa cô, cô chỉ toàn làm những trò ngu ngốc. Cô hãy đi ra ngoài, mong rằng suốt tối nay tôi sẽ không phải gặp cô nữa.

Sophie bước ra. Đến lượt chị vú bắt đầu cười khi thấy khuôn mặt to bự đỏ lựng không có lông mày của Sophie. Sophie có đồ quạu cũng vô ích, ai trông thấy cô cũng bật cười và khuyên cô nên dùng than vẽ vào chỗ lông mày bị cắt. Một hôm, Paul mang tới cho cô một cái gói bé tí cột dây được niêm phong cẩn thận.

- Đây này, Sophie, cha anh gửi cho em một món quà. - Paul nói với chút tinh nghịch.

- Cái gì vậy? - Sophie vừa nói vừa hấp tấp cầm lấy gói quà.

Gói quà được mở ra: bên trong đựng một cặp lông mày to tướng, dày cộm. Sophie đỏ mặt, tức tối ném chúng vào mũi Paul lúc đó đang vừa tìm cách lủi trốn vừa phá lên cười.

Lông mày của cô phải mất sáu tháng mới mọc lại nhưng chúng không bao giờ rậm như Sophie mong ước. Do vậy từ đó trở đi Sophie không bao giờ tìm cách tự tạo cho mình cặp lông mày xinh đẹp nữa...

Chương 9

Bánh mì của ngựa

Sophie có thói tham ăn. Cô ăn tất cả mọi thứ cô vớ được.

Mỗi ngày bà de Réan đều mang bánh mì và muối cho những con ngựa của ông de Réan. Ông có hơn trăm con.

Sophie đi theo mẹ với một rổ đầy những mẫu bánh mì màu xám nâu. Mẹ cô đã nghiêm khắc cấm cô không được ăn chúng vì thứ bánh mì đen không đủ chín đó có thể làm hại bao tử của cô.

Cuối cùng cô tới chuồng loài ngựa giống nhỏ.

Sophie có riêng một con ngựa bé tí, không nhỉnh hơn một con lừa nhỏ bao nhiêu. Cha mẹ cho phép tự tay cô cho con ngựa nhỏ của cô ăn bánh mì.

Cô thường cắn vào mẫu bánh trước khi đưa cho con ngựa.

Một bữa nọ cô muốn ăn thứ bánh mì đó nhiều hơn lệ thường, cô cầm mẫu bánh trong mấy ngón tay sao cho nó chỉ nhô ra một đầu nhỏ.

- Con ngựa sẽ cắn phần ngoài mấy ngón tay của mình, - cô nhủ thầm, - và mình sẽ ăn phần còn lại.

Sophie chìa bánh mì cho con ngựa bé nhỏ của cô, nó táp ngay mẫu bánh mì đồng thời cắn thật mạnh đầu ngón tay cô. Ngón tay cô chảy máu nhiều đến nỗi nhỏ cả xuống đất. Cô rút chiếc khăn tay buộc chặt ngón tay. Mẹ cô không phát hiện ra điều gì. Nhưng khi ngồi vào bàn để ăn tối, Sophie buộc phải đưa ra bàn tay chưa được chữa trị đầy đủ để cầm muỗng. Do đó khi lấy muỗng, ly, bánh mì, cô làm bẩn khăn trải bàn. Mẹ cô nhận ra điều đó.

- Tay con làm sao vậy, Sophie? - Bà lo lắng hỏi. - Quanh cái đĩa của con khăn trải bàn đầy những vết máu.

Sophie lặng im.

Bà de Réan: - Con không nghe mẹ hỏi gì à? Máu từ đâu ra làm bẩn khăn trải bàn? Ngón tay con làm sao vậy? Con đau từ lúc nào?.

Sophie: - Từ sáng nay, mẹ ạ. Chính con ngựa giống nhỏ của con đã cắn con.

Bà de Réan: - Con ngựa đó vốn hiền lành như một con cừu, làm sao có thể cắn con được chứ?

Sophie: - Đúng lúc con cho nó ăn bánh mì mẹ ạ.

Bà de Réan: - Vậy là con đã không đặt bánh mì trong bàn tay xòe rộng ra như mẹ đã nhiều lần dặn dò con phải không?

Sophie: - Không, mẹ ạ, con cầm bánh mì bằng mấy ngón tay của con.

Bà de Réan: - Vì con ngốc quá, từ nay con sẽ không được cho con ngựa của con ăn bánh mì nữa.

Sophie cố tránh trả lời, cô vẫn nghĩ rằng cô luôn luôn có cái rổ trong đó để bánh mì và cô sẽ lấy từ đó một miếng.

Ngày hôm sau, cô đi theo mẹ vào các chuồng ngựa, và lúc đưa cho mẹ những mẫu bánh mì, cô lấy trộm một mẫu để ăn trong lúc bà không để ý đến cô. Khi đi tới con ngựa cuối cùng thì không còn gì cho nó. Người coi ngựa cam đoan rằng mình đã cho vào rổ đủ số bánh mì cho bấy nhiêu con ngựa. Người mẹ chứng minh cho anh ta thấy còn thiếu một mẫu. Trong khi nói, bà nhìn Sophie đang nuốt vội miếng cuối cùng của mẫu bánh mì cô đã lấy. Người mẹ thấy rõ cô đang ăn và đúng đó là mẫu bánh mì còn thiếu. Con ngựa đợi phần bánh mì của mình, vừa cào đất vừa hí vang.

- Cô bé tham ăn, - bà de Réan nói, - cô đã ăn cắp bánh mì của những con ngựa đáng thương của tôi và cô không vâng lời tôi, vì tôi đã cấm cô ăn thứ bánh mì đó. Cô hãy về phòng cô đi và chờ bữa ăn tối ở đó, tôi sẽ chỉ cho cô bánh mì và súp, bởi vì cô thích bánh mì quá đổi.

Sophie buồn bã cúi đầu, bước từng bước chậm chạp về phòng mình.

- Này! Này! - Chị vú nói. - Cô lại làm trò ngốc nghếch gì mới vậy?

- Con chỉ ăn bánh mì của ngựa thôi mà. - Sophie vừa đáp vừa khóc.

Chị vú nhìn cô thương hại và thở dài. Chị vẫn nuông chiều Sophie. Chị thấy mẹ cô quá nghiêm khắc nên tìm cách an ủi cô. Do đó, khi người giúp việc mang tới món súp, mẫu bánh mì và ly nước chắc là khẩu phần bữa ăn tối của Sophie, chị vui vẻ đón lấy, đặt chúng lên bàn và đi mở một cái tủ lấy ra một miếng phô ma to tướng và một hũ mứt, rồi chị nói với Sophie:

- Này, trước hết cô hãy ăn phô ma với bánh mì, rồi đến mứt. - Khi thấy Sophie chần chừ, chị tiếp lời. - Mẹ cô chỉ cho cô bánh mì, nhưng bà không cấm tôi cho cái gì lên đó.

Sophie: - Nhưng nếu mẹ hỏi có ai cho con cái gì ăn với bánh mì không, con nhất định phải nói điều đó, và bây giờ...

Chị vú: - Bây giờ cô sẽ nói rằng tôi đã cho cô bánh mì với mứt, rằng tôi bắt cô phải ăn.

Chị vú đã làm sai khi khuyên Sophie ăn những món mẹ cô đã cấm, nhưng Sophie lại muốn ăn phô ma và mứt nên sẵn lòng nghe lời chị vú và có được một bữa ăn tối tuyệt vời.

- Cô có biết lần sau cô phải làm gì nếu cô muốn ăn như thế không? Cô hãy tới nói với tôi điều đó. Tôi sẽ tìm cho ra một món gì ngon cho cô.

Sophie vui vẻ hứa với chị vú rằng cô sẽ không bao giờ quên lời dặn dò của chị mỗi khi cô muốn ăn món gì ngon.

Chương 10

Kem và bánh mì nóng

Quả thật Sophie rất đói hấu ăn. Một hôm khi bà chủ trang trại mang tới món gì đó có vẻ rất ngon cho chị vú, cô nói ngay với chị vú là cô đói bụng:

- À được! - Chị vú đáp. - Bà chủ trang trại vừa mới biếu tôi một hũ kem và một ổ bánh mì xám mới ra lò. Rồi cô sẽ thấy nó ngon như thế nào.

Chị đặt lên bàn một ổ bánh mì nóng hổi và một cái hũ đựng đầy một thứ kem đặc quánh. Sophie nhảy bổ vào như một người sắp chết đói.

Trong lúc chị vú bảo cô đừng ăn nhiều quá, cô nghe tiếng mẹ gọi: "Lucie! Lucie!" (Đó là tên của chị vú).

Lucie chạy ngay tới phòng bà de Réan: bà dặn chị chuẩn bị đồ khâu cho Sophie...Khi trở về phòng, chị vú thấy Sophie vẫn còn đang ăn.

- Ôi! Lạy Chúa! - Chị kêu lên. - Cô sẽ tự gây bệnh cho mình thôi! Mẹ cô sẽ bảo sao khi thấy cô đau?

Sophie, hôn chị. - Không đâu, dì Lucie thân mến, dì hãy yên tâm, con khỏe lắm mà.

Chị vú đưa cho cô một chiếc khăn tay nhỏ để viền và bảo cô mang tới cho mẹ.

Sophie chạy vào phòng khách. Người mẹ chỉ cho Sophie cách khâu đột và rút kim ra sao. Lúc đầu Sophie làm thật vụng về. Nhưng sau vài mũi, cô làm khá hơn và thấy công việc thật hứng thú.

- Mẹ cho phép con, - cô nói, - đưa cho vú xem chiếc khăn thêu của con, được không mẹ?

- Được, con có thể tới đó.

Sophie chạy tới phòng chị vú. Chị rất đổi ngạc nhiên thấy đường viền đã gần như hoàn tất và đột rất khéo.

Sau đó, Sophie trở lại phòng khách xếp tất cả đồ đạc của mình lại và bắt đầu chơi. Đang chơi, cô đột nhiên cảm thấy khó chịu. Cô ngồi trên chiếc ghế dựa nhỏ và cứ bất động như vậy.

Không thấy có tiếng động, mẹ cô quay lại và thấy Sophie mặt nhợt nhạt, có vẻ đau đớn.

- Con làm sao vậy, Sophie? - Bà lo lắng hỏi.

- Con thấy đau, mẹ ạ. - Cô đáp. - Con nhức đầu.

- Con đã ăn món gì đó rồi phải không?

Sophie ngập ngừng rồi nhỏ nhẹ đáp:

- Không, mẹ ạ, hoàn toàn không.

- Mẹ thấy con nói dối. Để mẹ đi hỏi vú chuyện này, vú sẽ nói cho mẹ biết thôi.

Người mẹ bước ra ngoài. Mấy phút sau bà trở lại với vẻ giận dữ.

- Cô đã nói dối tôi, chị vú đã thú thật với tôi là chị đã cho cô ăn bánh mì nóng với kem. Tôi sẽ mặc kệ cô, cô sẽ bị bệnh và ngày mai cô không thể tới ăn tối ở nhà dì d'Aubert của cô. Thay vì được vui đùa, chạy nhảy trong các khu rừng tìm trái dâu, cô sẽ phải ở nhà một mình và chỉ được ăn súp thôi.

- Tôi cấm chị, - bà nói với người giúp việc, - không được cho Sophie ăn món gì cho tới ngày mai. Chị chỉ cho nó uống nước hoặc nước lá cam sắc...

Cảm thấy mình có lỗi chị vú không đáp lại lời nào. Sophie trải qua một đêm vật vã. Gần sáng, cô mới ngủ thiếp đi. Khi thức dậy, cô vẫn còn nhức đầu đôi chút.

Từ đó, cô ngán kem và bánh mì nóng đến nỗi cô không bao giờ chịu ăn chúng nữa.

Bà de Réan mượn một người giúp việc khác, không bao giờ cho phép Sophie làm những gì mẹ cô cấm đoán.

Chương 11

Con sóc

Một bữa nọ Sophie dạo chơi với Paul trong khu rừng sồi nhỏ sát bên lâu đài. Họ tìm những trái sồi, chất đầy mấy cái rổ, những con quay, những chiếc thuyền. Thỉnh thoảng một trái sồi bất chợt rơi xuống lưng Sophie. Trong lúc cô cúi xuống để lượm nó, một trái sồi khác lại rơi trúng vành tai cô.

- Paul, - cô nói, - anh xem những trái sồi này, chúng đã bị găm nham nhỡ. Ai có thể găm chúng ở trên kia được nhỉ? Bọn chuột nhắt thì không leo được cây, còn chim chóc thì không ăn những trái sồi.

Paul cầm những trái sồi lên, ngắm nghía chúng, rồi kêu lên:

- Đây là một con sóc. Anh đã thấy nó. Nó ở rất cao trên một cành cây...

Sophie nhìn lên và thấy một con sóc bé bỏng xinh xinh, với một cái đuôi tuyệt đẹp vểnh lên thành một chùm lông. Nó đang chui mặt bằng hai bàn chân trước bé xíu. Thỉnh thoảng nó nhìn Sophie và Paul, nó nhảy nhót và chuyển sang một cành cây khác.

- Em muốn có con sóc đó quá! - Sophie ao ước.

Paul: - Bắt nó thì có lẽ không khó khăn gì, nhưng loài sóc chỉ toát ra mùi hôi, rồi nó gặm nhấm tất tần tật mọi thứ trong phòng.

Sophie: - Ồ! Em sẽ ngăn không cho nó gặm nhấm được mà. Em sẽ cất giấu tất cả đồ đạc của em. Nó sẽ không toát ra mùi hôi, vì em sẽ lau chùi lông của nó mỗi ngày hai lần. Nhưng anh bắt nó bằng cách nào?

Paul: - Anh sẽ kiếm một cái lồng hơi lớn một chút cho vào đó tất cả những gì loài sóc yêu thích nhất. Anh sẽ mang nó tới gần cây sồi. Anh sẽ để cửa mở, cột một sợi dây nhỏ vào đó. Anh sẽ nấp gần cây sồi, đợi khi con sóc chui vào lồng, anh sẽ kéo sợi dây và con sóc bị bắt.

Sophie: - Nhưng con sóc có thể không vào lồng vì nó sợ.

Paul: - Ồ! Không có gì quan trọng cả. Loài sóc tham ăn lắm, nó không cưỡng lại được trước những trái hạnh và những trái hồ đào dâu.

Sophie: - Thế thì anh bắt nó giùm đi, em xin anh đó.

Paul: - Nhưng mẹ em sẽ nói gì đây? Có thể dì sẽ không bằng lòng.

Sophie: - Mẹ sẽ bằng lòng thôi. Cả hai chúng ta sẽ nài nỉ, mẹ sẽ phải ưng thuận.

Hai cô cậu chạy về nhà. Paul lo việc giải thích vụ việc cho bà de Réan, cuối cùng bà cũng đồng ý nhưng vẫn cảnh báo với Sophie:

- Mẹ báo cho con biết, con sóc sẽ gây buồn phiền cho con rất nhiều. Nó sẽ leo trèo khắp nơi, gặm nhấm sách vở của con, đồ chơi của con. Nó toát ra mùi hôi, con sẽ không chịu nổi đâu.

Sophie: - Ồ không đâu mẹ!

Bà de Réan: - Mẹ không muốn con sóc của con có mặt trong phòng khách lẫn phòng mẹ. Con sẽ luôn luôn phải giữ nó trong phòng con.

Sophie: - Dạ được thôi, mẹ. Nó sẽ ở trong phòng con, ngoại trừ lúc con đưa nó đi dạo.

Sophie và Paul mừng rỡ chạy đi tìm một cái lồng. Cuối cùng họ tìm được một cái ở tầng trên.cùng. Họ mang nó đi lau chùi và cho vào đó những trái hạnh, những trái hồ đào và những trái phỉ.

Sophie: - Bây giờ chúng ta hãy mau mau đem cái lồng tới chỗ cây sồi. Mong sao con sóc vẫn còn đó.

Paul: - Em đợi anh cột một sợi dây vào cánh cửa đã. Anh phải xỏ nó qua các nan, để cánh cửa sập xuống khi anh kéo.

Sophie: - Em sợ con sóc đã bỏ đi.

Paul: - Không, nó vẫn còn đó hoặc ở quanh quần gần đó đến tận tối.

Hai cô cậu vui mừng, xách lồng chạy vào khu rừng nhỏ. Tới gần cây sồi, họ tìm xem con sóc còn đó không. Nhưng không thấy gì. Lá lẩn cành đều không lay động. Buồn bã, họ đi tìm ở những cây sồi khác. Chợt có một trái sồi bị gặm như ban sáng rơi trúng vào trán Sophie.

- Nó kia! - Cô reo lên. - Nó kia rồi! Em thấy đầu mút cái đuôi của nó.

Quả thật, nghe tiếng động con sóc thò cái đầu nhỏ xíu ra để xem có chuyện gì.

- Tốt lắm, bạn thân mến của ta. - Paul nói. - Mi kia rồi, mi sắp bị cầm tù rồi! Mi hãy cứ tham ăn, rồi sẽ thấy người ta trừng phạt ra sao về tội tham ăn.

Con sóc đáng thương vừa dùng đũa cái đầu từ phải sang trái vừa nhìn bọn trẻ với một vẻ chế giễu. Nó thấy cái lồng Paul đặt dưới đất, liền ném một cái nhìn thèm muốn vào những trái hạnh và hồ đào. Khi cô cậu đã núp sau thân cây sồi, con sóc liền nhảy xuống từ hai ba cành cây, dừng lại, ngó nghiêng khắp phía, lại nhảy xuống chút nữa và cứ vậy mà xuống từ từ, cho tới khi nó đã ở trên cái lồng. Nó thò một chân qua các nan lồng rồi lại dùng chân khác nhưng vì không chụp được gì và những trái hạnh thì mỗi lúc một hấp dẫn hơn nên nó tìm cách chui vào lồng, và nó không phải mất nhiều thì giờ mới tìm ra cửa. Nó dùng bước ở lối vô, nhìn sợi dây ngò vực, nó duỗi một cái chân ra cố thử với những trái hạnh hoặc hồ đào. Nhưng vì không với tới được nên cuối cùng nó đánh liều bước vào lồng. Hai cô cậu này giờ vẫn đang hồi hộp theo dõi từng động tác của con sóc, kéo vút sợi dây, và con sóc đã bị bắt. Nỗi khiếp sợ khiến nó phải ném đi trái hạnh đang nhắm nháp, nhảy loạn xạ trong lồng hòng thoát thân. Hai cô cậu xông tới cái lồng. Paul cẩn thận đóng cửa và mang lồng về phòng Sophie. Cô chạy phía trước, gọi chị vú về dắt thẳng để chị trông thấy người bạn mới của cô.

Chị vú không hài lòng với con vật bé bỏng này.

- Chúng ta sẽ làm gì với con vật này đây? - Chị cần nhần. - Nó sẽ cắn chúng ta và gây ồn ào không chịu nổi.

Sophie: - Trước hết, sóc là một con vật xinh đẹp. Tiếp đến, nó sẽ không gây ồn chút nào và sẽ không cắn chúng ta. Chính em sẽ chăm sóc nó.

Chị vú: - Thật ra tôi thương xót con vật đáng thương này, cô sẽ nhanh chóng để nó chết đói thôi.

Sophie, tức giận. - Chết đói! Không đời nào, con sẽ cho nó trái hồ đào, trái hạnh, bánh mì, đường, rượu.

Chị vú, chế giễu. - Đây sẽ là một con vật được nuôi kỹ đó! Đường sẽ làm hư răng nó và rượu sẽ làm nó say xỉn.

Paul, cười. - Ha! Ha! Ha! Một con sóc say xỉn!

Sophie: - Nhất định không, thưa cậu. Con sóc của tôi sẽ không bao giờ say xỉn. Nó sẽ biết điều.

Chị vú: - Để rồi xem. Trước hết tôi sẽ mang cỏ khô tới để nó có thể nằm. Nó có vẻ hoảng sợ lắm đó.

Sophie: - Con sẽ vuốt ve nó để tập cho nó quen với con.

Sophie thò bàn tay vào lồng, con sóc hoảng sợ trốn trong một góc. Sophie duỗi bàn tay ra nắm lấy nó. Cô sắp sửa bắt được nó thì con sóc cắn vào ngón tay cô. Sophie kêu thét lên và rút phắt tay lại. Cửa lồng vẫn mở, con sóc phóng ra ngoài và bắt đầu chạy lung tung trong phòng. Chị vú và Paul đuổi theo nó gần nửa tiếng đồng hồ.

Con sóc thăm mệt và sắp sửa bị tóm nhưng đột nhiên nó nhận ra cửa sổ vẫn mở, ngay tức thì nó phóng tới, leo dọc theo bức tường phía ngoài và lên tới mái nhà.

Sophie, Paul và chị vú chạy xuống khu vườn, họ trông thấy con sóc đang ngất đi trên mái nhà vì mệt và sợ.

- Làm sao đây, vú, làm sao bây giờ? - Sophie kêu lên.

- Cô hãy để mặc nó. - Chị vú nói. - Cô biết rõ là nó đã cắn cô rồi mà...

Sophie: - Đó là vì nó chưa quen với con, vú à. Nhưng khi nó thấy con cho nó ăn, nó sẽ yêu con.

Paul: - Anh nghĩ nó sẽ không đòi nào yêu em đâu, bởi vì nó đã quá già khó mà quen với cảnh bị cầm tù, có lẽ phải có một con thật nhỏ cơ.

Sophie: - Ồ! Paul, em van anh, anh hãy ném những trái banh để làm cho nó xuống đi. Chúng ta sẽ bắt được nó và sẽ nhốt nó lại.

Paul: - Anh rất muốn làm điều đó, nhưng anh không tin rằng sẽ làm cho nó xuống được đâu.

Dù sao Paul cũng đi tìm một trái banh to và ném nó khéo léo đến nỗi trúng vào đầu con sóc.

Trái banh lăn xuống theo sau nó là con sóc đáng thương. Cả hai rơi bịch xuống đất. Trái banh nảy lên và lại nảy lên, nhưng con sóc thì bị dập nát khi chạm đất và đã chết tươi. Sophie, Paul chạy tới và sững sờ trước con vật đáng thương đã chết.

- Anh Paul ác độc. - Sophie nói. - Anh đã làm chết con sóc của em.

Paul: - Đó là lỗi của em, tại sao em cứ muốn anh bắt nó xuống bằng cách ném banh vào nó?

Sophie: - Ta chỉ nên làm nó sợ thôi mà.

Paul: - Nhưng anh có muốn giết nó đâu!

Sophie: - Anh vụng về, anh ác độc, anh đi đi, em không yêu anh chút nào nữa.

Paul: - Còn anh, anh ghét em, em còn ghét hơn con sóc nữa.

Sophie: - Cậu là một thằng con trai xấu xa, thừa cậu. Tôi sẽ không bao giờ chơi với cậu nữa.

Paul: - Càng tốt, thừa cô. Tôi sẽ chỉ được yên thân hơn thôi và tôi sẽ không phải đào óc ra để làm những trò ngu ngốc cho cô.

Chị vú: - Kìa, các con, đừng cãi cọ nhau nữa, các con phải thừa nhận rằng cả hai đã hành động thiếu suy nghĩ và cả hai đều có tội trước cái chết của con sóc. Con vật tội nghiệp! Nó sẽ hạnh phúc hơn sống bởi vì nó không bị đau đớn nữa. Vú sẽ gọi ai đó tới để mang nó đi. Còn con, Sophie, hãy lên phòng con và ngâm ngón tay vào nước mau lên.

Sophie bước đi, Paul liền theo sau, cậu là một cậu bé tốt bụng, không hiềm thù, thay vì hờn dỗi, cậu lại giúp Sophie đổ nước vào một cái thau để ngâm bàn tay. Khi chị vú lên tới, chị bao ngón tay Sophie bằng mấy lá rau diếp và một mảnh vải nhỏ. Lúc trở vô phòng khách để ăn tối hai cô cậu không khỏi xấu hổ khi phải kể đoạn kết cuộc phiêu lưu của họ với con sóc nhỏ.

Cha mẹ chế giễu họ. Còn cái lồng được mang trả lại tầng trên cùng. Ngón tay của Sophie gây đau đớn cho cô thêm mấy hôm nữa. Từ đó về sau cô còn nghĩ tới con sóc chỉ để tự nhủ không bao giờ cô màng tới sóc nữa.

Chương 12

Tiệc trà

Đó là ngày 19 tháng bảy, ngày sinh của Sophie. Cô đã bốn tuổi. Thông thường ngày hôm đó mẹ cô luôn dành cho cô một món quà xinh xắn. Sophie dậy sớm. Cô vội vã mặc quần áo để tới phòng mẹ nhận món quà của mình.

- Nhanh lên, vú! - Cô nói. - Con muốn biết mẹ con cho quà gì mừng sinh nhật con.

Chị vú: - Nhưng cô phải để tôi có thì giờ chải tóc cho cô. Cô không thể đi với cái đầu bù xù như thế này. Cô bắt đầu tuổi lên bốn bằng cách này thì đẹp gồm đấy!

Sophie: - Ái, ái, vú bứt tóc con à vú.

Chị vú: - Tại cô cứ quay đầu mọi phía.

Cuối cùng Sophie đã mặc xong quần áo, chải tóc, và cô có thể chạy tới phòng mẹ...

- Con tới khá sớm đó, Sophie. - Mẹ cô vừa nói vừa mỉm cười. - Mẹ thấy con không quên tuổi lên bốn của con và món quà mẹ nợ con. Đây, đây là một cuốn sách, con sẽ tìm thấy trong đó những thứ để vui đùa.

Sophie bối rối cảm ơn mẹ và nhận cuốn sách bọc da marôcanh đỏ.

- Mình sẽ làm gì với cuốn sách này nhỉ? - Cô phân vân. - Mình không biết đọc, nó sẽ giúp ích gì cho mình?

Người mẹ nhìn cô cười.

- Con có vẻ không hài lòng với món quà của mẹ. - Bà nói. - Coi vậy mà hay lắm. Mẹ đoán chắc nó sẽ làm cho con hứng thú hơn con nghĩ.

Sophie: - Con không chắc mẹ ạ.

Bà de Réan: - Con hãy mở nó ra, rồi con sẽ thấy.

Sophie mở cuốn sách, cô rất ngạc nhiên vì không mở được. Điều khiến cô ngạc nhiên hơn nữa là khi xoay trở, trong cuốn sách lại phát ra một tiếng động lạ tai. Sophie nhìn mẹ kinh ngạc.

Bà de Réan cười to hơn và bảo:

- Đây là một cuốn sách khác thường, nó không giống mọi cuốn sách khác dễ dàng mở ra. Cuốn sách này chỉ mở ra khi người ta ấn ngón tay cái vào giữa mép sách.

Người mẹ ấn nhẹ ngón cái. Phần trên mở ra và Sophie sung sướng nhận ra đây không phải là một cuốn sách mà là một hộp màu với bút vẽ, cốc và mười hai quyển vở nhỏ đầy những hình ảnh hấp dẫn để tô màu.

- Ồ! Cảm ơn mẹ yêu! - Sophie kêu lên. - Con sung sướng biết bao! Nó thật là đẹp!

Bà de Réan: - Con đã phần nào bị đánh lừa khi tưởng mẹ cho một cuốn sách thật, nhưng lẽ nào mẹ lại đùa con như vậy. Ngày ngày con có thể cùng với anh Paul và các bạn Camille và Madeleine của con tô vẽ nó. Dì d'Aubert dặn mẹ đưa cho con bộ đồ trà bé xíu này. Dì chỉ có thể tới vào lúc ba giờ chiều nhưng dì muốn tặng quà cho con ngay buổi sáng.

Cô bé Sophie hạnh phúc đón nhận chiếc khay với sáu cái tách, ấm trà, lọ đường và hũ kem bằng

bạc. Cô xin phép được chuẩn bị một bữa tiệc trà thật sự cho các bạn.

- Không. - Bà de Réan nói. - Con sẽ vung vãi kem khắp nơi, con sẽ bị phỏng vì trà mất thôi. Chỉ cần giả bộ thôi con cũng sẽ thích thú lắm rồi.

Sophie không nói gì nhưng cô không được hài lòng.

- Một thứ đồ dùng thế này thì có ích gì cho mình, - cô nhủ thầm, - nếu mình không có gì để bỏ vào đó? Các bạn sẽ chế giễu mình. Mình phải tìm cái gì để đổ đầy tất cả các món này. Mình sẽ hỏi vú.

Sophie mang cái hộp và bộ đồ trà chạy vào phòng mình.

Sophie: - Vú ơi, vú hãy xem những món đồ xinh đẹp mẹ và dì d'Aubert đã cho con nè.

Chị vú: - Những món đồ đẹp quá! Cô sẽ vui đùa thích thú với nó. Nhưng vú không thích cuốn sách này lắm. Nó sẽ giúp ích gì cho cô nếu cô không biết đọc.

Sophie, cười. - Hoan hô! Thế là vú cũng bị lừa như con. Đây không phải là một cuốn sách, mà là một hộp màu.

Sophie mở cái hộp mà chị vú tốt bụng cho là đẹp nhất ra. Sophie nói cô muốn đãi các bạn tiệc trà nhưng mẹ cô không cho phép.

- Con sẽ cho cái gì vào ấm trà, lọ đường cùng hũ kem của con đây? Vú không thể cho con cái gì để con có thể đãi các bạn con sao, vú yêu quý?

- Không, cô bé đáng thương ạ. - Chị vú đáp.

- Không thể được. Cô nên nhớ rằng mẹ cô đã nói sẽ đuổi việc tôi nếu tôi cho cô ăn bất kỳ món gì bà đã cấm.

Sophie thở dài, đắm chiêu suy nghĩ. Dần dần mặt cô sáng lên. Cô vừa nảy ra một ý tưởng.

Khi đi dạo với mẹ trở về, cô nói cô sẽ chuẩn bị tất cả mọi thứ để đón các bạn. Cô đặt hộp màu trên một chiếc bàn con. Trên một chiếc bàn khác, cô sắp sáu cái tách và đặt lọ đường, ấm trà và hũ mút ở giữa.

Cô cầm ấm trà vào vườn, hái mấy lá cỏ ba lá cho vào. Tiếp theo cô lấy nước trong đĩa của con chó của mẹ cô đổ vào ấm trà.

- Đây! Trà đây rồi. - Cô sung sướng nói. - Bây giờ mình sẽ làm kem.

Cô đi lấy một miếng phấn trắng dùng để lau chùi đồ bạc. Cô lấy con dao của mình nạo một chút phấn rồi trút nó vào hũ kem đã được đổ đầy thứ nước uống của chó, rồi trộn kỹ bằng một cái muỗng. Khi nước đã thật trắng, cô đặt hũ kem lên bàn. Cô chỉ còn phải làm đầy lọ đường nữa thôi.

Cô lại lấy phấn lau chùi đồ bạc, dùng dao tán nó thành những mảnh nhỏ, cho vào đầy lọ đường rồi sung sướng nhìn toàn bộ các thứ.

- Đây! - Cô vừa nói vừa xoa tay. - Một tiệc trà tuyệt vời đây rồi.

Sophie còn phải đợi bạn gần nửa tiếng đồng hồ nữa, nhưng cô không thấy buồn chán. Cô hài

lòng với bữa trà của mình đến nỗi cô không muốn bỏ đi đâu. Cô đi dạo quanh bàn, ngắm nhìn với nét mặt rạng rỡ rồi lại xoa tay và thốt lên:

- Chúa ơi! Mình mới tài làm sao! Mình tài làm sao!

Cuối cùng Paul và các bạn tới. Sophie chạy ra đón và hôn tất cả mọi người rồi vội vàng dẫn họ vào phòng khách nhỏ để chỉ cho các bạn xem những món đồ xinh đẹp của cô. Trước tiên chiếc hộp màu cũng đánh lừa họ như đã đánh lừa Sophie và chị vú. Họ thấy tiệc trà hấp dẫn và muốn bắt đầu bữa ăn ngay, nhưng Sophie yêu cầu họ đợi tới ba giờ. Thế là bọn trẻ bắt đầu tô màu những bức tranh trong mấy quyển vở nhỏ. Mỗi người đều có riêng một quyển của mình.

- Bây giờ, - Paul sốt ruột kêu lên, - chúng ta hãy dùng trà.

- Đúng, đúng, chúng ta hãy dùng trà. - Các cô bé cùng đáp lại.

Camille: - Nào, Sophie, bạn hãy mời khách đi chứ.

Sophie: - Tất cả các bạn hãy ngồi quanh bàn. Đây, tốt lắm... Hãy đưa cho tôi tách của các bạn, để tôi bỏ đường vào đó... Bây giờ là trà...Tiếp đến là kem... Giờ thì các bạn hãy uống đi.

Madeleine: - Lạ thật, đường không tan.

Sophie: - Bạn hãy khuấy kỹ, nó sẽ tan thôi mà.

Paul: - Nhưng mà trà của em nguội ngắt.

Sophie: - Tại nó được làm xong lâu rồi mà.

Camille, ném trà và phun nó ra một cách kinh tởm. - Khiếp quá! Cái gì vậy? Đó đâu phải là trà!

Madeleine: - Thật không chịu nổi!

Paul, cũng phun phì phì. - Em cho tụi anh uống cái gì đây, Sophie? Thật khó nuốt và chán ngấy.

Sophie, lúng túng. - Các bạn thấy...

Paul: - Thế nào, tụi anh có thấy không à? Chơi khăm tụi anh thế này thì kinh khủng thật!

Sophie, giận dữ. - Các bạn đều khó tính đến nỗi không thấy cái gì ngon cả!

Camille, mỉm cười. - Sophie, bạn hãy công nhận rằng không cần khó tính, người ta cũng thấy trà của bạn rất dở.

Paul: - Vậy thì em cứ uống đi, uống đi nào: em sẽ thấy tụi anh có khó tính không.

Sophie, vùng vẫy. - Hãy để em yên.

Paul, tiếp tục. - À, tụi anh khó tính! à, em thấy trà ngon! Vậy thì em hãy uống nó cùng với kem của em đi.

Paul túm lấy Sophie, đổ trà vào miệng cô, cậu cũng sắp sửa làm vậy với cái gọi là kem nhưng Camille và Madeleine, vốn rất tốt bụng đã xông vào giằng hũ kem khỏi tay Paul. Đang giận dữ, Paul quay sang xô họ ra. Sophie lợi dụng lúc đó để thoát ra và xông vào Paul với những cú đấm.

Camille và Madeleine cố giữ Sophie lại. Paul hét lên, Sophie cũng gào to. Camille và Madeleine kêu cứu. Các bà mẹ vội chạy tới, lấy làm kinh hoàng. Các cô cậu đứng im thin thít.

- Đã xảy ra chuyện gì vậy? - Bà de Réan hỏi đầy vẻ lo lắng và nghiêm khắc. Không ai lên tiếng trả lời.

Bà de Fleurville: - Camille, con hãy giải thích lý do trận đánh nhau này cho mẹ và các dì biết.

Camille: - Thừa mẹ, Madeleine và con, chúng con không có đánh nhau với ai hết.

Bà de Fleurville: - Sao? Các con không đánh nhau à? Con, con nắm tay Sophie, còn Madeleine thì giữ chân Paul.

Camille: - Đó là để ngăn cản các bạn... họ... chơi mạnh quá.

Bà de Fleurville, nhếch miệng cười. - Chơi! Con gọi đó là chơi à?

Bà de Réan: - Tôi thấy Sophie và Paul có lẽ đã cãi cọ với nhau như mọi lần; Camille và Madeleine có thể đã ngăn cản chúng đánh nhau, có phải vậy không, Camille bé bỏng của dì?

Camille, đỏ mặt, nhỏ nhẹ đáp. - Dạ đúng, thưa dì.

Bà d'Aubert: - Cậu không xấu hổ đã cư xử như vậy sao, cậu Paul? Cậu sẵn sàng đánh nhau chẳng vì một lý do gì...

Paul: - Không phải không có lý do, mẹ ạ. Sophie đã cho tụi con uống một thứ trà tởm đến nỗi chỉ nếm nó tụi con đã buồn nôn...

Bà de Réan cầm hũ kem lên ngửi và nếm thử, rồi nhăn mặt gớm ghiếc và nói với Sophie:

- Cô đã lấy cái thứ kem kinh khủng này ở đâu vậy, thưa cô?

Sophie, xấu hổ cúi gầm đầu xuống. - Con đã làm ra nó, mẹ ạ.

Bà de Réan: - Cô đã làm ra nó à? Với cái gì?... Cô hãy trả lời tôi ngay.

Sophie, vẫn cúi gầm. - Với bột trắng lau chùi đồ bạc và nước uống của chó.

Bà de Réan - Còn trà của cô, đó là cái gì?

Sophie: - Những lá cỏ ba lá và nước uống của chó.

Bà de Réan, xem xét lộ đường. - Đúng là một bữa tiệc hay ho dành cho các bạn của cô! Cô bắt đầu tuổi lên bốn của cô khá tốt đẹp đấy. Tôi thu đồ đạc của cô và đáng lẽ tôi đã cho cô ăn tối trong phòng cô, nếu tôi không sợ làm hỏng niềm vui của các bạn cô vốn tốt bụng đến nỗi họ có thể buồn khổ với việc cô bị phạt.

Các bà mẹ vừa bỏ đi vừa giễu cợt bữa tiệc buồn cười do Sophie phát minh. Chỉ còn lại đám trẻ con. Paul và Sophie xấu hổ vì trận đánh nhau nên không dám nhìn nhau. Camille và Madeleine hôn họ, an ủi và thử hòa giải họ. Sophie hôn Paul, xin lỗi các bạn và các cô cậu quên hết mọi chuyện.

Họ ủa ra vườn, bắt được tám con bướm tuyệt đẹp.

Paul bỏ chúng vào một cái hộp có nắp thủy tinh.

Phần còn lại của buổi chiều trôi qua với việc sắp đặt cái hộp. Các cô cậu cho vào đó cỏ, hoa, những giọt nước ngọt, những trái dâu, những trái anh đào. Khi chiều đến mọi người ra về. Paul mang theo cái hộp đựng bướm, theo lời yêu cầu của Sophie, Camille và Madeleine vì họ thấy cậu thật sự mong muốn có được nó.

Chương 13

Những con chó sói

Sophie hiếm khi vâng lời. Lẽ ra cô đã phải bị đánh đòn, nhưng cô vẫn chưa bị, do đó còn nhiều điều khốn khổ khác đã tới với cô.

Hôm sau ngày Sophie được bốn tuổi, mẹ cô gọi cô tới bảo:

- Sophie, mẹ đã hứa với con rằng khi con tròn bốn tuổi con sẽ được đi với mẹ trong những chuyến dạo chơi xa vào buổi chiều. Mẹ sắp lên đường đi qua cánh rừng tới trang trại của Svifine. Con sẽ đi với mẹ. Con chỉ cần chú ý đừng rút lại phía sau. Con biết mẹ đi nhanh mà, và nếu con dừng bước, có thể con phải ở lại phía sau khá xa trước khi mẹ nhận ra điều đó.

Sung sướng được đi chơi xa, Sophie hứa theo sát bên mẹ.

Trong niềm vui lớn của Sophie, Paul xin được đi theo họ.

Cô cậu ngoan ngoãn đi sau bà de Réan, họ vui thích nhìn ngắm đàn chó to lớn bà luôn dẫn theo bên mình đang chạy nhảy lảng xảng.

Vào rừng, bọn trẻ hái một vài cánh hoa, nhưng vẫn không dừng bước.

Sophie thấy những cây dâu nặng trĩu trái.

- Những trái dâu ngon quá! - Cô kêu lên. - Tiếc thay mình không thể ăn chúng được.

Bà de Réan quay lại, cấm cô không được dừng bước.

Sophie thở dài, tiếc rẻ nhìn những trái dâu đỏ mọng làm cô phát thèm.

- Em đừng nhìn chúng. - Paul bảo cô.

Sophie: - Chúng đỏ tươi, chín mọng, chắc phải ngon lắm.

Paul: - Em càng nhìn càng thèm chúng thôi.

Sophie: - Em chỉ muốn hái một trái thôi mà. Điều đó không làm em chậm bước lắm đâu. Anh hãy ở lại với em, chúng ta sẽ cùng ăn trái dâu.

Paul: - Không, anh không muốn không vâng lời.

Sophie: - Vậy anh cứ làm điều gì anh thích, đồ nhất gan. Còn em, những trái dâu chúng ta

vừa mới trông thấy chiếm vị trí hàng đầu, em sẽ ăn vài trái.

Paul: - Tôi không phải là đồ nhát gan đâu, thưa cô. Còn cô, cô là một con bé không vâng lời và là một cô bé tham ăn. Cô cứ tha hồ đi lạc trong rừng nếu cô muốn. Tôi thì tôi thích vâng lời dì tôi hơn.

Paul tiếp tục bước theo bà de Réan đang sải bước khá nhanh. Ngay sau đó Sophie trông thấy những trái dâu cũng hấp dẫn như những trái trước.

Cô ném thử một trái, thấy nó ngon tuyệt rồi trái thứ nhì, trái thứ ba. Cô ngồi xổm xuống để hái được dễ dàng và nhanh hơn. Thỉnh thoảng cô đưa mắt nhìn mẹ và anh Paul. Họ đang đi ngày càng xa cô.

Những con chó có vẻ lo âu, chúng chạy về phía trước. Rồi chúng quay trở lại, cuối cùng chúng xúm lại gần đến nỗi bà de Réan cảm thấy được có điều gì đó khiến chúng hoảng sợ, và xuyên qua cành lá bà nhận ra trong khu rừng có những con mắt sáng quắc và hung dữ. Đồng thời bà nghe tiếng lá khô, tiếng cành cây gãy. Khi quay lại để nhắc bọn trẻ đi lên trước bà, bà khiếp vía khi chỉ thấy có mình Paul.

- Sophie đâu? - Bà kêu lên.

Paul: - Nó muốn ở lại phía sau để ăn những trái dâu, dì ạ.

Bà De Réan: - Con bé khốn khổ! Nó đã làm gì vậy kia chứ! Chúng ta bị chó sói theo phía sau. Phải quay lại cứu nó thôi.

Bà de Réan dẫn theo bầy chó và chú bé Paul đáng thương đang hãi hùng, chạy tìm nơi Sophie đang có mặt. Bà thấy cô từ xa, đang lặng lẽ ngồi ăn giữa đám dâu tây. Bỗng nhiên hai con chó trong bầy cất tiếng tru rên rĩ và phóng về phía Sophie.

Cùng lúc, một con chó sói to tướng, mắt sáng rực, mõm há rộng, đang thò đầu ra khỏi những thân cây một cách thận trọng. Thấy hai con chó chạy tới, nó ngáp ngừng một chút, tin rằng có đủ thời gian để lôi Sophie vào rừng ăn thịt, nó thực hiện một cú nhảy phi thường và xông vào cô. Những tiếng hét kinh hoàng của bà de Réan và của Paul đã kích động hai con chó càng tăng tốc độ và xông vào con chó sói trong lúc nó đã ngoạm được váy lót của Sophie để lôi cô vào rừng. Bị chó cản, con chó sói buông Sophie ra và bắt đầu một trận chiến khùng khiếp với lũ chó nhà. Tình thế của hai con chó nhà trở nên thật nguy hiểm vì hai con chó sói khác cũng đang xông vào. Nhưng hai con chó nhà chiến đấu dũng mãnh đến nỗi không lâu sau ba con chó sói đã phải lui trốn. Hai con chó, mình đầy máu và vết thương, đến liếm tay bà de Réan và tay bọn trẻ từ nãy giờ vẫn run rẩy trong lúc cuộc chiến xảy ra. Nắm chặt tay bọn trẻ, bà de Réan lại tiếp tục đi và được những người bảo vệ dũng cảm bao quanh.

Bà de Réan không hé răng với Sophie một lời nào. Cô đi một cách khổ sở vì đôi chân cứ run bần lên. Cậu bé Paul đáng thương thì nhợt nhạt và cũng run rẩy không khác gì Sophie. Họ đến bên một dòng suối.

- Chúng ta hãy dừng ở đây. - Bà de Réan nói.

- Chúng ta phải uống chút nước mát này để lấy lại bình tĩnh sau cơn hãi hùng vừa qua.

Bà de Réan cúi xuống dòng suối, uống vài ngụm và vẩy nước lên mặt, lên hai tay. Bọn trẻ cũng làm theo như vậy. Bà de Réan giúp họ nhúng đầu vào nước mát. Họ cảm thấy tươi tỉnh lại và cơn sợ hãi cũng dịu đi.

Những con chó tội nghiệp cũng phóng xuống nước. Chúng uống, liếm rửa các vết thương. Chúng lăn lộn trong nước, chỉ chịu ngừng khi đã cọ rửa xong xuôi và tỉnh táo lại.

- Sophie, - bà de Réan nói, - con có thấy rằng mẹ có lý khi cấm con dừng bước lại không?

Sophie: - Dạ, đúng mẹ ạ. Con xin lỗi mẹ. Anh Paul, em rất hối hận vì đã gọi anh là kẻ nhát gan.

Bà De Réan: - Kẻ nhát gan! Con đã gọi anh là kẻ nhát gan à? Con có biết rằng khi mẹ và Paul chạy về phía con, chính nó đã chạy trước không? Con có thấy khi lũ chó sói tới giúp bạn chúng, thì Paul, đã dùng một cây gậy lượn được trong lúc chạy đến, nhào vô đón đường để cản chúng, và chính mẹ đã kéo Paul, giữ nó lại bên con để ngăn cản nó lao vào giúp đàn chó không?

Sophie nhào tới ôm cổ Paul hôn cậu mười lần và nói: "Cám ơn anh Paul tốt bụng của em, anh Paul thân mến của em, em sẽ mãi mãi yêu anh bằng tất cả trái tim em." Khi họ về tới nhà, mọi người đều kinh ngạc trước khuôn mặt nhợt nhạt của họ và chiếc áo dài của Sophie bị chó sói cắn rách nát.

Bà de Réan kể lại cuộc phiêu lưu khủng khiếp của họ: ai cũng hết lời ca ngợi Paul về sự vâng lời và về lòng can đảm của cậu, ai cũng chê trách Sophie và người nào cũng ngưỡng mộ sự dũng cảm của bấy chó. Chúng được vuốt ve trìu mến và được ăn một bữa tối ra trò.

Ngày hôm sau, bà de Réan tặng Paul một bộ trang phục chiến binh Zuavor. Paul cực kỳ sung sướng, cậu diện nó ngay và chạy thẳng vào phòng Sophie. Sophie kêu rú lên kinh hoàng khi thấy một người Thổ Nhĩ Kỳ đầu bịt khăn, kiếm trong tay, thắt lưng giắt súng ngắn đột ngột bước vào.

Paul bật cười và nhảy cẫng lên. Sophie nhận ra Paul và phải công nhận là trông cậu rất đẹp trai trong bộ quân phục.

Sophie không bị phạt vì tội không vâng lời.

Mẹ cô nghĩ cô đã bị trừng phạt khá đủ bởi sự hời hợt cô đã phải trải qua, và bởi vì thế chắc hẳn cô sẽ không bao giờ dám tái phạm nữa.

Chương 14

Cái má bị cào

Sophie hay nổi nóng, đó là một khuyết điểm mới mà chúng tôi chưa nói tới.

Một hôm, cô bày trò vui bằng cách tô màu một trong những tập ảnh của mình. Còn Paul, anh họ của cô cắt những tấm thiệp. Cả hai cô cậu đang ngồi đối mặt nhau qua chiếc bàn con của họ. Khi động đậy đôi chân, Paul làm cho chiếc bàn lắc lư.

- Anh hãy chú ý coi nào. - Sophie sốt ruột bảo cậu. - Em không tô được.

Paul để ý chùng trong mấy phút, rồi cậu quên bẵng đi và lại bắt đầu làm rung bàn.

- Anh thật không chịu nổi, anh Paul à! - Sophie kêu lên. - Em đã nói là anh đang cản trở việc tô màu của em.

Paul: - À! Mặc kệ! Với những điều tệ hại em đang làm thì anh không có gì phải ngượng cả...

Sophie: - Em biết anh không ngượng bao giờ.

Paul, chế giễu. - Đôi chân anh không thích ở yên. Chúng luôn động đây dù anh không muốn.

Sophie, tức giận. - Em sẽ cột đôi chân chán ngắt của anh lại bằng một sợi dây.

Paul: - Em cứ thử đi. Em sẽ thấy đôi bàn chân ở đầu hai chân anh chúng biết làm gì.

Sophie: - Anh định cho em mấy cái đá phải không, đồ hung dữ?

Paul: - Chắc chắn, nếu em cho anh những cái đấm.

Giận cảnh hông, Sophie tát nước vào mặt Paul.

Đến lượt mình cũng cáu tiết, cậu đập bàn làm tất cả các thứ trên đó đổ nhào. Sophie xông vào Paul, cào mặt cậu mạnh đến nỗi má cậu chảy máu. Paul không thích đánh Sophie nên bỏ chạy. Sophie cuối cùng cũng dịu đi. Khi cơn giận qua đi, cô lại nhớ Paul đã liều mạng sống của mình để bảo vệ cô trước những con chó sói.

- Paul đáng thương! - Cô nghĩ. - Mình ác với anh ấy làm sao!

Sau vài phút nghĩ ngợi, cô đứng dậy đến gõ cửa căn phòng nơi Paul đang nấp thật nhẹ nhàng.

Cô gọi, giọng rất từ tốn: "Paul! Paul!". Nhưng Paul không đáp.

"Paul! - Cô gọi tiếp, vẫn với giọng dịu dàng. - Anh Paul thân mến, anh hãy tha lỗi cho em, em rất tiếc đã nổi nóng như vậy. Anh Paul, em bảo đảm với anh rằng em sẽ không làm vậy nữa."

Cánh cửa từ từ hé mở, Paul thò đầu ra. Cậu nhìn Sophie dè chừng.

- Em không còn giận nữa chứ? Đúng không? - Cậu hỏi cô.

- Ồ không! Không, chắc chắn mà, anh Paul thân mến. - Sophie đáp. - Em rất buồn vì mình đã quá hung dữ.

Paul mở hần cánh cửa và Sophie ngược mắt lên, trông thấy mặt Paul đầy những vết cào. Cô kêu lên một tiếng và nhào tới ôm cổ Paul.

Sophie cùng với Paul chạy tìm một thau nước.

Nhưng dù cậu có ngâm khuôn mặt trong thau, cọ rửa và lau chùi cũng vô ích, những dấu cào vẫn còn trên má. Sophie rất buồn.

- Rồi mẹ sẽ nói sao đây? - Cô lo lắng. - Mẹ sẽ giận em và trừng phạt em.

Là cậu bé tốt bụng, Paul không biết tính sao cho Sophie khỏi bị mắng...

- Anh không thể nói rằng anh té trong bụi gai. - Cậu nói. - Vì nó có vẻ không thật... Nhưng mà được, em đợi xem, em sẽ thấy.

Thế là Paul vừa đi vừa chạy. Sophie theo cậu.

Họ vào cánh rừng nhỏ gần nhà. Paul đi về phía một bụi cây nhựa ruồi, xông vào đó và tìm cách lẫn lộn để những mũi lá cào xước mặt cậu. Cậu đứng dậy khi đã bị trầy da nhiều hơn trước.

Sophie bật khóc khi trông thấy khuôn mặt đáng thương đầm đìa máu đỏ. Cô buồn quá đỗi.

- Chính em, - cô nói, - là nguyên do tất cả mọi điều. Vì để em khỏi bị phạt mà anh đã tự làm trầy da anh còn hơn là em đã làm trong cơn nóng giận. ôi anh Paul thân mến! Em yêu anh làm sao!

- Chúng ta hãy về nhà mau để còn rửa mặt cho anh. - Paul dặn. - Em đừng lộ vẻ buồn, Sophie đáng thương của anh. Anh chỉ yêu cầu em một điều là đừng nói em đã cào anh. Nếu em nói vậy, anh sẽ buồn lắm và có lẽ anh sẽ không có được sự đền bù xứng đáng cho những mũi lá nhựa ruồi của anh. Em có hứa với anh điều đó không?

- Dạ. - Sophie vừa nói vừa hôn Paul. - Em sẽ làm mọi điều anh muốn.

Họ trở về phòng và Paul lại đắm mắt trong nước.

Khi họ vào phòng khách, các bà mẹ đang có mặt ở đây đều kêu thét lên kinh hãi khi trông thấy khuôn mặt trầy trụa và phị ra của cậu bé Paul đáng thương.

- Con làm sao ra nông nổi này? - Bà d'Aubert hỏi. - Paul tội nghiệp của mẹ, chừng như con đã lẫn lộn trong các bụi gai vậy.

Paul: - Đúng là điều đó đã xảy ra với con, mẹ ạ. Trong lúc chạy chơi con đã ngã vào một bụi cây nhựa ruồi, và khi cựa quậy để đứng dậy mặt và hai tay con đã bị trầy trụa.

Bà d'Aubert: - Con vụng về quá. Lẽ ra con phải đứng dậy thật nhẹ nhàng.

Bà De Réan: - Lúc ấy con ở đâu, Sophie? Lẽ ra con phải giúp anh đứng dậy chứ.

Paul: - Nó chạy sau con dì ạ. Nó không tới kịp.

Bà d'Aubert dẫn Paul đi thoa thuốc mỡ dừa chuột lên các vết trầy.

Còn lại Sophie, và mẹ cô đang chú ý quan sát cô...

Bà De Réan: - Tại sao con buồn, hử Sophie?

Sophie, mắt đầy lệ, giọng run run. - Không có gì đâu, mẹ ạ, con không có gì đâu.

Bà De Réan: - Con thật rõ là, ngay khi con nói với mẹ là con không có gì, con đã chực khóc.

Sophie, bật khóc nức nở. - Con không thể...nói với mẹ... Con đã hứa với anh Paul...

Bà De Réan, kéo Sophie lại gần. - Con hãy nghe đây, Sophie, nếu Paul làm điều gì bậy, con không nên giữ lời hứa. Mẹ sẽ không mắng Paul đâu, mẹ cũng sẽ không nói điều đó với mẹ của Paul. Nhưng mẹ muốn biết điều gì làm con buồn, điều gì khiến con phải khóc to đến vậy, và con phải nói cho mẹ biết điều đó.

Sophie giấu mặt trong hai đầu gối của bà de Réan.

Cuối cùng Sophie nói:

- Anh Paul không làm điều gì bậy, mẹ ạ. Trái lại, anh ấy rất tốt và anh ấy đã làm một điều thật

tốt. Chỉ có con mới hung dữ, chính vì để tránh cho con khỏi bị mắng và bị phạt mà anh ấy đã lẫn lộn trong bụi cây nhựa ruồi.

Càng lúc càng ngạc nhiên, bà de Réan gắng hỏi Sophie. Cuối cùng cô kể cho bà nghe tất cả những gì đã xảy ra giữa cô và Paul.

- Cậu bé Paul tuyệt vời! - Bà de Réan kêu lên.

- Nó có một tâm hồn cao thượng xiết bao! Còn con, Sophie đáng thương của mẹ, con vẫn chỉ buông thả theo những cơn giận dữ của con và con vẫn bội bạc với lòng tốt, sự khoan dung lượng thứ của anh Paul.

Sophie: - Ôi! Đúng là vậy thật mẹ ạ, con đã thấy rõ tất cả điều đó, từ đây về sau, con sẽ không bao giờ nổi giận với anh Paul nữa.

Bà De Réan: - Mẹ sẽ không thêm một lời trách mắng lẫn một hình phạt nào vào những gì trái tim con đã phải chịu đựng. Và chẳng con đã tỏ ra chân thành, con đã thú thật mọi chuyện mặc dù con có thể che giấu tất cả: tốt lắm, mẹ tha thứ cho con...

Chương 15

Élisabeth

Một hôm Sophie ngồi trong chiếc ghế bành nhỏ của mình. Cô không làm gì mà chỉ trầm tư nghĩ ngợi.

- Con đang nghĩ gì vậy? - Mẹ cô hỏi.

Sophie: - Con đang nghĩ tới Élisabeth Cléneau.

Bà De Réan: - Con nghĩ tới nó về chuyện gì?

Sophie: - Đó là vì hôm qua con để ý thấy bạn ấy có một vết trầy nơi cánh tay và khi con hỏi tại sao bị trầy da, bạn ấy đã nói rất nhỏ: "Bạn im đi. Đó là để phạt mình đấy." Con đang cố tìm hiểu điều bạn ấy muốn nói với con.

Bà De Réan: - Mẹ sẽ giải thích cho con nghe, vì mẹ cũng để ý tới vết trầy đó và mẹ bạn ấy đã kể cho mẹ nghe tại sao bạn ấy đã tự gây cho mình như vậy. Con lắng nghe nhé, đây là một nét đẹp của Élisabeth.

Sophie xích chiếc ghế bành nhỏ của mình lại gần mẹ để nghe rõ hơn.

Bà De Réan: - Con biết đấy Élisabeth rất tốt, nhưng thỉnh thoảng nó lại nổi hung lên. (Sophie sụp mắt xuống). Thậm chí có lần nó còn đánh chị vú của mình. Sau đó nó rất hối hận vì chuyện đó, nhưng nó chỉ biết suy nghĩ sau khi mọi việc đã xảy ra rồi. Hôm kia, nó ủi mấy chiếc áo dài cho con búp bê của mình. Chị vú cho bàn ủi vào lửa. Élisabeth chán vì không được tự tay mình nung bàn ủi. Chị vú luôn ngăn nó mỗi khi nó lén cho bàn ủi vào lửa. Cuối cùng nó cũng tìm ra cách tới gần lò sưởi và khi nó sắp sửa đặt bàn ủi lên, chị vú trông thấy, liền lấy lại cái bàn ủi và bảo:

"Élisabeth, vì cô không nghe lời nên tôi lấy lại bàn ủi và cất vào tủ.

- Con muốn chiếc bàn ủi của con! - Élisabeth kêu lên. - Con muốn chiếc bàn ủi của con!

- Không đâu, cô sẽ không có chiếc bàn ủi nào hết.

- Louise độc ác, trả lại bàn ủi cho con. - Élisabeth gào to trong cơn giận dữ.

- Cô sẽ không có bàn ủi, đây này, chúng đã được cất kỹ rồi." Louise khẳng định và rút chìa khóa tủ.

Điên tiết, Élisabeth giật cái chìa khóa trong tay chị vú, nhưng không được. Thế rồi trong cơn giận dữ, nó cào cấu hai bàn tay của chị vú mạnh đến nỗi bị trầy da và chảy máu. Trông thấy máu, Élisabeth rất hối hận, nó xin lỗi Louise, nó hôn và thấm nước rửa cánh tay cho chị. Thấy nó đau khổ, Louise cam đoan với nó rằng cánh tay bị trầy không làm chị đau đớn.

"Không, không, - Élisabeth vừa nói vừa khóc, - vú hãy làm trầy da cánh tay con như con đã làm trầy da cánh tay vú đi. Con phải chịu đựng điều vú đã chịu đựng."

Tất nhiên chị vú không làm điều Élisabeth yêu cầu. Từ đó đến tối nó cư xử thật dịu dàng và đi ngủ thật ngoan ngoãn. Hôm sau, khi thức giấc, chị vú trông thấy máu giầy trên khăn trải giường của Élisabeth, và khi nhìn cánh tay của nó, chị thấy những vết trầy khủng khiếp.

"Ai làm cô bị thương như vậy, cô bé đáng thương của vú? " Chị kêu lên

- "Chính con, vú à, - Élisabeth đáp. - Để phạt tội con đã cào vú hôm qua. Con đã tự cào vào cánh tay đến chảy máu".

Động lòng, chị vú ôm hôn Élisabeth.

Giờ đây con đã hiểu điều Élisabeth nói với con rồi chứ?

Sophie: - Dạ, con hiểu, mẹ ạ. Con nghĩ bạn ấy sẽ không bao giờ nóng giận nữa, vì bạn ấy hiểu đó là điều không tốt.

Bà De Réan, mỉm cười. - Có phải con không bao giờ làm điều mà con biết là xấu không?

Sophie, lúng túng. - Nhưng con còn nhỏ hơn bạn ấy mà, mẹ.

Bà De Réan: - Điều đó không có gì khác biệt lắm. Con hãy nhớ lại cơn nóng giận của con đối với anh Paul dễ thương của con.

Sophie: - Đúng đó, mẹ. Nhưng con tin rằng con sẽ không còn như vậy đâu.

Bà De Réan: - Mẹ hy vọng con sẽ làm được điều đó, Sophie ạ...

Chương 16

Mứt trái cây

Sophie cùng với Paul đi dạo về. ở phòng ngoài, một người đàn ông có vẻ như là một người điều khiển xe thổ mộ, trên tay cầm một cái gói đang đứng đợi.

- Ông đợi ai, thưa ông? - Paul lễ phép hỏi.

Người đàn ông: - Tôi đợi bà de Réan, cậu ạ. Tôi có một cái gói cần giao cho bà ấy.

Sophie: - Của ai gửi ạ?

Người đàn ông: - Tôi không biết, thưa cô, tôi vừa xuống xe thổ mộ. Cái gói được gửi từ Paris.

Sophie: - Nhưng có gì trong cái gói đó?

Người đàn ông: - Tôi nghĩ đây là mút trái cây và bột trái mơ. Ít ra chúng cũng được ghi như vậy trên cuốn sổ của chiếc xe thổ mộ.

Mắt Sophie sáng lên. Cô thè lưỡi liếm môi.

"Chúng ta hãy báo cho mẹ biết." - Cô nói.

Lát sau, mẹ cô tới, trả tiền cước gói hàng và mang vào phòng khách. Sophie và Paul theo chân bà.

Họ ngỡ ngàng khi thấy bà de Réan đặt cái gói trên bàn và quay về bàn của mình để viết tiếp.

Sophie và Paul nhìn nhau đau khổ.

- Anh hãy nói với mẹ mở nó ra đi. - Sophie thì thầm.

Paul, nói khẽ. - Anh không dám.

Sophie, thì thầm. - Anh hỏi xem mẹ có cần chúng ta tránh cho mẹ phải nhọc công mở cái gói hay không.

Bà De Réan: - Mẹ nghe rõ những gì tụi con nói, Sophie à. Dối trá là một điều thật xấu xa. Thật ra là vì tò mò và vì tham ăn mà con muốn mở cái gói đó. Nếu con thẳng thắn nói với mẹ: "Thưa mẹ, con muốn trông thấy những quả mút trái cây, mẹ hãy cho phép con tháo cái gói đó ra", có thể mẹ sẽ cho phép con làm điều đó. Nhưng giờ thì mẹ cấm con đụng tới nó.

Không hài lòng, Sophie đi về phòng.

Sophie: - Khi em nói với anh, tại sao anh không làm chuyện đó ngay? Anh luôn luôn muốn tỏ ra ngoan ngoãn và anh chỉ toàn làm những chuyện ngu ngốc.

Paul: - Anh không làm những chuyện ngu ngốc. Em nói vậy bởi em giận dữ vì không được ăn mút trái cây.

Sophie: - Hoàn toàn không đúng, thưa ngài, tôi chỉ giận dữ với ngài thôi, bởi vì ngài luôn luôn làm cho tôi bị mất.

Paul: - Cả cái hôm em cào anh nữa chứ.

Sophie xấu hổ, đỏ mặt và im bặt. Mãi một hồi lâu họ vẫn không nói gì với nhau. Sophie rất muốn xin lỗi Paul, nhưng lòng tự ái ngăn cản cô lên tiếng trước. Paul không còn giận Sophie, nhưng cậu không biết phải bắt đầu câu chuyện bằng cách nào. Cuối cùng cậu tìm ra một cách thật khéo: cậu đưa người trên chiếc ghế dựa và nghiêng mình đến nỗi cậu té ập xuống.

Sophie vội vàng chạy tới để giúp cậu đứng dậy.

- Anh tự làm anh đau, anh Paul đáng thương. - Cô nói.

Paul: - Không, trái lại.

Sophie, mỉm cười. - A! Trái lại. Điều này cũng hơi buồn cười đấy.

Paul: - Đúng! Vì cái té của anh đã chấm dứt cuộc cãi nhau của chúng ta.

Sophie, hôn Paul. - Anh Paul thân mến, vậy anh cố ý té đó à? Anh có đau không?

Paul: - Không, làm sao em nghĩ người ta có thể đau khi té từ cái ghế thấp đến vậy được chứ? Bây giờ chúng ta đi chơi đi.

Họ vừa đi vừa chạy. Khi băng qua phòng khách, họ thấy cái gói vẫn còn cột dây.

Sau bữa ăn tối, bà de Réan gọi bọn trẻ.

- Cuối cùng chúng ta sẽ mở cái gói trứ danh. - Bà nói. - Và thưởng thức những loại mứt trái cây của chúng ta. Paul, cháu hãy tìm cho dì con dao để cắt dây.

Bà de Réan cắt dây, tháo những lớp giấy bọc và nhìn thấy mười hai hộp mứt trái cây và bột trái mơn.

- Chúng ta hãy thưởng thức xem chúng có ngon không. - Bà nói. - Sophie, con lấy hai hộp, con hãy chọn những hộp con thích nhất.

Sophie hơi ngập ngừng, cô xem xét những hộp lớn nhất. Cuối cùng cô quyết định chọn một lê và một mơn. Paul chọn một mạn và một bạch chỉ...Khi mọi người đã lấy xong, người mẹ đóng hộp, mang nó vào phòng và đặt lên một cái kệ.

Khi quay trở lại, bà de Réan nói với Sophie và Paul là bà phải đi thăm nhà hàng xóm.

- Các con hãy vui chơi trong lúc mẹ vắng nhà.

Bà vừa hôn hai đứa vừa bước lên xe với ông bà d'Aubert và ông Réan.

Chỉ còn lại hai cô cậu, họ chơi rất lâu trước nhà. Sophie liên tục nói về món mứt trái cây.

- Em tức, - cô tiếc rẻ, - đã không lấy bạch chỉ lẫn mạn. Chắc phải ngon lắm.

- Đúng, rất ngon. - Paul đáp. - Nhưng ngày mai em có thể ăn chúng, thôi đừng nghĩ tới chúng nữa.

Họ tiếp tục trò chơi. Theo sáng kiến của Paul, họ đào một cái bể cạn và đổ đầy nước, nhưng họ phải làm lại mãi, bởi họ càng đổ đất càng hút nước. Cuối cùng Paul bị trượt trên đất bùn và lật nhào một cái thùng làm nước tưới đầy hai chân.

- Lạnh quá! - Cậu kêu lên. - Anh bị ướt hết rồi, anh phải đi thay giày, vớ và quần. Em hãy đợi anh ở đây, anh sẽ trở lại trong một khắc đồng hồ.

Sophie ở lại bên bể cạn, vỗ vỗ nước bằng cái bay nhỏ của cô. Không biết cô đang nghĩ gì nhỉ?

Sophie vẫn nghĩ tới món mứt trái cây, cô tiếc là đã không thưởng thức được tất cả các loại.

- Ngày mai, - cô nghĩ, - mẹ sẽ cho mình ăn nữa. Mình sẽ không có thì giờ để chọn lựa kỹ càng. Nếu được nhìn chúng trước, mình sẽ để ý tới những trái mình sẽ chọn vào ngày mai...

Thế là Sophie chạy vào phòng mẹ và tìm cách với cái hộp nhưng cô không thể và không biết phải làm cách nào.

- Mình ngốc làm sao! Mình sẽ đẩy chiếc ghế dựa lại gần và leo lên đó!

Sophie kéo và đẩy chiếc ghế dựa nặng trĩu tới gần cái kệ, leo lên, với cái hộp, mở nó ra và nhìn một cách thèm thuồng những trái mứt xinh xinh. Ngày mai mình sẽ lấy trái nào đây? - Cô tự hỏi. Cô không thể quyết định được, mà chỉ tý nữa thôi Paul sẽ trở lại.

- Anh ấy sẽ nói gì khi trông thấy mình ở đây?

Anh ấy có thể sẽ nghĩ rằng mình ăn cắp những trái mứt dù mình chỉ nhìn chúng thôi... Mình có một ý kiến hay: nếu mình chỉ nhắm nháp một miếng nhỏ xíu của từng trái thôi, mình sẽ biết trái nào ngon nhất, và chẳng có ai thấy gì, bởi mình chỉ cắn ít thôi mà...

Sophie cắn nhẹ một miếng bạch chỉ, một miếng mơ, rồi một miếng mận, rồi một miếng thanh yên, nhưng cô không cương quyết hơn trước.

- Mình phải bắt đầu lại. - Cô nói.

Cô lại bắt đầu gặm, và lại bắt đầu nhiều lần nữa, đến nỗi trong hộp gần như không còn gì.

Cuối cùng cô cũng nhận ra điều đó, nên rất lấy làm kinh hãi.

- Chúa ơi, Chúa ơi! Mình đã làm gì? - Cô bối rối. - Mình chỉ muốn nếm thử thôi mà, hầu như mình đâu có ăn. Mẹ sẽ nhận ra điều này ngay khi mẹ mở cái hộp, mẹ sẽ đoán đây chính là mình. Làm sao bây giờ? Nếu mình bảo đây là do những con chuột nhắt? Đúng rồi, sáng nay mình đã trông thấy một con trong hành lang. Mình sẽ nói vậy với mẹ.

Tâm trí hớn hở, Sophie đẩy cái hộp, đặt nó trở lại chỗ cũ và rời chiếc ghế bành. Cô chạy trở ra vườn.

Paul: - Anh đi khá lâu phải không? Em đã làm gì trong lúc anh không có mặt ở đó?

Sophie: - Chẳng làm gì cả, em đợi anh, em chơi nước.

Paul: - Nhưng em đã để cái bể cạn hết trơn. Em đưa cho anh cái bay, để anh vỗ cái đáy một chút cho nó chắc hơn; còn em đi múc nước vào cái chậu gỗ. Cái bay của em quá dính, nó dán vào các ngón tay. Em đã để cái gì lên đó?

- Không để gì cả. - Sophie đáp. - Không có gì cả. Em không biết tại sao nó dính thế.

Sophie nhanh nhẹn nhúng hai bàn tay của cô vào chậu nước đầy, vì cô vừa nhận ra chúng dính thật.

- Tại sao em cho tay vào chậu nước? - Paul hỏi.

Sophie, lúng túng. - Để xem nó có lạnh không.

Paul, cười. - Em có vẻ buồn cười làm sao từ lúc anh trở lại! Người ta có thể nghi ngờ em vừa

làm điều gì bậy.

Sophie, bối rối. - Anh cho em đã làm điều gì bậy nào? Anh luôn luôn có những ý nghĩ buồn cười.

Paul: - Trông em giận dữ kìa! Đó chỉ là một lời nói đùa thôi mà.

Sophie nhún vai, bưng chậu nước lên đổ vào cái bể cạn và bị cát hút sạch. Họ chơi như vậy tới tám giờ. Những chị giúp việc tới tìm và dẫn họ đi. Đã đến giờ ngủ rồi.

Sophie trải qua một đêm có phần không yên.

Cô mơ thấy mình ở gần một khu vườn có hàng rào bao quanh. Khu vườn đầy những hoa và trái trông rất ngon mắt. Cô tìm cách vào đó. Thiên thần lòng lạnh của cô kéo cô lại phía sau và nói giọng buồn bã: "Đừng vào đó, Sophie, đừng ném thử những cái trái đó, đừng ngửi những cánh hoa đó. Vườn này là vườn của điều ác. Hãy để ta dẫn con vào khu vườn của điều thiện".

"Nhưng mà, - Sophie nói, - con đường tới đó lại đầy sỏi đá, trong khi khu vườn kia phủ đầy một thứ cát mịn, êm chân."

- "Đúng, - thiên thần nói, - nhưng con đường lổm chổm sẽ đưa con tới những niềm vui thú. Con đường kia sẽ đưa con tới chốn khổ đau. Những con người sống ở đó đều hung dữ và ác độc. Thay vì an ủi con, họ sẽ giễu cợt những nỗi khổ đau của con."

Sophie ngập ngừng. Cô nhìn khu vườn xinh đẹp đầy hoa trái, những lối đi có bóng cây che, rồi nhìn sang con đường lổm chổm như dài vô tận, cô quay về phía hàng rào đang mở ra trước mắt và đành cam lòng rời khỏi đôi bàn tay thiên thần lòng lạnh của mình cô bước vào khu vườn. Thiên thần hét gọi cô: "Hãy trở lại, hãy trở lại, Sophie. Ta sẽ đợi con tới chết, và bất cứ lúc nào con trở về với ta, ta sẽ đưa con tới vườn vui thú." Sophie không nghe tiếng nói thiên thần lòng lạnh của cô. Nhiều đứa trẻ xinh xắn ra hiệu cho cô tiến tới. Cô chạy về phía chúng. Chúng vừa vây quanh cô vừa cười và bắt đầu ngắt nhéo cô, lôi kéo, ném cát vào mắt cô.

Tiếp tục bước tới, thấy những cây trĩu nặng những trái đẹp nhất đời, cô hái một trái và ném thử, nhưng vị của nó đắng và khó chịu. Hơi buồn lòng, Sophie tiếp tục cuộc dạo chơi của mình. Khi đã ở hồi lâu trong khu vườn, nơi mọi thứ đều tệ hại, cô chạy tới hàng rào và thấy thiên thần lòng lạnh của mình đang dang tay đón cô. Những bước đầu tiên có vẻ khó khăn đối với cô, nhưng cô càng bước tới thì con đường càng trở nên êm dịu, cảnh vật càng tươi mát và dễ chịu. Sắp bước vào khu vườn của điều thiện thì cô tỉnh giấc, mồ hôi đầm đìa. Cô nghĩ rất lâu tới giấc mơ đó. "Mình phải nhờ mẹ, - cô nhủ thầm, - giải thích giấc mơ này cho mình", rồi cô ngủ lại tới hôm sau.

Khi tới phòng mẹ, cô thấy mặt mẹ hơi nghiêm khắc, nhưng giấc mơ đã khiến cô quên đi món mứt quả, và cô bắt đầu kể lại giấc mơ.

Bà De Réan: - Con biết nó có ý nghĩa gì không, Sophie? Đó là Thượng đế lòng lạnh, vốn thấy con không ngoan, báo cho con biết rằng nếu con tiếp tục làm tất cả những điều gì xấu mà lại có vẻ dễ chịu đối với con, con sẽ gặp những chuyện buồn phiền thay vì được những niềm vui thú. Khu vườn đánh lừa đó chính là địa ngục, còn khu vườn của điều thiện chính là thiên đường. Người ta tới đó bằng một con đường lổm chổm, nghĩa là bằng cách nhìn những điều dễ chịu, nhưng bị cấm đoán. Con đường càng trở nên êm dịu hơn khi người ta càng đi, khi người ta ráng sức để vâng lời, tỏ ra dịu dàng, tốt nết, dần dần người ta quen với chuyện đó đến nỗi không khó khăn gì khi phải vâng lời và tỏ ra tốt nết.

Sophie cựa quậy trên ghế. Cô đỏ mặt, nhìn mẹ. Cô muốn nói. Nhưng cô không thể quyết định điều đó được. Cuối cùng, bà de Réan thấy sự bồn chồn của cô, bà giúp cô bằng cách nói:

- Con có điều gì cần thú thật đây, Sophie. Con không dám thú thật bởi người ta luôn khổ tâm khi phải thú thật một lỗi lầm. Nào, Sophie, con hãy lắng nghe thiên thần lòng lành của con và hãy mạnh dạn đi vào con đường sỏi đá mà người đã chỉ cho con.

Sophie càng đỏ mặt, cô đưa tay che mặt và, bằng một giọng nói run run, cô thú thật với mẹ là hôm trước cô đã ăn gần như hết hộp mứt trái cây.

Bà De Réan: - Làm sao con hy vọng giấu được mẹ điều đó?

Sophie: - Con định nói với mẹ là chính những con chuột nhắt đã ăn, mẹ ạ.

Bà De Réan: - Có thể mẹ không bao giờ tin điều đó. Con khéo nghĩ, chứ chuột nhắt không biết gỡ nắp hộp. Lại nữa, chuột nhắt không bao giờ cần kéo chiếc ghế bành lại gần để với tới cái kệ.

Sophie, ngạc nhiên. - Sao! Bộ mẹ thấy con kéo chiếc ghế bành à?

Bà De Réan: - Con đã quên dọn nó, đó là điều đầu tiên mẹ trông thấy hôm qua khi về phòng. Mẹ biết ngay chính là con. Con đã biết điều mà thú thật lỗi lầm của mình, chứ những lời nói dối có thể khiến con bị phạt nghiêm khắc hơn. Để thưởng cho nỗ lực con thực hiện được khi thú thật mọi điều, con sẽ không phải chịu một hình phạt nào khác ngoài việc không được ăn những trái mứt còn lại.

Sophie hôn tay mẹ cô, bà cũng hôn cô. Sau đó cô quay về phòng nơi Paul đang đợi cô để ăn trưa...

Paul: - Có chuyện gì vậy, Sophie? Sao mắt em đỏ lên.

Sophie: - Vì em đã khóc.

Paul: - Tại sao? Có phải dì đã mắng em không?

Sophie: - Không, vì em xấu hổ phải thú thật một điều xấu em đã làm hôm qua.

Paul: - Điều xấu nào? Anh có thấy gì đâu.

Sophie: - Vì em đã giấu anh mà.

Và Sophie kể cho Paul biết cô đã ăn hộp mứt trái cây ra sao sau khi chỉ muốn nhìn chúng và chọn những trái ngon nhất cho ngày hôm sau thôi.
Paul khen Sophie đã dũng cảm thú thật tất cả với mẹ.

- Làm sao mà em có được can đảm đó? - Cậu hỏi.

Thế là Sophie kể cho cậu nghe về giấc mơ của cô, và mẹ cô đã giải thích nó ra sao. Từ hôm đó, Paul và Sophie thường nói về giấc mơ đã giúp họ trở nên vâng lời và ngoan ngoãn đó.

Chương 17

Con mèo và con chim sẻ ức đỏ

Một bữa nọ, Sophie và Paul đi dạo với chị vú. Họ trở về thật êm đềm. Khi thì họ leo lên một cái cây, khi thì họ trốn trong các bụi cây.

Sophie bỗng nghe có tiếng meo meo thật nhỏ, thật yếu ớt, ai oán khi đang chạy trốn để Paul tìm cô.

Sophie sợ hãi, cô bước ra khỏi chỗ nấp.

- Paul, - cô nói, - chúng ta hãy gọi vú đi. Em nghe trong bụi cây sát bên em có tiếng meo meo nhỏ, như của một con mèo.

Paul: - Tại sao phải gọi vú vì chuyện đó? Tự chúng ta hãy đi xem đó là chuyện gì.

Sophie: - Ồ không! Em sợ lắm.

Paul, cười. - Sợ! Sợ cái gì chứ? Chính em nói có một tiếng kêu nhỏ thôi mà.

Sophie: - Em không biết. Đó có thể là một con rắn, một con chó sói con...

Paul, cười. - Ha! Ha! Ha! Một con rắn kêu. Chuyện này mới đó! Và một con sói con cất lên một tiếng kêu nhỏ đến nỗi anh không nghe thấy!

Sophie: - Kìa, có tiếng kêu đó! Anh nghe thấy không?

Paul lắng nghe và quả nhiên có tiếng meo meo yếu ớt từ một bụi cây văng ra. Cậu chạy tới đó bất chấp những lời van cầu của Sophie.

- Một con mèo nhỏ đáng thương có vẻ bị bệnh. - Cậu kêu lên sau một hồi tìm kiếm. - Em hãy đến xem nó khốn khổ làm sao.

- Phải gọi vú. - Sophie nói. - Để vú mang nó đi. Chú mèo con khốn khổ đáng thương, chú đang run rẩy quá rồi!

- Chú ốm yếu làm sao! - Paul nói.

Họ gọi chị vú đang theo họ từ xa. Khi chị đến, họ chỉ cho chị thấy chú mèo con và yêu cầu chị mang nó đi.

Chị vú: - Nhưng làm sao mang nó đi đây? Chú mèo ướt đẫm và dơ bẩn đến nỗi vú không thể ôm nó trong tay.

Sophie: - Kìa, vú, vú hãy để nó trên lá.

Paul: - Hoặc trong khăn tay của con thì hơn. Chú sẽ khá hơn nhiều.

Sophie: - Đúng vậy! Chúng ta hãy thử như vậy với khăn tay của em và đặt nó nằm trong khăn tay của anh. Vú sẽ mang nó về.

Chị vú giúp họ thu xếp cho chú mèo con vốn không còn sức để cử động và mọi người vội vã về nhà để cho nó uống sữa.

Sophie với Paul chạy trước tới nhà bếp.

- Hãy cho tụi con một tách sữa nóng, mau lên! - Sophie nói với Jean, người nấu ăn.

- Để làm gì vậy, cô? - Jean đáp.

- Cho một chú mèo con, tụi con đã bắt được trong một bụi cây và nó sắp chết vì đói. Nó đây: vú đã mang nó về trong một cái khăn tay.

Chị vú đặt chiếc khăn tay xuống đất. Người nấu ăn mang tới một đĩa sữa nóng. Chú mèo nhào tới và uống sạch không để lại giọt nào.

Sophie: - A! Chú đã hồi phục rồi đây! Chú đang liếm lông.

Paul: - Giá như chúng ta được mang chú vào phòng nhỉ?

Người nấu ăn: - Cô, cậu à, tôi thì tôi khuyên cô cậu nên để nó trong nhà bếp, trước hết bởi vì nó sẽ khô mau hơn, tiếp đến nó sẽ được ăn ở đây bao nhiêu tùy thích. Cuối cùng bởi vì nó có thể ra ngoài khi nó cần, và như vậy nó sẽ tập ở sạch.

Paul: - Đúng đấy. Chúng ta hãy để nó trong nhà bếp đi, Sophie.

Sophie: - Nhưng nó sẽ mãi mãi thuộc về chúng ta và em sẽ được thăm nó khi nào em muốn chứ?

Người nấu ăn: - Chắc chắn rồi, cô à, cô sẽ thăm nó khi nào cô muốn.

Paul ôm con mèo lên đặt nó trên bếp lò. Hai đứa trẻ để cho nó ngủ và dặn kỹ người nấu ăn để sữa gần nó để nó có thể uống bất luận khi nào nó đói.

Sophie: - Chúng ta sẽ gọi con mèo của chúng ta sao đây?

Paul: - Gọi nó là Cưng.

Sophie: - Ồ không! Gọi vậy thì tầm thường quá. Chúng ta hãy gọi nó là Đẹp thì hơn.

Paul: - Nhỡ lớn lên, nó trở nên xấu thì sao?

Sophie: - Ừ nhỉ. Nhưng nó phải có một cái tên chứ. Vậy thì gọi nó cách nào đây?

Paul: - Em có biết đâu là một cái tên thật đẹp không? Mèo Xinh.

Sophie: - À đúng rồi! Như trong truyện Blondine. Đúng: chúng ta hãy gọi nó là Mèo Xinh đi.

Hai đứa trẻ chạy tới phòng bà de Réan kể cho bà nghe chuyện chú mèo con và xin bà một cái vòng. Người mẹ đi xem chú mèo và đo vòng cổ chú.

- Mẹ không biết chú mèo đáng thương này có thể sống được không? - Bà nói. - Nó quá ốm yếu đến nỗi hầu như không thể đứng được trên chân của nó.

Paul: - Nhưng tại sao nó lại ở trong bụi cây nhỉ? Mèo không sống trong rừng cơ mà.

Bà De Réan: - Có thể những đứa trẻ độc ác đã mang nó theo để chơi; sau đó đã ném nó vào bụi cây vì nghĩ rằng nó có thể tự mình trở về nhà.

Sophie: - Vậy sao nó không về? Nếu nó khổ thì đúng là lỗi của nó.

Bà De Réan: - Nó còn quá nhỏ nên không thể nhớ được đường; hoặc là nó có thể đến từ nơi nào rất xa. Nếu những người độc ác dẫn con đi thật xa và bỏ con tại một góc rừng, con sẽ làm gì đây? Con có tin rằng con có thể một mình tìm lại được đường về của con không?

Sophie: - Ồ! Con sẽ không bối rối đâu, mẹ! Con sẽ đi mãi cho tới khi nào con gặp một ai đó. Bấy giờ con sẽ nói con tên gì và con sẽ yêu cầu người ta đưa con về.

Bà De Réan: - Trước hết, con có thể gặp những người độc ác không muốn đưa con về. Con cũng có thể nói để người ta hiểu con! Nhưng chú mèo đáng thương, nếu nó vào một ngôi nhà, người ta sẽ hiểu được điều gì nó muốn, nơi nào nó ở không? Người ta có thể đuổi nó đi, đánh đập nó, giết chết nó.

Sophie: - Nhưng tại sao nó lại ở trong bụi cây đó để rồi suýt chết đói trong đó?

Bà De Réan: - Bọn con trai xấu có thể đã ném nó ở đó sau khi đã đánh đập nó. Dù sao nó không gốc quá khi có mặt ở đó, vì các con đã cứu được nó.

Nóng lòng muốn gặp con mèo của mình, Sophie và Paul không nói gì thêm nữa và trở lại nhà bếp. Họ thấy chú mèo xinh đang say ngủ. Người nấu ăn đã đặt cạnh chú một chén sữa nhỏ. Vậy là không có chuyện gì cần làm cho chú, cô cậu kéo nhau đi chơi trong khu vườn nhỏ của họ.

Mèo Xinh không chết. Ít ngày sau chú mạnh trở lại, chú rất khỏe và vui. Càng lớn, chú càng trở nên xinh đẹp, bộ lông trắng dài của chú êm và mịn. Đôi mắt to màu đen sáng như mặt trời.

Chiếc mũi màu hồng tạo cho chú một vẻ dễ thương và trẻ con. Sophie rất thương chú. Paul, thường khi vẫn tới ở vài hôm với Sophie, cũng rất thương chú. Mèo Xinh, chú mèo hạnh phúc nhất. Chú chỉ có một khuyết điểm làm buồn lòng Sophie: chú ác với chim.

Khi mới được ra ngoài, chú đã leo cây tìm tổ chim và ăn những chú chim non chú bắt gặp. Khi Sophie và Paul trông thấy chú trèo cây, họ làm tất cả những gì có thể để buộc chú tụt xuống, nhưng Mèo Xinh không nghe.

Khi Mèo Xinh tụt từ trên cây xuống, chú nhảy xuống đất và ba chân bốn cẳng chạy thoát trước khi Sophie có thể bắt được chú...

- Coi chừng đấy, Mèo Xinh! - Cô cậu bảo nó.

- Thương để lòng lành sẽ trừng phạt cứng về sự hung dữ của cứng. Một ngày nào đó cứng sẽ gặp chuyện bất hạnh đó.

Mèo Xinh không nghe họ.

Bữa nọ, bà de Réan mang vào phòng khách một con chim xinh xắn trong cái lồng đẹp để vàng rực.

- Hãy nhìn xem, các con, một người bạn gửi cho mẹ con chim sẻ ức đỏ đẹp làm sao. Nó hót cực hay.

Sophie và Paul, cùng nói. - Ồ! Con muốn nghe nó hót.

Bà De Réan: - Mẹ sẽ làm cho nó hót. Nhưng các con đừng lại gần quá, để không làm nó sợ... Chú bé, chú bé. - Bà de Réan vừa tiếp lời vừa nói với con chim sẻ ức đỏ. - Hót đi, bạn của ta, hót đi, bạn của ta, hót đi nào!

Con chim sẻ ước đỏ bắt đầu lắc lư nghiêng đầu sang phải và trái, rồi bắt đầu hát.

Hai cô cậu lắng nghe nó hát, không động đây, họ hầu như không thở, để không làm cho con chim sẻ ước đỏ sợ. Khi nó hát xong, Paul kêu lên:

- Ô, dì ơi, nó hát hay quá! Giọng nhỏ nhẹ êm dịu làm sao! Con muốn nghe nó hát hoài không thôi.

- Sau bữa ăn tối, chúng ta lại cho nó hát. - Bà de Réan nói. - Bây giờ nó mệt rồi, nó mới tới sau chuyến đi xa. Chúng ta cho nó ăn. Các con hãy vào vườn mang về cây phiên lộ hay mã đề. Người làm vườn sẽ chỉ cho các con biết chúng ở đâu.

Hai cô cậu chạy ra vườn rau và mang về cây phiên lộ. Họ cho nó vào lồng con chim sẻ ước đỏ, con chim mổ ngay vào cây.

- Bây giờ chúng ta đi ăn tối, các con à. - Bà de Réan nói. - Cha của các con đang đợi chúng ta đấy.

Trong bữa ăn tối, người ta nói nhiều về con chim sẻ ước đỏ xinh xắn.

- Cái đầu đen nhánh, đẹp làm sao! - Sophie nói.

- Cái bụng đỏ xinh làm sao! - Paul nói.

- Và nó hát hay làm sao! - Bà de Réan tiếp lời.

Ngay sau bữa ăn tối, mọi người quay trở lại phòng khách. Hai cô cậu chạy trước. Vừa vào phòng khách, bà de Réan nghe có tiếng thét kinh hoàng. Bà vội vàng chạy đến và thấy hai cô cậu đang chết lặng vì khiếp sợ, tay chỉ vào lồng con chim sẻ ước đỏ. Từ chiếc lồng, nhiều thanh đã bị bẻ cong và gãy, Mèo Xinh nhảy xuống đất, ngoạm trong mồm con chim sẻ ước đỏ đáng thương vẫn còn đập đập đôi cánh. Đến lượt bà de Réan kêu lên và chạy tới Mèo Xinh để làm cho nó buông con chim. Mèo Xinh chạy trốn dưới một chiếc ghế bành. Ông de Réan lúc đó đã vào, vớ lấy một cái kẹp nhỏ và đập Mèo Xinh một phát.

Nhưng con mèo đã phóng về phía cửa hãy còn mở hé. Ông de Réan đuổi theo nó từ phòng này sang phòng khác, từ hành lang này sang hành lang khác.

Con chim đáng thương không còn kêu, không còn giẫy giụa nữa. Cuối cùng ông de Réan tóm được Mèo Xinh bằng cái kẹp. Cú đánh mạnh đến nỗi mồm nó há ra và con chim rơi xuống. Trong lúc con chim sẻ ước đỏ rơi bên này, Mèo Xinh ngã xuống bên kia. Nó co giật mấy cái và không động đây nữa. Bị cái kẹp đập quá mạnh vào đầu, nó đã chết.

Bà de Réan và hai cô, cậu bé đuổi theo sau, họ tới nơi trong cơn co giật cuối cùng của Mèo Xinh.

- Mèo Xinh, Mèo Xinh đáng thương! - Paul kêu lên.

- Anh yêu, anh đã làm gì rồi! - Bà de Réan thốt lên.

- Anh đã trừng phạt kẻ phạm tội. - ông de Réan đáp. - Nhưng anh không thể cứu được kẻ vô tội. Con chim sẻ ước đỏ đã chết vì bị con Mèo Xinh hung dữ bóp nghẹt. Con mèo này sẽ không làm hại ai được nữa, bởi anh đã vô tình giết nó.

Sophie không dám nói gì, nhưng cô cay đắng tiếc cho con mèo đáng thương mà cô rất yêu mặc cho những khuyết điểm của nó.

- Em đã nói rõ với nó rồi. - Cô nói với Paul.

- Rằng Thương để lòng lành rồi sẽ trừng phạt nó vì sự độc ác của nó với lũ chim. Than ôi! Mèo Xinh đáng thương! Thế là cưng đã chết, vì chính lỗi lầm của cưng!.

Chương 18

Hộp đồ khâu

Khi Sophie trông thấy điều gì khiến cô thèm muốn, cô đòi ngay điều đó. Nếu mẹ cô từ chối, cô đòi nữa và đòi mãi cho tới khi mẹ cô phát chán phải đuổi cô về phòng. Bấy giờ thay vì không nên nghĩ tới chuyện đó nữa, cô lại luôn luôn nghĩ tới nó và lặp đi lặp lại:

- Làm sao để có được điều mình muốn?

Một bữa nọ, mẹ cô gọi cô tới cho xem một hộp đồ khâu xinh xắn mà ông de Réan vừa gửi từ Paris về. Chiếc hộp bằng đồi mồi dát vàng, bọc nhung xanh, có đủ mọi thứ cần thiết để khâu vá, và tất cả đều bằng vàng. Có một cái đe, một cái kéo, một cái bao, một cái dùi, những ống chỉ, một con dao, một con dao nhíp, những cái kẹp nhỏ, một cái xỏ kim. Trong một ngăn khác, có một hộp kim, một hộp ghim, một mớ đồ dự phòng gồm lụa đủ màu, chỉ đủ cỡ, dây, băng v.v...

- Tất cả những thứ này đẹp quá! - Cô nói. - Và tiện lợi làm sao khi người ta có đủ mọi thứ cần thiết để khâu vá! Chiếc hộp này dành cho ai vậy mẹ? - Sophie vừa nói vừa mỉm cười, như thể chắc chắn rằng mẹ cô sẽ trả lời: Cho con đấy.

- Cha con gửi nó cho mẹ. - Bà de Réan đáp.

Sophie: - Tiếc quá! Con rất muốn có nó.

Bà De Réan: - Coi nào! Mẹ cảm ơn con! Con không vui vì chính mẹ có cái hộp xinh xắn này à? Con hơi ích kỷ đấy.

Sophie: - Ồ! Mẹ, mẹ hãy cho con cái hộp đó đi, con cầu xin mẹ đó.

Bà De Réan: - Con làm việc chưa đủ giỏi giang để có một cái hộp xinh như vậy. Lại nữa, con không được ngán nắp lắm. Rồi con sẽ không sắp xếp được gì đâu và con sẽ làm mất dần mọi thứ, hết món này tới món kia.

Sophie: - Ồ không đâu mẹ, con bảo đảm với mẹ mà, con sẽ giữ gìn chúng.

Bà De Réan: - Không được, Sophie, con đừng nghĩ tới chuyện đó nữa, con còn quá nhỏ.

Sophie: - Con bắt đầu làm công việc thật tốt rồi, mẹ ạ. Con rất thích làm việc...

Bà De Réan: - Vậy thì tại sao con luôn luôn buồn phiền khi mẹ bắt con làm việc?

Sophie, bối rối. - Đó là... đó là vì con không có những thứ cần thiết để làm việc. Nhưng nếu con có cái hộp đó, con sẽ làm việc với một sự thích thú... Ồ! Một sự thích thú...

Bà De Réan: - Con hãy thử làm việc một cách hứng thú mà không có cái hộp, đó là cách để đi tới

chỗ có được nó...

Sophie: - Ồ! Mẹ, con cầu xin mẹ điều đó mà!

Bà De Réan: - Sophie, con làm cho mẹ chán quá. Mẹ yêu cầu con đừng nghĩ tới cái hộp nữa.

Sophie im bật. Cô tiếp tục nhìn cái hộp, rồi cô lại đòi mẹ hơn mười lần nữa. Người mẹ sốt ruột, đuổi cô ra vườn.

Sophie không chạy chơi, không đi dạo, cô ngồi lì trên một chiếc ghế dài, vừa nghĩ tới cái hộp vừa tìm mọi cách để có được nó.

- Nếu mình biết viết, - cô nghĩ. - mình sẽ viết thư cho cha để cha gửi cho mình một cái hộp giống hệt như vậy. Nhưng... mình lại không biết viết. Mình có thể đợi cha trở về. Nhưng như vậy mình phải đợi quá lâu mà mình lại muốn có cái hộp ngay tức khắc.

Sophie nghĩ ngợi, nghĩ ngợi rất lâu. Cuối cùng cô nhảy khỏi chiếc ghế dài, xoa tay và kêu lên:

- Mình đã tìm ra, mình đã tìm ra. Cái hộp sẽ thuộc về mình.

Thế là Sophie trở vào phòng khách, thận trọng bước tới, mở cái hộp và lấy ra từng món đang chất đầy trong đó. Tim cô đập mạnh vì cô sắp sửa ăn cắp. Cô sợ có người nào bước vào trước khi cô kết thúc. Nhưng không có ai tới. Sophie có thể lấy tất cả những gì đựng trong hộp. Khi đã lấy xong mọi thứ, cô nhẹ nhàng đóng cái hộp, đặt nó trở lại giữa bàn và đi vào phòng khách nhỏ nơi có những món đồ chơi và bàn ghế bé nhỏ của cô.

Cô mở ngăn kéo của chiếc bàn con và cất vào đó tất cả các thứ cô đã lấy trong hộp của mẹ cô.

- Khi mẹ chỉ còn một cái hộp trống rỗng, - cô tự nhủ. - mẹ sẽ phải tặng nó cho mình, lúc đó mình sẽ đặt lại vào đó tất cả, và cái hộp xinh xắn sẽ thuộc về mình.

Sung sướng trong niềm hy vọng đó, Sophie không tự hỏi: "Mẹ sẽ nói sao đây? Mẹ sẽ buộc tội ai đã ăn cắp đồ đạc của mẹ? Mình sẽ trả lời sao đây khi mẹ hỏi có phải chính là mình?". Sophie chỉ nghĩ tới niềm hạnh phúc có được cái hộp.

Trọn buổi sáng trôi qua, người mẹ không nhận ra vụ đánh cắp của Sophie, nhưng vào giờ ăn tối, khi mọi người tập hợp tại phòng khách, bà de Réan nói với những người bà mời ăn tối rằng bà sẽ cho họ xem một cái hộp đồ khâu xinh xắn mà ông de Réan đã gửi cho bà từ Paris.

- Các bạn sẽ thấy, - Bà bảo. - thật đầy đủ làm sao. Tất cả các thứ cần thiết để khâu vá đều có trong hộp. Trước tiên, các bạn hãy xem chính cái hộp, nó thật xinh xắn!

- Đẹp - Mọi người đáp. - Đẹp thật!

Bà de Réan mở nó ra. Mọi người kinh ngạc xiết bao khi thấy cái hộp rỗng không!

- Vậy là sao? - Bà hốt hoảng. - Sáng nay tất cả đều ở trong này, và từ lúc đó tôi không đụng tới nó nữa.

- Chị có để nó trong phòng khách không? - Một bà khách hỏi.

Bà De Réan: - Chắc chắn tất cả kẻ ăn người làm ở đây đều thật thà lương thiện.

Bà khách: - Vậy mà cái hộp lại rỗng không, bà chị thân mến ạ. Chắc chắn có một ai đó đã trút

sạch nó.

Tim Sophie đập dữ dội. Trong lúc câu chuyện đó xảy ra, cô đứng núp sau mọi người, mặt đỏ như gấc và tay chân run rẩy.

Bà de Réan đưa mắt tìm cô nhưng không thấy, bà cất tiếng gọi: "Sophie, Sophie, con đang ở đâu?" Dù cô không đáp nhưng các bà biết cô đang núp phía sau mình, họ giăn ra, và Sophie xuất hiện mặt đỏ ửng, bối rối đến nỗi ai cũng đều dễ dàng đoán ra kẻ cắp chính là cô.

- Hãy đến đây, Sophie! - Bà de Réan nói.

Sophie chậm chạp bước tới, đôi chân cô run lên.

Bà De Réan: - Con đã để mọi thứ trong cái hộp của mẹ ở đâu?

Sophie, run rẩy. - Con không lấy cái gì hết, mẹ ạ, con không có giấu cái gì hết.

Bà De Réan: - Cô nói dối cũng vô ích thôi. Cô hãy mang trả lại ngay tất cả.

Sophie, khóc. - Nhưng thưa mẹ, con cam đoan với mẹ là con không lấy cái gì cả.

Bà De Réan: - Cô hãy đi theo tôi...

Sophie vẫn đứng bất động. Bà de Réan liền kéo cô vào phòng đồ chơi. Bà bắt đầu lục lọi tìm kiếm trong các ngăn kéo của cái tủ com-mốt nhỏ, trong tủ búp bê. Không tìm được gì, bà bắt đầu sợ mình đã bắt công với Sophie. Trong khi đó Sophie đi về phía chiếc bàn con. Cô càng run hơn khi mẹ cô mở ngăn kéo và thấy tất cả những món đồ trong hộp đồ khâu của bà mà Sophie đã giấu ở đó.

Không nói lời nào, bà túm lấy Sophie đánh cho cô một trận chưa từng thấy. Sophie có kêu la, van xin tha thứ cũng vô ích. Cô phải nhận một trận đòn roi kịch liệt nhưng phải thừa nhận rằng cô đáng được như vậy.

Bà de Réan vét sạch ngăn kéo, mang đi tất cả các thứ để đặt chúng trở vào cái hộp của bà, mặc Sophie khóc một mình trong phòng khách con của cô.
Cô xấu hổ tới mức không dám trở về ăn tối.

Bà de Réan sai chị vú đưa cô về phòng. Mặc dù vẫn thường nuông chiều cô, chị vú vẫn lấy làm tức giận và gọi cô là cô bé ăn cắp.

- Rồi đây vú phải khóa kỹ mọi thứ. - Chị nói.

- Kéo cô ăn cắp của vú. Trong nhà nếu mất món gì, người ta sẽ tìm ra ngay kẻ trộm và người ta sẽ đi thẳng tới lục soát các ngăn kéo của cô.

Ngày hôm sau, bà de Réan cho gọi Sophie.

- Cô hãy nghe đây! - Bà nói. - Những gì cha cô viết cho tôi khi gửi hộp đồ khâu:

"Em yêu, "Anh vừa mua một cái hộp đồ khâu gửi về cho em. Nó giành cho Sophie, nhưng em đừng nói cho Sophie biết và hãy khoan đưa cho con cái hộp.

Cứ xem đây là phần thưởng của tám ngày con ngoan ngoãn. Em hãy cho con thấy cái hộp nhưng đừng nói cho con biết là anh mua để tặng nó. Anh không muốn con ngoan vì vụ lợi, để

được một món quà tốt đẹp, anh muốn con ngoan vì một ước muốn thật sự được là một cô bé tốt..." - Cô đã thấy đấy, - Bà de Réan tiếp lời. - rằng khi ăn cắp của mẹ, cô đã ăn cắp của chính cô. Sau điều cô đã làm, dù cô có ngoan trong nhiều tháng sắp tới cũng vô ích, cô sẽ không bao giờ có cái hộp. Mẹ hy vọng rằng bài học đó sẽ có ích cho cô và cô sẽ không tái diễn một hành động xấu xa và nhục nhã đến vậy.

Sophie vẫn khóc, van xin mẹ cô tha thứ cho cô. Cuối cùng người mẹ cũng chấp thuận, nhưng bà không bao giờ muốn tặng cái hộp cho cô nữa...

Khi cậu bé Paul tốt bụng, thật thà biết chuyện Sophie làm, cậu lấy làm tức giận. Nhưng khi cậu biết cô đã hối hận tới đâu, tấm lòng lành của cậu cũng buồn đau cho cô. Cậu đi gặp Sophie, thay vì quả trách, cậu an ủi cô và nói:

- Sophie đáng thương, em có biết cách nào để quên đi chuyện ăn cắp của em không? Là trung thực, đến mức người ta thậm chí không thể nghĩ ngờ gì em trong tương lai.

Sophie hứa với cậu là sẽ một mực trung thực, và cô giữ lời.

Chương 19

Con lừa

Từ mười lăm ngày nay, Sophie rất ngoan, cô không phạm một lỗi lầm lớn nào. Paul nói rằng từ lâu cô không nổi giận. Chị vú nói cô đã biết vâng lời. Người mẹ thì thấy cô không còn tham ăn, cũng không nói dối, không lừa dối. Bà muốn thưởng cho Sophie, nhưng bà không biết điều gì có thể làm vui lòng cô. Một hôm bà đang làm việc, cửa sổ phòng bà mở, trong khi Sophie và Paul đang chơi trước nhà, bà nghe một cuộc nói chuyện giúp bà biết được điều Sophie ước muốn.

Paul, lau mặt. - Nóng quá, nóng quá! Anh nhể nhại mồ hôi.

Sophie, cũng lau mặt. - Cả em nữa chứ! Vì vậy chúng ta không làm được gì nhiều.

Paul: - Đó là bởi những cái xe cút kít của chúng ta quá nhỏ!.

Sophie: - Phải chi chúng ta lấy những cái xe cút kít lớn của vườn rau, chúng ta sẽ đi mau hơn.

Paul: - Chúng ta sẽ không đủ sức để kéo chúng.

Sophie: - Nhưng khu vườn của chúng ta sẽ không bao giờ xong được. Trước khi đào xới nó, chúng ta phải kéo tới đó hơn trăm xe cút kít đất tốt.

Paul: - Em muốn gì chứ? Chuyện này sẽ lâu, nhưng cuối cùng chúng ta cũng phải làm thôi.

Sophie :- A! Giá chúng ta có một con lừa, như Camille và Madeleine de Fleurville, và một chiếc xe ba gác nhỏ! Lúc đó chúng ta sẽ mất ít thời gian làm việc thôi!

Paul: - Đúng vậy! Nhưng chúng ta làm gì có lừa. Chúng ta sẽ phải làm công việc của con lừa thôi.

Sophie: - Anh Paul, nghe này, em có một ý kiến.

Paul, cười. - Ồ! Nếu em mà có một ý kiến thì chắc chắn chúng ta phải làm một điều gì ngốc nghếch thôi, bởi nói chung những ý kiến của em chẳng hay ho gì.

Sophie, sốt ruột. - Nhưng anh hãy nghe đã, trước khi chế giễu em. ý kiến của em tuyệt lắm. Mỗi tuần dì cho anh bao nhiêu tiền?

Paul: - Một frăng. Nhưng đó là để cho người nghèo, cũng như để anh chơi đùa.

Sophie: - Tốt quá! Em cũng có một frăng. Tức là được hai frăng mỗi tuần. Thay vì xài hết tiền, chúng ta hãy giữ nó lại cho tới khi có thể mua một con lừa và một chiếc xe cút kít.

Paul: - Ý kiến của em sẽ rất tuyệt nếu thay vì hai frăng chúng ta có hai chục. Nhưng với hai frăng chúng ta sẽ không cho người nghèo được gì nữa, điều đó chắc phải tệ lắm. Rồi chúng ta phải đợi hai năm trước khi có đủ tiền để mua một con lừa và một cái xe.

Sophie: - Hai frăng mỗi tuần, mỗi tháng được bao nhiêu?

Paul: - Anh không biết chính xác, nhưng anh biết như vậy là ít lắm.

Sophie, suy nghĩ. - Này anh! Em có một ý kiến khác. Nếu chúng ta xin mẹ và dì cho ngay tiền những món quà của chúng ta.

Paul: - Sợ hai người không chấp nhận đâu.

Sophie: - Chúng ta cứ nài nỉ điều đó...

Paul: - Em hãy xin nếu em muốn. Anh thì thích chờ nghe điều dì sẽ nói hơn. Anh chỉ xin khi dì đồng ý.

Sophie chạy vào phòng mẹ cô, bà tỏ vẻ không nghe thấy gì.

- Mẹ, - cô nói, - mẹ có thể cho con trước những món quà không?

Bà De Réan: - Những món quà của con ấy à? Mẹ không thể mua chúng ở đây. Phải đợi lúc mẹ từ Paris về mới có.

Sophie: - Ồ! Mẹ, con muốn mẹ cho con tiền mua những món quà của con. Con cần nó mẹ ạ.

Bà De Réan: - Tại sao con cần nhiều tiền đến vậy?

Sophie, bối rối. - Mẹ, đó là... đó là để mua một con lừa.

Bà De Réan - Một con lừa, để làm gì?

Sophie: - Ồ mẹ, chúng con, anh Paul và con, cần tiền lắm lắm! Mẹ hãy xem con nóng biết bao, anh Paul còn nóng hơn con nữa. Đó là do chúng con chở đất bằng xe cút kít cho khu vườn của chúng con đấy.

Bà De Réan, cười. - Và con tin rằng một con lừa sẽ chở thay con được à?

Sophie: - Không đâu, mẹ! Con biết một con lừa không thể chở bằng xe cút kít được. Bởi vì con đã không nói với mẹ rằng chúng con còn cần một cái xe ba gác nhỏ. Chúng con sẽ đóng lừa vào xe và chúng con sẽ chở về được nhiều đất mà không mệt.

Bà De Réan: - Mẹ công nhận rằng ý kiến của con hay lắm đó.

Sophie, vỗ tay. - A! Con biết nó hay mà... Anh Paul, anh Paul! - Cô vừa nói vừa gọi qua cửa sổ.

Bà De Réan: - Con hãy biết chờ đợi trước khi vui mừng. Ý kiến của con hay đấy, nhưng mẹ không muốn cho con tiền những món quà của con.

Sophie, xịu mặt. - Nhưng rồi... Chúng con sẽ làm sao đây?

Bà De Réan: - Con cứ yên tâm và con hãy tiếp tục thật ngoan để xứng đáng với món quà là con lừa và cái xe ba gác nhỏ mà mẹ sẽ mua tặng con nay mai.

Sophie, nhảy cẫng lên vui mừng và hôn mẹ.

- Hạnh phúc biết mấy! Hạnh phúc biết mấy! Cảm ơn mẹ yêu, anh Paul, anh Paul! Chúng ta có một con lừa, chúng ta có một chiếc xe ba gác. Anh hãy đến đây, nhanh lên!

Paul, chạy tới. - Đâu nào, đâu nào? Chúng ở đâu?

Sophie: - Mẹ tặng cho chúng ta, mẹ sẽ cho mua chúng.

Bà De Réan: - Đúng, mẹ tặng chúng cho các con, cả hai đứa: cho cháu, Paul, để thưởng cháu về lòng tốt, sự vâng lời, sự ngoan ngoãn của cháu. Cho con, Sophie, để động viên con noi gương anh họ của con và luôn tỏ ra dịu dàng, vâng lời và chăm chỉ, như con đã làm được từ mười lăm ngày nay. Các con hãy cùng mẹ đi tìm chú Lambert: chúng ta sẽ giải thích cho chú biết việc của chúng ta và chú sẽ mua con lừa và xe ba gác cho các con.

Hai cô cậu nhỏ không đợi mẹ nói hai lần, họ chạy lên trước, và gặp Lambert trong sân. Họ bắt đầu sôi nổi giải thích cho chú điều họ mong muốn.

Họ đồng thanh nói và nói nhanh tới mức Lambert chẳng hiểu ắt Giáp ra làm sao. Chú trở mặt nhìn các cô cậu nhỏ và bà de Réan cuối cùng phải lên tiếng giải thích vụ việc cho Lambert rõ.

Sophie: - Đi ngay đi, chú Lambert, con van chú mà, chúng con phải có con lừa ngay tức khắc, trước bữa ăn tối.

Lambert, cười. - Một con lừa không như một chiếc dĩa, cô à. Tôi phải biết có lừa bán không? Tôi phải chạy khắp các vùng quanh đây để tìm cho cô một con thật hiền lành, không đá hậu, không cắn xé, không lì lợm chút nào, không quá trẻ cũng không quá già.

Sophie: - Chúa ơi, bao nhiêu là chuyện cho một con lừa! Chú hãy mua con đầu tiên mà chú tìm thấy, chú Lambert ạ, như vậy sẽ sớm được việc hơn.

Lambert: - Không được đâu, cô, tôi sẽ không mua bất luận con nào đâu. Vì như vậy tôi có thể đặt cô vào tình huống bị nó cắn hoặc phải nhận một cú đá đấy.

Sophie: - Mặc kệ! Mặc kệ! Anh Paul sẽ biết cách làm cho nó ngoan.

Paul: - Không đâu. Anh không muốn dắt một con lừa lúc nào cũng cắn và đá hậu.

Bà De Réan: - Hãy để cho chú Lambert lo, các con ạ. Chú thông thạo chuyện này và chú không ngại khó nhọc đâu..

Paul: - Còn cái xe ba gác thì sao, hờ dì? Làm sao chúng con có được một chiếc xe nhỏ nhỏ để đóng con lừa vào đó?

Lambert: - Cậu đừng lo, cậu Paul. Trong khi chờ đợi thợ đóng xong xe tôi sẽ cho cậu mượn cái xe to do chó kéo của tôi. Nếu thích cậu cứ giữ nó tới bao giờ cũng được.

Paul: - Ồ! Cảm ơn, chú Lambert!

Sophie: - Đi đi, chú Lambert, chú hãy đi mau đi.

Lambert xếp các túi lúa mạch vào cuối kho thóc và thấy các cô cậu nhỏ sốt ruột, chú lên đường tìm một con lừa ở gần đó.

Sophie và Paul tưởng chú sẽ trở về thật mau lẹ, dắt theo một con lừa. Họ vẫn đứng trước nhà đợi chú. Thỉnh thoảng, họ chạy ra ngoài sân xem Lambert về chưa. Một tiếng đồng hồ trôi qua, họ bắt đầu thấy buồn chán vì phải đợi mà không được chơi.

Paul, ngáp. - Hãy nói đi, Sophie, liệu chúng ta có nên đi chơi trong khu vườn của chúng ta không?

Sophie, ngáp. - Chúng ta không chơi đùa ở đây được sao?

Paul, ngáp. - Theo anh thì không. Với anh, anh biết rằng mình chẳng muốn chơi đùa chút nào.

Sophie: - Nhưng nếu chú Lambert về cùng với con lừa, chúng ta sẽ không thấy nó.

Paul: - Anh bắt đầu cho rằng chú sẽ không về sớm lắm đâu.

Sophie: - Em thì, trái lại, em tin rằng chú sắp về.

Paul: - Thì chúng ta đành đợi vậy, anh mong lắm... nhưng mà chán quá.

Sophie: - Anh cứ đi đi, nếu anh chán. Em không yêu cầu anh ở lại đâu, em ở lại một mình cũng được rồi.

Paul, sau phút ngập ngừng. - Vậy thì anh đi đây. Thật quá ngốc khi phải mất cả ngày để chờ đợi. Mà ích lợi gì chứ? Nếu chú Lambert dắt con lừa về, chúng ta sẽ biết điều đó ngay thôi. Em yên chí, người ta sẽ tới khu vườn của chúng ta để thông báo điều đó ngay. Và nếu chú không dắt lừa về, chúng ta buồn chán làm gì vô ích chứ?

Sophie: - Cậu hãy đi đi, thưa cậu, cậu hãy đi đi, tôi không cản cậu đâu.

Paul: - A hay! Em giận dữ vô lý quá. Xin tạm biệt, tiểu thư hay cần nhần..

Sophie: - Tạm biệt, công tử gắt gỏng, khó chịu, xấu láo.

Paul: - Tạm biệt, Sophie dịu dàng, kiên nhẫn, đáng yêu!

Sophie chạy tới Paul để đánh cho cậu một phát, nhưng Paul, đoán trước điều gì sẽ xảy ra, đã ba chân bốn cẳng biến đi. Quay lại xem Sophie có đuổi theo mình không, cậu trông thấy cô đang chạy phía sau với một cây gậy mà cô vừa nhặt được. Paul chạy mau hơn và núp trong rừng.

Không thấy Paul đâu nữa, Sophie lại quay về trước nhà.

- Thật may mắn, - cô nghĩ, - là Paul đã chạy thoát, và mình không thể đuổi kịp anh ấy! Lẽ ra mình đã cho anh ấy một gậy khiến anh ấy phải đau điếng, rồi mẹ biết được chuyện đó sẽ không còn muốn tặng cho mình cả lừa lẫn xe. Khi Paul trở lại, mình sẽ hôn anh ấy... Anh ấy rất tốt bụng...nhưng tại anh ấy cứ hay chọc ghẹo mình.

Sophie tiếp tục chờ Lambert cho tới khi chuông báo giờ ăn tối.

Cô trở vô nhà, giận dữ vì đã phải chờ quá lâu một cách vô ích. Cô gặp lại Paul trong phòng mình đang nhìn cô vẻ hơi chế giễu.

- Em đã chơi đùa thích chứ?

Sophie: - Không. Em chán kinh khủng, và anh đã rất có lý khi muốn đi. Chú Lambert vẫn chưa trở lại, thật chán ngắt!

Paul: - Anh đã nói rõ điều đó với em rồi.

Sophie: - À đúng, anh đã nói rõ điều đó với em rồi, em biết lắm. Nhưng em vẫn thấy chán quá!

Có người gõ cửa. Cửa mở. Lambert bước vào.

Sophie và Paul cùng thốt lên một tiếng reo vui:

- Con lừa đâu, con lừa đâu hả chú? - Họ hỏi.

Lambert: - Không có lừa bán trong vùng, cô à. Tôi không tìm thấy con nào.

Sophie, khóc. - Rủi biết mấy, Chúa ơi, rủi biết mấy! Bây giờ làm sao đây?

Lambert: - Nhưng cô đừng buồn, cô ạ. Chúng ta sẽ có một con lừa, đương nhiên rồi. Nhưng phải đợi.

Paul: - Đợi bao lâu?

Lambert: - Có thể một tuần, có thể hai, điều đó còn tùy. Ngày mai, tôi sẽ đi chợ thành phố, có thể chúng ta sẽ tìm được một con bu ri.

Paul: - Một con bu ri? Con bu ri là con gì?

Lambert: - Kìa, cậu giỏi vậy mà không biết à? Con bu ri, đó là một con lừa.

Sophie: - Buồn cười thật, một con bu ri!.

Lambert: - Vậy đó, cô! Tôi sẽ gặp mẹ cô để nói với bà rằng sáng tinh mơ ngày mai, tôi phải đi chợ để mua con bu ri. Tạm biệt cậu và cô.

Lambert bước ra ngoài, để lại hai cô cậu đang buồn rười vì không có con lừa.

- Chúng ta có thể sẽ phải đợi chú ấy lâu đó. - Họ nói trong tiếng thở dài.

Buổi sáng ngày hôm sau trôi qua trong sự chờ đợi con lừa. Mặc dù bà de Réan cố nói rằng gần như lúc nào cũng vậy, rằng người ta không thể có được tất cả những gì người ta ước muốn trong từng giây phút, rằng người ta phải quen chờ đợi và thậm chí có khi không bao giờ có được tất cả những gì người ta rất đổi thèm muốn. Cô cậu đáp: "Đúng vậy", nhưng không vì vậy

mà họ thở dài ít đi, họ vẫn sốt ruột đợi xem Lambert có trở về với một con lừa không. Cuối cùng, lúc Paul đang đứng bên cửa sổ cậu nghe như từ xa một tiếng hí chỉ có thể là của một con lừa.

- Sophie! Sophie! - Cậu kêu lên. - Hãy nghe xem. Em có thấy tiếng một con lừa đang kêu không? Có thể đó là chú Lambert.

Bà De Réan: - Có thể đó là một con lừa trong vùng, hoặc một con lừa đang đi ngang qua đường.

Sophie: - Ồ! Mẹ, mẹ hãy cho phép con đi xem có phải chú Lambert với con bu ri không.

Bà De Réan: - Con bu ri? Lối nói năng đó là sao? Chỉ có người ở miền quê mới gọi lừa là con bu ri thôi.

Sophie: - Ồ! Mẹ, con còn nghe tiếng hí của con lừa nữa, chúng con đi xem được không?

Bà De Réan: - Đi đi, đi đi các con! Nhưng chỉ được ra tới đường cái thôi, không vượt khỏi hàng rào.

Sophie và Paul phóng đi như những mũi tên.

Họ băng qua đồng cỏ và cánh rừng để nhanh tới nơi. Họ chạy, nhảy như những con hoẵng. Họ nhanh chóng tới hàng rào và điều đầu tiên họ trông thấy trên đường cái, đó là Lambert đang dắt con lừa bằng một cái vòng cổ. Con lừa tuyệt đẹp nhưng không lớn lắm.

- Một con lừa, một con lừa! Cảm ơn chú Lam-bert. Hạnh phúc biết bao! - Họ cùng kêu lên.

- Nó xinh quá! - Paul nói.

- Nó có vẻ lành làm sao! - Sophie nói. - Chúng ta mau đi báo cho mẹ biết.

- Này, Paul, cậu thử leo lên đi, cô Sophie sẽ ngồi sau cậu. Tôi sẽ nắm vòng cổ giữ nó..

Sophie: - Nhưng nếu chúng con té thì sao?

Lambert: - A! Không có gì nguy hiểm đâu, tôi sẽ đi bên cô cậu mà.

Lambert giúp Paul và Sophie leo lên con lừa.

Chú đi bên họ. Cứ như vậy họ tới bên cửa sổ phòng bà de Réan. Trông thấy họ, bà bước ra ngoài để thấy con lừa được rõ hơn.

Người ta đưa nó vào chuồng ngựa. Sophie và Paul cho nó ăn lúa mạch. Lambert lấy rơm dọn cho nó một chỗ nằm êm ái. Cô cậu nhỏ muốn ở lại đó ngắm nó ăn, nhưng giờ ăn tối đã gần kề và con lừa được để lại với đàn ngựa cho tới ngày hôm sau.

Ngày hôm sau và những ngày tiếp theo, con lừa được đóng vào chiếc xe ba gác nhỏ dùng chó để kéo, trong khi chờ đợi người thợ đóng một chiếc xe xinh đẹp đưa các cô cậu đi chơi, và một chiếc xe ba gác nhỏ chở đất, cát, những chậu hoa, tất cả những gì họ muốn cho vào khu vườn của họ. Paul đã học cách đóng và tháo cương cho con lừa, chải gỡ lông cho nó, dọn chỗ nằm và cho nó ăn uống. Sophie giúp cậu và khéo xoay sở gần như không thua gì cậu.

Bà de Réan mua cho họ một cái yên chở đồ và một cái yên xinh xắn để họ ngồi trên lưng lừa.

Lúc đầu, chị vú còn theo họ, nhưng khi thấy con lừa hiền lành như một con cừu non, bà de Réan cho phép họ được đi một mình, miễn đừng ra khỏi công viên.

Một bữa nọ, Sophie đã leo lên lưng lừa. Paul quát nhiều roi thúc nó tiến lên. Sophie bảo cậu:

- Đừng đánh nó, anh làm nó đau.

Paul: - Nhưng nếu anh không đánh, nó không tiến tới. Vả lại cái roi của anh quá mảnh tới mức không thể làm nó đau nhiều được.

Sophie: - Em có một ý kiến! Thay vì đánh nó, mình thử chích nó bằng một cây đinh thúc ngựa?

Paul: - Nhưng anh làm gì có đinh thúc ngựa để cho em.

Sophie: - Chúng ta sẽ làm một cái bằng một cây kim găm to giắt trong chiếc giày của em, đầu kim ở bên trong chiếc giày, và mũi kim lộ ra ngoài.

Paul: - Này, ý tưởng thật hay đó! Em có một cây kim găm không?

Sophie: - Không, nhưng chúng ta có thể quay về nhà, em sẽ xin kim găm ở nhà bếp, ở đó lúc nào cũng có những cây kim thật to.

Paul leo lên lưng lừa ngồi ở phía sau, và họ nhanh chóng tới nhà bếp. Tưởng Sophie cần kim găm để khâu lỗ thủng trên chiếc áo dài, người nấu bếp cho họ hai cây. Sophie không muốn làm cái đinh thúc ngựa ở nhà, vì cô thấy rõ mình đang làm một trò ngu ngốc.

- Tốt hơn, - cô nói, - mình nên làm chuyện này trong rừng.

Vào rừng, Sophie và Paul ngồi xuống đất, bắt đầu công việc của họ. Cây kim đầu tiên chọc thủng dễ dàng chiếc giày của họ, nhưng nó cong lại đến mức không thể dùng được. May thay họ còn một cây khác. Sophie tra nó vào, cài nó lại. Paul dắt con lừa lại, giúp Sophie leo lên lưng nó, và thế là Sophie thúc gót liên tiếp chích cây kim vào con lừa. Con lừa đi nhanh. Sophie mừng quá, chích nữa và nhiều nữa, con lừa bắt đầu phi nước đại và nhanh đến nỗi Sophie hoảng sợ, cố bám chặt vào dây cương. Trong cơn khiếp sợ, cô ép gót sát vào con lừa, cô càng dè mạnh, cô càng chích nó đau. Con lừa bắt đầu đá hậu, nhảy chồm lên và quăng Sophie ra xa cách nó mười bước. Sophie vẫn còn nằm trên cát, choáng váng vì cú té ngã.

Paul hoảng sợ chạy lại. Cậu giúp Sophie đứng dậy, cô bị trầy da ở hai bàn tay và mũi.

- Mẹ sẽ nói sao đây? - Cô nói với Paul. - Chúng ta sẽ nói sao với mẹ khi mẹ hỏi tại sao em té?

Paul: - Chúng ta sẽ nói thật với dì.

Sophie: -Ồ! Anh Paul! Đừng nói tất cả, đừng nói tất cả. Anh đừng nói về cây kim găm.

Paul: - Nhưng em muốn anh nói sao đây?

Sophie: - Anh hãy nói rằng con lừa đã đá hậu và em đã té.

Paul: - Anh nghĩ tốt hơn là nói thật, tất cả mọi lần em muốn giấu dì điều gì dì vẫn biết hết, còn em đã bị phạt nặng hơn.

Sophie: - Nhưng tại sao anh muốn em nói về cây kim găm.

Paul: - Em cứ làm điều em muốn, nhưng anh tin rằng em đã lầm.

Sophie: - Còn anh, anh Paul, anh đừng nói gì nhé. Tới đây, anh đừng nói về cây kim găm.

Paul: - Em yên tâm đi. Em biết anh không thích làm cho em bị mắng mà.

Paul và Sophie tìm con lừa nhưng không thấy nó đâu.

"Đương nhiên nó sẽ trở về nhà". - Paul nói..

Sophie và Paul lại lần theo con đường dẫn về nhà. Khi đang ở trong một khu rừng nhỏ sát bên tòa lâu đài họ nghe có tiếng gọi. Họ trông thấy mẹ chạy lại.

- Đã xảy ra chuyện gì, hử các con? Các con có bị thương tích gì không? Chúng ta đã trông thấy con lừa của các con phi nước đại về với cái đai bị đứt. Nó có vẻ khiếp sợ, hốt hoảng. Người ta phải khó khăn lắm mới bắt nó lại được. Chúng ta sợ các con có gặp tai nạn gì không.

Sophie: - Không, mẹ à, không có gì cả. Con chỉ té thôi.

Bà De Réan: - Té? Làm sao? Lý do gì?

Sophie: - Lúc ấy con đang trên lưng lừa và con không hiểu tại sao nó bắt đầu đá hậu. Con té trên cát nên chỉ hơi bị trầy mũi và hai bàn tay: chẳng sao đâu mẹ.

Bà d'Aubert: - Tại sao con lừa đá hậu, hử Paul? Mẹ tưởng nó hiền lành mà.

Paul, lúng túng. - Chính Sophie ngồi trên lưng nó, dì ạ. Con lừa đá hậu đúng khi Sophie ngồi trên lưng nó.

Bà d'Aubert: - Tốt lắm, mẹ hiểu rồi. Nhưng cái gì đã khiến nó đá hậu?

Sophie: - Ồ! Dì ơi, đó chỉ là vì nó muốn đá hậu thôi mà.

Bà d'Aubert: - Dì nghĩ rằng đó không phải là do nó muốn được yên đâu. Chuyện này lạ lùng làm sao.

Sophie đi vào phòng mình để rửa mặt và hai bàn tay dính đầy cát, và thay chiếc áo bẩn và rách.

Bà de Réan bước vào khi cô đã mặc quần áo xong.

Bà xem xét chiếc áo bị rách của cô.

- Con phải té rất nặng, - bà nói, - nên áo con mới rách và dơ bẩn như thế này.

- À! - Chị vú nói.

Bà De Réan: - Có chuyện gì? Con tự gây đau đớn cho mình à?

Chị vú: - A! ý kiến hay! Ha! Ha! Ha! Đây này, một phát minh! Bà hãy nhìn xem, thưa bà.

Chị đưa cho bà de Réan xem một cây kim găm to vừa mới chích phải chị. Sophie đã quên lấy nó ra sau lần té ngã của cô.

Bà De Réan: - Điều này nghĩa là sao? Làm sao cây kim găm này lại ở trong chiếc giày của

Sophie?

Chị vú: - Chắc chắn nó không tự mình găm vào đó được, vì da khá cứng để chọc thủng..

Bà De Réan: - Con nói đi, Sophie, con hãy giải thích làm sao cây kim găm lại ở đó.

Sophie, rất lúng túng. - Con không biết mẹ ạ, con không biết gì hết.

Bà De Réan: - Sao, con không biết à? Con đã mang giày với cây kim găm mà con không biết sao?

Sophie: - Đúng đó, mẹ! Con không thấy gì cả.

Chị vú: - Cô Sophie, chính tôi đã mang giày cho cô, tôi biết không có cây kim găm. Chắc hẳn cô muốn làm cho mẹ cô tin rằng tôi cầu thả chớ gì! Rõ ràng không phải vậy đâu, cô ạ. Nếu cô không thú nhận sự thật, tôi sẽ đi hỏi Paul chuyện đó vì cậu ấy vốn không nói dối bao giờ.

Sophie bật khóc nức nở, nhưng cô vẫn khẳng khái không thú nhận gì cả. Bà de Réan tới phòng của chị bà, bà d'Aubert, tại đây bà gặp Paul và hỏi cậu chuyện cây kim găm trong chiếc giày của Sophie. Nghĩ rằng Sophie đã nói thật, Paul đáp:

- Đó là để làm một cây đinh thúc ngựa, dì ạ.

Bà De Réan: - Tại sao phải làm một cây đinh thúc ngựa.

Paul: - Để làm cho con lừa phi nước đại.

Bà De Réan: - À! Dì đã hiểu tại sao con lừa đá hậu và ném Sophie xuống đất. Cây kim chích vào con vật đáng thương, nên nó tìm cách tống khứ cây kim khi nó có thể.

Bà de Réan bước ra ngoài, trở lại gặp Sophie.

- Tôi biết hết rồi, cô ạ. - Bà nói. - Cô là một con bé nói dối. Nếu cô nói cho tôi biết sự thật, có lẽ tôi chỉ mắng cô một ít thôi, nhưng tôi không phạt cô. Trong vòng một tháng nữa cô sẽ không được ngồi lên lưng lừa, để cô chừa nói dối như cô đã làm.

Bà de Réan để mặc cho Sophie khóc. Khi Paul gặp lại cô, cậu không thể không nói với cô:

- Anh đã nói với em rồi mà, Sophie! Nếu em thú nhận sự thật, có lẽ chúng ta sẽ vẫn có con lừa của chúng ta, em cũng sẽ không phải buồn phiền.

Bà de Réan giữ lời, không cho phép họ leo lên lưng lừa nữa, bất chấp những lời cầu xin của Sophie...

Chương 20

Hai nạn nhân cuối cùng của Sophie

Thấy mẹ không cho mình lên lưng lừa, một bữa nọ Sophie nói với Paul:

- Vì mẹ không cho chúng ta ngồi lên lưng lừa, anh Paul ạ, chúng ta hãy đóng nó vào chiếc xe ba gác nhỏ, mỗi đứa sẽ lần lượt dắt đi.

Paul: - Anh không mong gì hơn, nhưng liệu dì có cho phép điều đó không?

Sophie: - Anh hãy đi xin mẹ điều đó đi. Em không dám.

Paul chạy tới phòng dì cậu và xin bà cho đóng lều vào xe.

Bà de Réan chấp thuận với điều kiện chị vú sẽ đi với họ. Khi Paul nói điều đó với cô, Sophie cầu nhàu:

- Có vú thì chán lắm. - Cô nói. - Vú lúc nào cũng sợ mọi điều. Vú sẽ không cho chúng ta phi nước đại.

Paul: - Ồ! Mình không được phi nước đại, em biết là dì cấm điều đó mà.

Sophie không trả lời, cô xịu mặt hờn dỗi trong lúc Paul chạy đi tìm chị vú và nhờ đóng lều vào xe. Nửa tiếng đồng hồ sau, con lều đã ở ngoài cửa cùng với chiếc xe.

Sophie bước lên xe, vẫn với vẻ mặt hờn dỗi, cô gắt gỏng trong suốt buổi đi dạo mặc dù cậu bé Paul đáng thương cố gắng làm cho cô vui vẻ và đáng yêu hơn.

Ngày hôm sau, Sophie đề nghị một buổi đi dạo mới bằng xe lều. Chị vú nói rằng chị phải giặt đồ nên chị không thể đi được. Mẹ và dì của cô phải đến thăm bà de Fleurville cách đó một dặm đường.

- Chúng ta sẽ làm cách nào đây? - Sophie buồn bã nói.

- Nếu mẹ tin chắc được rằng cả hai con đều ngoan, - bà de Réan nói, - mẹ sẽ cho phép các con tự đi chơi với nhau thôi, nhưng mà con, Sophie, con luôn có những sáng kiến kỳ cục đến mức mẹ sợ một tai nạn nữa lại xảy ra.

Sophie: - Ồ! Không đâu mẹ! Mẹ hãy yên tâm đi, mẹ! Con sẽ không có ý gì đâu, con cam đoan với mẹ vậy. Mẹ hãy để cho hai đứa tụi con đi với nhau; con lều hiền quá mà mẹ!

Bà De Réan: - Con lều hiền khi người ta không làm cho nó đau đớn. Nhưng nếu con chích nó như bữa trước con đã làm, nó sẽ hất nhào chiếc xe đó.

Paul: - Ồ! Sophie sẽ không làm chuyện đó nữa đâu, dì... con cũng không nữa. Con cũng đáng bị mắng như em, vì con đã giúp em chọc thủng chiếc giày bằng cây kim găm.

Bà De Réan: - Thôi được, dì đồng ý để các con đi với nhau, nhưng các con không được ra khỏi khu vườn, các con không được đi trên đường cái, và đừng đi nhanh quá.

- Cám ơn mẹ, cám ơn dì. - Hai cô cậu reo lên. Họ chạy tới chuồng ngựa để đóng lều vào xe.

Khi đầu đó đã sẵn sàng, họ thấy hai chú bé, con ông chủ trang trại đang tiến lại gần. Chúng vừa đi học về, và họ mời chúng lên xe.

Thế là các cô cậu bước lên xe. Họ dạo chơi trong hai tiếng đồng hồ, khi thì đi chậm rãi, khi thì đi nước kiệu, mỗi người lần lượt điều khiển chiếc xe. Nhưng con lều đã thấm mệt, nó không còn cảm thấy đau mỗi khi chiếc roi đánh nó, đến nỗi càng lúc nó càng đi chậm lại, bất chấp những ngọn roi và những tiếng điều khiển "Đi! Đi nào!" của Sophie.

André: - À này, nếu cô muốn thúc cho nó đi, tôi sẽ tìm cho cô một nhánh cây nhựa ruồi, dùng

nó mà đánh, chắc chắn nó sẽ đi ngay.

Sophie: - Một ý kiến hay! Chúng ta sẽ thúc cho con lừa biếng nhác này đi.

Cô dừng xe lại. André bước xuống và bẻ một nhánh nhựa ruồi to bên đường.

- Coi chừng đó, Sophie! - Paul nói. - Em biết rằng dì đã cấm chích con lừa mà.

Sophie: - Anh tưởng rằng cây nhựa ruồi sẽ chích nó như cây kim găm hôm ấy à? Con lừa sẽ không nhận ra nó đâu.

Paul: - Vậy thì tại sao em lại để cho André bẻ nhánh nhựa ruồi này?

Sophie: - Bởi vì nó to hơn cây roi của chúng ta..

Sophie quất một roi mạnh lên lưng con lừa, nó đi nước kiệu. Mừng rỡ thấy mình đã thành công, Sophie quất roi thứ nhì, rồi roi thứ ba. Con lừa càng lúc càng phi nước kiệu nhanh hơn. Sophie cười, hai cậu nhỏ con ông chủ trang trại cũng cười.

Paul thì không: cậu hơi lo lắng, cậu sợ xảy ra chuyện gì đó và Sophie lại bị mắng và bị phạt.

Họ tới một con đường dốc dài và hơi đứng. Sophie càng quất tới tấp, con lừa càng trở nên hung hăng và bắt đầu phi nước đại. Sophie muốn dừng nó lại, nhưng đã quá trễ. Con lừa nổi khùng, chạy như điên không dừng được nữa. Các cô cậu nhỏ cũng la hét, điều này làm nó khiếp sợ hơn và càng khiến nó chạy nhanh hơn! Cuối cùng nó vấp phải một mô đất to làm chiếc xe đổ kèn. Các cô cậu nhỏ nằm bẹp dưới đất, còn con lừa tiếp tục phi, kéo theo chiếc xe bị lật nhào cho tới khi nó vỡ tan. Chiếc xe thấp nên các cô cậu nhỏ không bị thương tích gì, nhưng mặt mày và hai bàn tay của họ đều trầy trụa. Họ buồn bã đứng dậy. Hai cậu bé con ông chủ trang trại ra về. Sophie và Paul quay về nhà. Sophie lấy làm xấu hổ và lo lắng, Paul thì buồn. Sau khi đi một hồi không nói gì, Sophie bảo Paul:

- Ồ! Anh Paul, em sợ mẹ quá. Không biết mẹ sẽ nói gì đây?

Bà de Réan và bà d'Aubert thấy ngay những vết trầy trên mặt và hai bàn tay của họ.

- Nào! Lại những tai nạn thế này à! - Bà de Réan kêu lên. - Chuyện gì đã xảy ra cho cô đó?

Sophie: - Thừa mẹ, chính là do con lừa đấy.

Bà De Réan: - Mẹ biết chắc điều này từ trước mà. Vì vậy mẹ đã lo lắng không yên trong suốt cuộc viếng thăm của mẹ. Nhưng con lừa đó bị điên à? Nó đã làm gì để cô cậu bị xây xát thế kia?

Sophie: - Nó đã hất tụi con, mẹ ạ, và con nghĩ chiếc xe đã bị vỡ một phần vì con lừa vẫn tiếp tục chạy sau khi nó bị lật nhào.

Bà d'Aubert: - Dì đoán chắc rằng các con lại có một phát minh nào đó để trêu chọc con lừa đáng thương phải không?

Sophie cúi đầu, không đáp. Paul đỏ mặt, không nói gì.

- Sophie! - Bà de Réan nói. - Mẹ thấy dì con đã trông vẻ mặt của hai con mà đoán ra như thế. Con hãy nói sự thật, và kể cho mẹ với dì nghe chuyện gì đã xảy ra..

Sophie ngập ngừng một hồi, nhưng cuối cùng cô quyết định nói rõ sự thật. Cô kể lại cho mẹ

và dì cô tất cả.

- Các con yêu, - bà de Réan nói, - từ lúc các con có con lừa đó, những chuyện không may không ngừng đến với các con, Sophie luôn có những ý tưởng khác với lẽ thường. Vì vậy mẹ sẽ cho bán con vật khốn khổ, căn nguyên của bao điều đại dột đi.

Sophie và Paul, cùng nói. - Ồ không! Mẹ, mẹ với dì ơi, xin đừng bán nó. Chúng con sẽ không bao giờ tái phạm, không bao giờ nữa.

Bà De Réan: - Các con sẽ không tái phạm cùng một trò đại dột. Nhưng Sophie sẽ bày ra những trò đại dột khác, có thể nguy hiểm hơn những trò trước.

Sophie: - Không đâu mẹ, con cam đoan với mẹ là con sẽ chỉ làm những gì mẹ cho phép. Con sẽ vâng lời, con xin hứa với mẹ điều đó.

Bà De Réan: - Đáp lại sự cầu xin của Sophie, mẹ sẽ đợi vài hôm nữa, nhưng mẹ báo cho các con biết là, các con sẽ không có con lừa nữa.

Hai cô cậu cảm ơn bà de Réan. Bấy giờ bà hỏi họ con lừa đâu. Họ còn nhớ nó vẫn tiếp tục chạy, kéo theo sau chiếc xe bị lật ngược.

Bà de Réan gọi Lambert, kể cho chú nghe chuyện gì đã xảy ra và bảo chú tìm xem con lừa ở đâu. Lambert chạy tới đó. Một giờ sau chú trở về: cô cậu nhỏ vẫn còn đợi chú.

- Sao, chú Lambert? - Họ cùng kêu lên.

Lambert: - Này! Cậu Paul và cô Sophie, chuyện không may đã xảy ra cho con lừa của cô cậu rồi.

Sophie và Paul, đồng thanh. - Sao? Chuyện không may nào?

Lambert: - Con vật đáng thương đó quá sợ, nó cứ cắm đầu chạy về phía con đường. Hàng rào mở. Nó xông tới đó. Một chiếc xe thổ mộ trờ tới đúng vào lúc nó băng qua đường cái. Người điều khiển không thể dừng ngựa kịp thời. Đám ngựa hất nhào con lừa và chiếc xe rồi giẫm lên chúng. Đám ngựa ngã xuống, suýt chút nữa chúng đã kéo đổ chiếc xe thổ mộ. Khi người ta đỡ chúng lên và tháo cương cho chúng thì con lừa bị đè nát đã chết, nó nằm im như một hòn đá...

Nghe tiếng kêu thét của các cô cậu nhỏ, hai người mẹ và tất cả những người làm chạy tới: Lambert lần nữa kể lại chuyện không may xảy ra cho con lừa đáng thương. Hai người mẹ dẫn Sophie và Paul đi để cố an ủi họ, nhưng họ quá đau khổ, vì bị tác động mạnh. Sophie tự trách mình đã là nguyên nhân dẫn đến cái chết của con lừa. Paul tự trách mình đã để mặc cho Sophie làm gì thì làm. Một ngày kết thúc thật buồn. Lâu sau đó, Sophie vẫn khóc khi trông thấy một con lừa nào đó giống con lừa của cô. Cô không muốn có lừa nữa. Mà cô không muốn là đúng, vì mẹ cô cũng không muốn cho cô con lừa. Sophie ước muốn có được một con vật khác.

Trước con lừa, cô đã có một con gà giò, một con sóc, một con mèo, mẹ cô không muốn cho cô một con chó vì sợ nó hóa đại như vẫn thường xảy ra.

- Vậy thì con có thể có một con vật nào nữa đây? - Một hôm cô hỏi mẹ. - Con muốn có một con vật không làm hại con, không thể chạy trốn và không khó khăn trong việc chăm sóc.

Bà De Réan, cười. - Vậy thì mẹ chỉ thấy con rùa là có thể thích hợp với con thôi.

Sophie: - Đúng. Một con rùa thì thật dễ thương, và không có nguy cơ nó chạy trốn.

Bà De Réan, cười. - Mà nếu nó chạy trốn, con sẽ luôn có đủ thời gian để bắt nó lại.

Sophie: - Mẹ mua cho con một con rùa đi mẹ. Mẹ hãy mua cho con một con rùa đi.

Bà De Réan: - Con điên rồi! Mẹ đùa con khi nói về con rùa đó chứ. Đó là một con vật kinh tởm, nặng nề, xấu xí, chán ngắt. Mẹ không nghĩ con sẽ thích một con vật ngu ngốc đến vậy.

Sophie: - Ồ! Mẹ, con van mẹ mà! Nó sẽ làm cho con thích thú lắm. Con sẽ thật ngoan để được nó.

Bà De Réan: - Vì con muốn có một con vật xấu xí đến vậy nên mẹ rất có thể sẽ tặng nó cho con nhưng với hai điều kiện: thứ nhất, con không được để nó chết đói. Thứ nhì, là ngay với lỗi lầm quan trọng đầu tiên của con, mẹ sẽ tước nó khỏi tay con.

Sophie: - Con chấp nhận những điều kiện đó, thưa mẹ, con chấp nhận hết. Bao giờ con có con rùa của con hở mẹ?.

Bà De Réan: - Con sẽ có nó vào ngày mốt. Mẹ sẽ viết thư cho ba con đang ở Paris, dặn mua một con cho mẹ. Chiều mai ba sẽ gửi về theo xe thổ mộ, và con sẽ có nó vào sớm ngày mốt.

Sophie: - Con cảm ơn mẹ ngàn lần. Ngày mai anh Paul sẽ tới. Anh ấy sẽ ở lại với chúng ta mười lăm ngày. Anh ấy sẽ có thì giờ chơi với con rùa.

Ngày hôm sau, Paul tới, trong niềm vui khắp khởi của Sophie. Khi cô thông báo là cô đang chờ đợi một con rùa, Paul chế giễu cô và hỏi cô sẽ làm gì với một con vật kinh tởm đến vậy.

- Chúng ta sẽ cho nó ăn xà lách, chúng ta sẽ làm cho nó một cái giường bằng cỏ khô và đặt nó trên cỏ, chúng ta sẽ chơi đùa thích thú, em bảo đảm với anh đấy.

Ngày hôm sau nữa, con rùa về tới: nó to như một cái đĩa, màu của nó xấu xí và dơ bẩn, nó rút đầu và chân vào mai.

- Chúa ơi! Nó xấu tệ! - Paul kêu lên.

- Em thấy nó khá xinh. - Sophie đáp, cảm thấy mình bị châm chọc.

Paul, giễu cợt. - Nhất là nó có một khuôn mặt xinh xẻo và một nụ cười duyên dáng!

Sophie: - Anh đừng chế giễu mọi điều. Anh hãy để bọn này yên.

Paul, tiếp tục. - Điều anh thích chính là tư thế đẹp đẽ và dáng đi nhẹ nhàng của nó.

Sophie, tức giận. - Anh im đi, em cho anh biết: em sẽ mang con rùa của em đi nếu anh còn chế giễu nó.

Paul: - Em hãy mang nó đi, em hãy mang nó đi, anh yêu cầu em đó: anh sẽ không tiếc gì nó đâu!

Sophie rất muốn nhào tới để cho Paul một cái tát. Nhưng cô nhớ tới lời hứa của mình và sự đe dọa của mẹ, cô đành lòng ném về phía Paul một cái nhìn giận dữ. Cô cầm con rùa lên để mang đặt nó vào cỏ, nhưng nặng quá, cô để nó rơi xuống. Ân hận đã châm chọc cô, Paul chạy tới giúp đỡ cô. Cậu đưa ra ý kiến là nên đặt con rùa trong một chiếc khăn tay, mỗi người giữ một đầu chiếc khăn và cả hai cùng mang nó.

Sợ hãi vì thấy con rùa rơi xuống, Sophie bằng lòng để Paul giúp..

Khi con rùa nhận ra cỏ mát, nó thò chân rồi đầu ra, và bắt đầu ăn cỏ. Sophie và Paul nhìn nó với vẻ kinh ngạc.

- Anh thấy chưa, - Sophie nói, - con rùa của em không ngốc quá đâu, cũng không chán ngắt.

- Ừ, đúng vậy. - Paul đáp. - Nhưng mà nó xấu xí quá.

- Em cũng phải thú thật rằng nó xấu xí, và có một cái đầu kinh tởm. - Sophie nói.

- Và những cái chân khủng khiếp. - Paul tiếp lời.

Cô cậu tiếp tục chăm sóc con rùa trong mười hôm mà không có điều gì khác thường xảy ra. Con rùa nằm trên cỏ khô, nó ăn xà lách, cỏ và có vẻ hài lòng.

Bữa nọ, Sophie nảy ra một sáng kiến. Cô nghĩ rằng trời nóng, con rùa cần có cảm giác mát mẻ.

Việc tắm trong ao sẽ đem lại điều tốt cho nó.

Paul: - Tắm cho nó à? ở đâu vậy?

Sophie: - Trong cái ao của vườn rau, nước ở đó mát và trong.

Paul: - Nhưng anh sợ điều đó làm hại nó.

Sophie: - Trái lại, loài rùa rất thích tắm, nó sẽ rất vui sướng.

Paul: - Làm sao em biết rùa thích tắm? Còn anh, anh tin rằng chúng không thích nước.

Sophie: - Em đoán chắc là chúng rất thích. Tôi không thích nước sao? Hầu không thích nước sao? Những con vật đó phần nào giống rùa.

Paul: - Ừ, đúng vậy. Vả lại chúng ta có thể thử.

Họ đi bắt con rùa đang yên lặng sưởi nắng trên cỏ, mang nó ra ao và dìu xuống nước. Khi vừa nhận ra nước, con rùa vội thò đầu và chân ra để thoát thân. Những cái chân dính của nó chạm phải tay Paul và Sophie, cả hai buông nó ra và nó rơi xuống đáy ao.

Hoảng sợ, cô cậu chạy vào nhà người làm vườn để nhờ chú vớt con rùa. Biết nước có thể giết chết nó, người làm vườn chạy về phía ao, thật may là nó không sâu lắm, sau khi tháo guốc và xắn ống quần, chú vội nhào xuống đó. Chú thấy con rùa đang giãy giụa dưới đáy ao, chú nhanh chóng vớt nó lên. Sau đó, chú mang nó đến gần lửa để hong khô. Con vật đã rút đầu và chân vào mai, không động đậy gì nữa. Khi nó được sưởi khá ấm rồi, cô cậu muốn đặt nó trở lại trên cỏ, dưới ánh mặt trời..

- Hãy đợi đã, cô cậu à. - Người làm vườn nói. - Tôi sẽ mang nó giúp cô cậu. Tôi tin nó sẽ ăn ít thôi.

- Bộ chú tin tắm như thế làm hại nó à? - Sophie hỏi.

Người làm vườn: - Nhất định rồi, nước không hợp với rùa.

Paul: - Chú có nghĩ nó sẽ bị bệnh không?

Người làm vườn: - Bình thì tôi không biết. Nhưng tôi tin nó sẽ chết.

- Ôi! Chúa ơi! - Sophie kêu lên.

Paul, thấp giọng. - Em đừng sợ hãi. Chú ấy không biết mình nói gì đâu. Chú tưởng rùa cũng như mèo, vốn không thích nước.

Họ đã quay trở lại bãi cỏ, người làm vườn nhẹ nhàng đặt con rùa xuống và trở lại vườn rau.

Hai cô cậu liên tục nhìn con rùa, nhưng nó vẫn bất động, cả đầu lẫn chân nó vẫn không hiện ra.

Sophie tiếp tục lo lắng, Paul trấn an cô.

Họ đem nó trở lại lớp vỏ khô và bỏ xà lách cho nó. Ngày hôm sau khi họ đến thăm nó, xà lách vẫn còn nguyên, con rùa không động tới.

- Lạ thật. - Sophie nói. - Bình thường nó vẫn ăn suốt đêm mà.

- Chúng ta thử đặt nó trên cỏ. - Paul đáp. - Có thể nó không thích xà lách.

Lo lắng nhưng không muốn thú thật điều đó với Sophie, Paul chăm chú xem xét con rùa vẫn đang bất động.

- Chúng ta hãy để nó yên, - cậu nói, - mặt trời sẽ sưởi ấm và giúp ích cho nó.

Sophie: - Anh có nghĩ là nó bệnh không?

Paul: - Anh nghĩ rằng có.

Cậu không muốn nói thêm: "Anh tin rằng nó đã chết", vì cậu bắt đầu sợ cho điều đó.

Trong hai ngày, Paul và Sophie tiếp tục đem con rùa đặt trên cỏ, nhưng nó vẫn không động đậy. Họ luôn gặp lại nó trong tình trạng như lúc đặt nó xuống. Xà lách mà họ bỏ cho nó vào buổi chiều ngày hôm sau vẫn còn nguyên vẹn. Cuối cùng một hôm, khi đặt nó trên cỏ, họ nhận ra nó có mùi hôi.

- Nó chết rồi. - Paul nói. - Nó có mùi thối.

Cả hai đều ở bên con rùa, rầu rĩ và không biết làm gì với nó cho đến khi bà de Réan tới bên họ.

- Các con làm gì đó? Các con bất động như những pho tượng bên con rùa kia... Chà, nó cũng bất động như các con. - Bà vừa nói vừa cúi xuống cầm nó lên.

Bà nhận thấy nó tỏa mùi hôi.

- Nhưng mà... nó đã chết. - Bà vừa kêu lên vừa ném nó xuống đất. - Nó đã có mùi hôi.

Paul: - Đúng rồi, dì ạ, con tin rằng nó đã chết.

Bà De Réan: - Vì sao nó có thể chết? Không phải vì đói, vì ngày nào các con cũng đặt nó trên cỏ. Thật kỳ lạ khi nó chết mà người ta không hiểu tại sao.

Sophie: - Con nghĩ nó chết do nó tắm, mẹ ạ.

Bà De Réan: - Tắm? Ai đã tưởng tượng chuyện tắm cho nó đấy?

Sophie, xấu hổ. - Chính con mẹ ạ: con tưởng rùa thích nước mát, nên con đã tắm cho nó trong cái ao ở vườn rau. Nó đã rơi xuống đấy. Chúng con không thể bắt nó lại được. Chính chú làm vườn đã vớt nó. Vì thế nó đã phải ở lâu trong nước.

Bà De Réan: - À! Đó là một trong những sáng kiến của con. Con đã tự trừng phạt mình. Mẹ không có gì để nói với con. Chỉ có điều là từ nay về sau con sẽ không có thêm một con vật nào để chăm sóc nuôi nấng nữa. Con và Paul, các con đã giết chúng hoặc để chúng chết hết. Phải ném con rùa này đi thôi. - Bà tiếp lời. - Lambert, chú hãy đến đem con vật đã chết này ném vào một cái hố nào đó.

Con rùa đáng thương đã chết như vậy đó. Và nó là con vật cuối cùng Sophie có được...

Chương 21

Lên đường

- Anh Paul! - Một hôm Sophie hỏi. - Tại sao dì và mẹ luôn nói nhỏ với nhau vậy? Cả mẹ và dì đều khóc, anh có biết tại sao không?

Paul: - Không, anh không biết. Tuy nhiên anh đã nghe mẹ anh nói với dì: "Thật kinh khủng khi phải xa bà con, bạn bè, đất nước chúng ta", còn dì trả lời: "Nhất là để tới một nước như nước Mỹ".

Sophie: - Này! Điều đó có nghĩa là gì?

Paul: - Anh tin rằng mẹ anh và dì muốn đi Mỹ.

Sophie: - Nhưng điều đó có gì kinh khủng đâu, trái lại, đó mới thật là vui chớ. Chúng ta sẽ thấy những con rùa tại Mỹ.

Paul: - Và những con chim tuyệt đẹp màu đỏ, da cam, xanh, tím, hồng, không như những con quạ đen ghê tởm của chúng ta.

Sophie: - Cả những con vẹt và những con chim ruồi. Mẹ đã nói với em là ở Mỹ có nhiều lắm.

Paul: - Rồi những người da đen, vàng, đỏ nữa.

Sophie: - Ồ! Người da đen thì em sợ lắm. Có thể họ sẽ ăn thịt chúng ta.

Paul: - Chúng ta sẽ không tới ở nhà họ, chúng ta sẽ chỉ trông thấy khi họ đi dạo trong các thành phố.

Sophie: - Nhưng tại sao chúng ta lại đi Mỹ? Chúng ta ở đây quá tốt rồi.

Paul: - Chắc chắn rồi. Anh luôn được gặp em. Lâu đài gia đình anh ở gần bên lâu đài gia đình em. Sẽ còn tốt hơn nữa nếu chúng ta vẫn ở bên nhau tại Mỹ.

Sophie: - Này, mẹ đang đi dạo với dì kia. Họ vẫn còn khóc. Điều đó làm em buồn. Chúng ta đến

an ủi họ đi.

Paul: - Nhưng chúng ta sẽ an ủi họ cách nào đây?.

Sophie: - Em chả biết gì về chuyện này, nhưng hãy thử thôi.

- Mẹ yêu. - Sophie nói. - Tại sao mẹ và dì khóc?

Bà De Réan: - Vì một điều mà con không thể hiểu được.

Sophie: - Được chứ mẹ, con hiểu rất rõ rằng chuyện đi Mỹ gây khổ tâm cho mẹ vì mẹ nghĩ con rất buồn phiền về chuyện đó. Trước tiên, bởi dì con và anh Paul cùng đi với chúng ta, nên chúng con sẽ rất sung sướng. Tiếp đến, con rất thích nước Mỹ, đó là một đất nước thật xinh đẹp.

Thoạt đầu, bà de Réan nhìn chị mình, bà d'Aubert, vẻ kinh ngạc, rồi không khỏi mỉm cười khi Sophie nói về nước Mỹ mặc dù cô không biết chút gì.

Bà De Réan: - Ai nói với con là chúng ta đi Mỹ? Tại sao con nghĩ chính chuyện đó gây buồn phiền cho mẹ và dì con?

Paul: - Ô! Thừa dì, vì con đã nghe dì và mẹ con nói chuyện đi Mỹ, rồi dì và mẹ con khóc. Nhưng con đoán chắc với dì rằng Sophie có lý, chúng con sẽ rất hạnh phúc tại Mỹ, nếu chúng con lúc nào cũng bên nhau.

Bà d'Aubert: - Đúng đấy, các con đã đoán ra. Thật sự chúng ta phải đi Mỹ.

Paul: - Sao vậy mẹ?

Bà d'Aubert: - Một trong những người bạn của gia đình, ông Fichini, sống ở Mỹ, vừa mới mất. Ông ấy không có bà con lại rất giàu có, ông ấy đã để lại tài sản cho chúng ta. Cha con và cha của Sophie buộc phải đi Mỹ để nhận tài sản đó. Mẹ và dì con không muốn để chỉ có hai người đi. Tuy vậy mẹ và dì con vẫn buồn khi phải rời xa bà con, bạn bè, đất đai.

Sophie: - Nhưng chuyện đó sẽ không phải là mãi mãi chứ, mẹ?

Bà De Réan: - Không, có thể trong một hoặc hai năm.

Sophie: - Kia, mẹ, không nên khóc vì chuyện đó. Mẹ hãy nghĩ rằng dì con và anh Paul sẽ ở bên chúng ta trong suốt thời gian đó. Và rồi, ba và dượng sẽ rất hài lòng vì họ không chỉ có hai người.

Bà de Réan và bà d'Aubert hôn con họ.

- Quả thật là tụi nhỏ có lý. - Bà nói với chị. - Hai năm sẽ qua mau thôi.

Từ hôm đó, họ không khóc nữa...

- Anh thấy không. - Sophie nói. - Chúng ta đã an ủi họ! Em thấy con cái an ủi mẹ thật dễ dàng.

- Đó là vì họ yêu chúng. - Paul đáp.

Ít hôm sau, cô cậu cùng với mẹ đến thăm và tạm biệt những người bạn gái của họ, Camille và

Madeleine de Fleurville, họ rất ngạc nhiên khi biết Sophie và Paul sắp lên đường sang Mỹ.

- Các bạn sẽ ở lại đó bao lâu? - Camille hỏi.

Sophie: - Hai năm, mình nghĩ thế. Xa xôi làm sao!

Paul: - Khi bọn này trở về, Sophie sẽ được sáu tuổi và mình tám tuổi.

Madeleine: - Còn mình cũng sẽ được tám tuổi và Camille chín tuổi.

Camille: - Bạn hãy mang từ Mỹ về cho chúng tôi những món đồ xinh đẹp và lạ kỳ.

Sophie: - Chị có muốn em mang về cho chị một con rùa không?

Madeleine: - Khiếp! Một con rùa! Nó gốc ghêch và xấu xí làm sao!

Paul không nhịn được cười.

- Tại sao bạn cười, hử Paul?

Paul: - Vì Sophie đã từng có một con rùa và một hôm nó giận tôi vì tôi đã nói với nó điều bạn vừa nói.

Camille: - Con rùa đó ra sao rồi?

Paul: - Nó đã chết sau lần bọn này tắm cho nó trong ao.

Camille: - Con vật đáng thương! Mình tiếc đã không trông thấy nó.

Không thích nghe người ta nói về con rùa, Sophie đề nghị đi hái những chùm trái ngoài đồng. Camille đề nghị các bạn nên đi hái những trái dâu tây trong rừng hơn. Mọi người vui lòng chấp nhận và tìm được rất nhiều trái dâu, càng tìm được nhiều, họ càng ăn nhiều. Họ vui chơi trong hai tiếng đồng hồ, sau đó họ phải chia tay nhau. Sophie và Paul hứa sẽ mang về trái cây, hoa, chim ruồi, vẹt từ Mỹ. Sophie thậm chí còn hứa mang về một đứa trẻ da đen nếu người ta sẵn lòng bán cho cô một đứa. Những ngày kế tiếp, họ vẫn tiếp tục thực hiện những cuộc thăm viếng giã từ, rồi bắt đầu việc đóng gói.

Ông de Réan và ông d'Aubert ở Paris đợi vợ con họ...

Ngày ra đi là một ngày buồn. Sophie và Paul vừa khóc vừa từ biệt tòa lâu đài, những người giúp việc, những người trong làng.

- Có thể - họ nghĩ, - chúng tôi sẽ không bao giờ trở lại.

Tất cả những người đáng thương đó đều có cùng một tư tưởng, nên tất cả đều buồn.

Hai người mẹ và các con bước lên chiếc xe bốn ngựa trạm: những người giúp việc và hầu phòng đi theo trên một chiếc xe ngựa mui gấp.

Sau khi dừng lại một tiếng đồng hồ ở dọc đường để ăn trưa, họ tới Paris và ăn tối. Họ chỉ phải ở lại Paris trong tám ngày, mua sắm tất cả những món cần thiết cho chuyến đi và cho thời gian họ dự trù lưu lại tại Mỹ.

Trong tám ngày đó, cô cậu vui chơi thỏa thích.

Họ cùng mẹ dạo chơi trong rừng Boulogne, điện Tuileries, vườn bách thảo. Họ đi mua sắm đủ mọi thứ: áo quần, nón, giày, bao tay, sách sử học, đồ chơi, đồ dự phòng dọc đường. Sophie thích tất cả những con vật mà cô thấy người ta bán, thậm chí cô còn đòi mua một con hươu cao cổ trong vườn bách thảo. Paul lại muốn tất cả những cuốn sách, tất cả những bức hình. Người ta mua cho cô cậu mỗi người một cái túi du lịch để đựng đồ tắm giặt, đồ dự phòng trong ngày và đồ chơi.

Cuối cùng tới ngày đi Le Havre, nơi họ xiết bao mơ ước. Đó là hải cảng, họ sẽ bước lên con tàu đưa họ tới Mỹ. Tới Le Havre, họ mới biết tàu Sibylle của họ ba hôm sau mới rời bến. Mọi người dùng ba hôm đó để dạo chơi trong thành phố: tiếng ồn, sự lưu thông trên các con đường, những cái vịnh đầy tàu bè, những bến tàu đầy vệt, khỉ và đủ mọi thứ đến từ Mỹ, tất cả khiến cô cậu rất vui. Nếu nghe theo lời Sophie, có lẽ bà de Réan đã phải mua cho cô cả chục con khỉ, cũng bằng ngần ấy vệt đục và vệt cái, v.v... Nhưng bà từ chối tất cả, bất chấp những lời cầu xin của Sophie.

Ba ngày đó trôi qua như tám ngày trước tại Paris, như bốn năm đã trôi qua của cuộc đời Sophie, sáu năm của cuộc đời Paul: chúng trôi qua để không bao giờ trở lại.

Bà de Réan và bà d'Aubert khóc vì phải rời xa nước Pháp yêu dấu và xinh đẹp của họ. ông de Réan và ông d'Aubert buồn bã, tìm cách an ủi vợ và hứa sẽ đưa họ trở về càng sớm càng tốt.

Sophie và Paul thì thấy rất hứng khởi: nỗi buồn duy nhất của họ là thấy mẹ họ khóc. Họ bước lên con tàu sẽ đưa họ đi rất xa, giữa bao nhiêu sóng gió và hiểm nguy của biển cả. Vài giờ sau, họ đã ổn định đâu đó trong cabin, vốn là những gian phòng nhỏ, mỗi gian đặt hai chiếc giường, rương và những đồ cần thiết cho việc tắm giặt. Sophie ngủ với bà de Réan, Paul với bà d'Aubert, hai người cha ngủ chung. Họ ăn chung bàn với thuyền trưởng vốn rất mến Sophie. Ông thường chơi đùa với cô và Paul. Ông giải thích cho họ tất cả những gì có trong con tàu khiến họ ngạc nhiên: cách nó chuyển động trên mặt nước, cách người ta giúp nó tiến lên bằng cách căng buồm, và nhiều điều khác nữa.

Paul luôn nói:

- Lớn lên anh sẽ là thủy thủ: anh sẽ đi đây đi đó với ông thuyền trưởng.
- Không đâu. - Sophie đáp lại. - Em không muốn anh là thủy thủ. Anh sẽ mãi mãi ở lại với em.

Paul: - Tại sao em không đi với anh trên con tàu của ông thuyền trưởng?

Sophie: - Vì em không muốn xa mẹ: em sẽ mãi mãi ở bên mẹ, còn anh, anh sẽ mãi mãi ở lại bên em, anh hiểu không?

Paul: - Anh hiểu. Anh sẽ ở lại, bởi vì em muốn vậy.

Chuyến đi thật lâu: nó kéo dài trong nhiều ngày. Nếu bạn muốn biết Sophie ra sao, bạn hãy xin mẹ cho đọc "Những cô bé gương mẫu", ở đó bạn sẽ gặp lại Sophie. Nếu bạn muốn biết Paul ra sao, bạn sẽ gặp lại cậu và biết điều đó khi đọc "Kỳ nghỉ" ...

-- Hết --

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>